

LUN

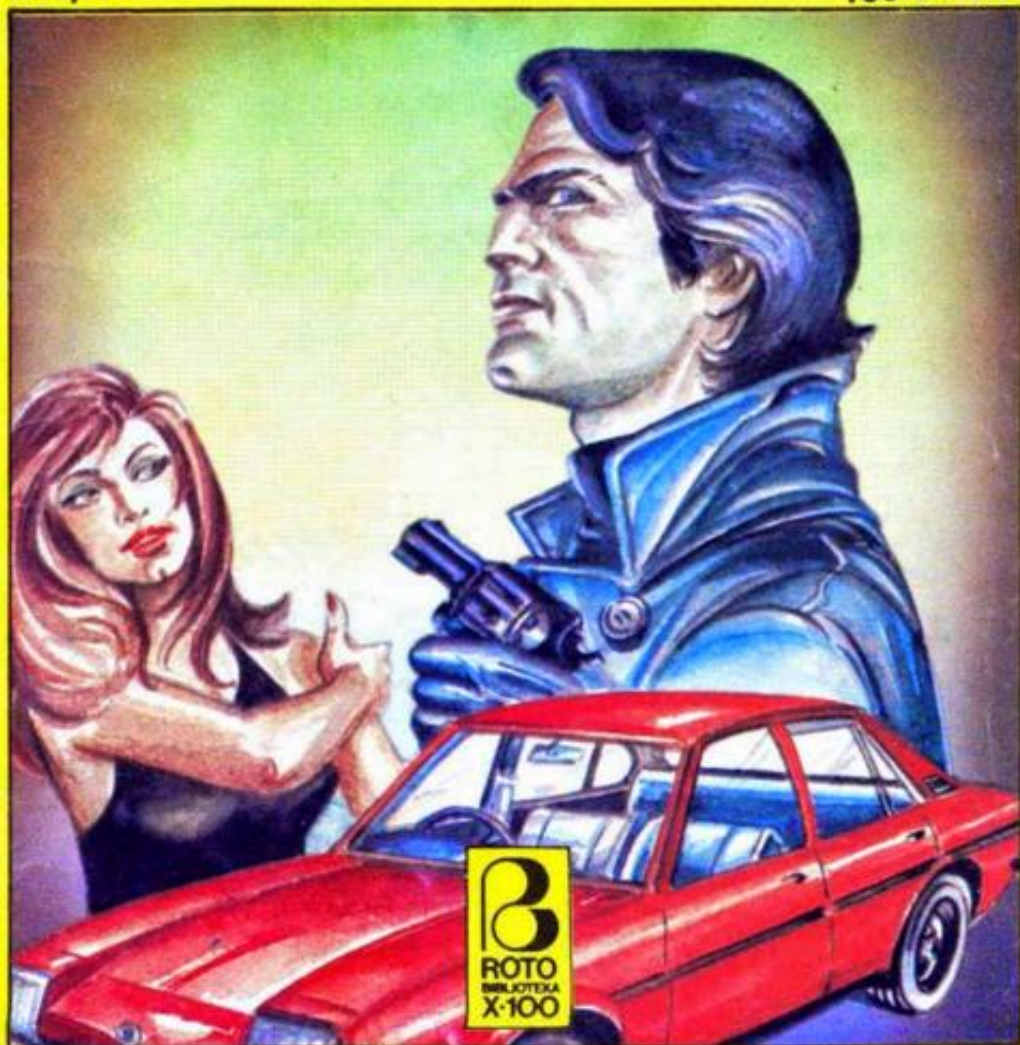
— KRALJ PONOĆI

FREDERIK EŠTON

LUN NA PAUKOVOJ NITI

Broj 1

150 dinara

F. Ešton

LUN NA PAUKOVOJ NITI

U svesci je i priča:

H. Ensvor

ROĐEN DA UBIJA

I

Kad god ga je zatekla da sedi u stolici za ljuljanje, nije odolela da mu ne priđe s leđa i stavi dlanove na njegov snažni vrat. Tada bi osećala kako pulsira život u njemu. Prijatna toplina prolazila je kroz njene ruke šireći se po celom telu. Ruke bi joj želim skliznule na njegove široke, čvrste grudi slavnog rvača. Ali u tim grudima nije bilo grubosti. Bile su prijatno meke kao kod najsnažnijih životinja. Dok bi se polako ljuljao, njene ruke su mu zalazile sve dublje pod košulju...

Tako je počelo i ovo veče.

- Izazivaš - reče Goronvaj Hamberton i obe njene ruke skide sa svog vrata.

- Smetam li? - upita ona mazno. Valjda ti nisam dosadna?

Amanda Ligfild je unapred znala odgovor. Ali, kao i sve žene, volela je da uvek iznova čuje reči ljubavi. Gor je uvek drugačije govorio o ljubavi. Amanta se polako naže kao da želi da se nađe u Goronvajevoj zagrljaju.

- Ne, mila moja. Već se bliži noć i treba da se spremimo. Za jedan sat će stići naš prijatelj. Želim da budeš što lepša kad te on upozna pa da kaže: „Ona je toliko lepa i dobra da moraš da je voliš. Uz nju ćeš lakše da radiš, jer više nećeš biti usamljen i tužan, kao ponekad pre. Ona je prava devojka za jednog starog namćora...” - govorio je Hamberton.

- Laskavće! - nasmeja se devojka. - No, dobro, opraštam ti ovoga puta. Samo mi, ipak, objasni ko je čovek o kome govoriš.

- Već sam ti rekao.

- Govorio si mnogo. oduševljavao se svojim tajanstvenim prijateljem, a ja još uvek ništa ne znam o njemu. Zašto mi ne kažeš njegovo ime? Čime se bavi? Je li mlad. ili star? Gde živi?...

- Prestani! Suviše si radoznala Jednom ćeš saznati sve što te zanima o nama dvojici...

- Dobro kažeš! - prekide ga devojka - Ja niti tebi ne znam gotovo ništa. Godinu dana smo zajedno, a ipak...

- Hajde sada - upade on. Obuci se što lepše da možemo izaći sa našim gostom. ako on to zaželi. a da te ne čekamo da se presvučeš.

- E. to ne može! - uzviknu ona - Zašto sam onda spremila najbolju moguću večeru? Večeraćemo ovde...

- No, dobro - odmahnu Goronvaj Hamberton.

Ipak, obukao se tako da može odmah da krene sa svojim gostom, ako on poželi da izađu. U svakoj drugoj prilici on bi pod pazuhom poneo svoj revolver, jer bez njega se nije smatrao obučenim. No, ovoga puta oružje gurnu iza paravana kod ormara s knjigama.

Avion kojim je Donald Sikert leteo ka Njujorku već je pravio blagi luk da se nađe na liniji sletanja za Kenedi, međunarodni aerodrom na Long Ajlendu.

- Mi ćemo ubrzo sleteti, a ja još ništa ne znam... Vi ste kroz ovih nekoliko sati letenja otkrili da ste prijatan, divan čovek, doktore Mansel... Ne mogu da zamislim da vaš više neću videti - brbljala je žena koja je sedela pored njega.

Lun iz tih reči zaključi da je ona konačno, s izvesnom prikrivenom ljutnjom, „otvorila karte“. Već je bila ispričala sve o sebi, a on nije predložio da se nadu u Njujorku.

- Javiću vam se, gospodo Os, čim se budem smestio u Njujorku - reče on. misleći da baš i nije pošteno što budi nade kod žene.

Sve o sebi ona mu je ispričala od trenutka kad joj je uspelo da se upozna s tim pristalim, smirenim i čutljivim muškarcem. Istina. izgubila je u manevrisanju čitava dva sata. Ispuštala je maramicu, pozajmljivala olovku,

zapitkivala kad tačno stižu u Njujork... Konačno je Lun prihvatio „igru“ i predstavio joj se. Tada je ona „sebi u prilog“, kako je mislila, „otkrila“ novom poznaniku istinu o sebi. Iznudila je i njegovu posetnicu i dala mu svoju, pa je tom prilikom primetila titulu dr Erika Mansela. Šale radi, Lun je rekao da je doktor arheologije, ali žena kao da je to prečula. Nametnula je temu odnosa muškarca i žene. Pričala je o tome kako doživljava muškarca, šta je najviše uzbuđuje i kako izgleda muškarac njenih snova.

- Baš kao vi. doktore Mansel - uzviknula je i ne pomišljajući da bi mogla biti nametljiva. - No vi ste, verujem, već oženjeni. No ipak... Volela bih da me posetite...

Kad su sleteli, Celestina Os, tako se zvala Lunova slučajna saputnica, pruži ruku da se pozdravi i reče:

- Možete da me poljubite, jer to želim. I dođite, dođite, dođite! Bićete mi drag gost

Lun je cmoknu u lice s blagim osmehom, a onda požuri ka izlazu srećan što se konačno oslobodio agresivne lepotice. On potraži stajalište taksija i vozaču dade svoj mali kofer. Čim su krenuli ka Šezdeset petoj bruklinskoj ulici, on pogleda na sat. Svetlosti velegrada su bile upaljene, jer već se smrkavalo. Lun je razmišljao o svom dolasku u Njujork, grad za koji je dugo mislio da ga više neće videti posle tri mučne avanture koje je u prošlosti doživeo u njemu. On je znao da veliki broj ljudi prema Njujorku gaji protivurečna osećanja. Za njih je to najlepší grad savremenog sveta, ali unakažen najcrnjim ranama ljudskog jada i nesreće. Grad mnogih krajnosti i iznenađujućih pojava u svim oblastima života, ujedno je voljen i omražen.

"Je li trebalo da opet dođem u Njujork?", po ko zna koji put pitao se Donald Sikert „Na poziv takvog prijatelja. kakav je Gor, morao sam da se odazovem. On me je dva puta zadužio toliko koliko vredi moj život“, odgovarao je samom sebi.

Za Luna Goronvaj Hamberton nije bio isto što za druge ljude, koji su ga znali samo kao bivšeg slavnog rvača. a zatim traženog filmskog kaskadera, sposobnog da izvede mnoštvo veština i opasnih poduhvata. na koje se niko drugi ne bi odlučio. No, znalo se da je Goronvaj "padao". Prestao je da se bavi rvanjem pa je napustio i varljivu slavu kaskadera da bi se prihvatio sitnih trgovačkih poslova, kao putujući trgovac video-kasetama. To je za javnost i za njegove bivše obožavaoce bio životni put ovog čoveka.

No, Lun je znao istinu. Znao je da je Goronvaj Hamberton postao američki tajni detektiv. Još uvek se ne zna koliko je tajnih detektiva u Sjedinjenim Državama, a još manje koliko ih je širom sveta. Tajni detektiv mora biti nepoznat i dobro skriven. To je poziv jednako opasan kao poziv plaćenog ubice. Čak je često tajni detektiv ujedno i plaćeni, tajni ubica. Istina, neki od njih su ljudi visokih moralnih kvaliteta, rešeni da brane pravdu i gone zločin. No, oni su retki. Jedan od tih malobrojnih tajnih detektiva, možda najbolji od svih, jeste Goronvaj Hamberton.

Kao da ga i sada drži u ruci Lun se sećao Goronvajevo poslednjeg pisma, u kome je. samo njima dvojici poznatim nevidljivim mastilom pisalo, između ostalog, i sledeće:

„...Tu družinu snimatelja kaseta strave i užasa u početku sam smatrao samo prljavim gadovima, ali ne i zločincima kakve svet nije do sada imao. Već je poznata pojava da milioni ljudi, pre svega na ovoj obali okeana, uživaju u gledanju video-kaseta na kojima su zabeležene okrutne scene smrti. Nisu to „veštačka“ filmska umiranja već istinske slike smrti i užasnih patnji. Sama činjenica da žrtva umire pred njihovim očima predstavlja neshvatljivi izvor naslade za kupce tih kaseta. Snimljene su prvo scene umiranja na električnoj stolici. Posle su se pojavili prizori ubijanja životinja, a zatim i ljudi. Srasli su

pornografija i ubijanje u jedinstveni ritual užasa... No, to novo zlo moglo bi da se suzbije, pa i iskoreni, da nije neobične pojave kombinovanja sa drugim vrstama zločina. Narkomanija, otimanje delova tela za bogataše (već si čuo za uspešna presađivanja ruku i nogu, posle eksperimenata sa srcem, plućima, bubrezima i mnogim žlezdama, plaćena ubistva, ucenjivanje, trgovačke podvale i sve prljavštine koje prate čovečanstvo skupljaju se u isti stroj, istu silu od koje se grozim..“

Lun je pamtio i delove pisma u kome je Gor pisao o neobičnom ćutanju policije, štampe i najodgovornijih političara o svemu tome.

„... Dakle, dođi ako možeš. dragi prijatelju Glene, da zajedno, makar malo, ometemo zločin u ovom jadnom potresenom svetu. Oprosti što moram uzgred da kažem i to da su baš u ovoj oblasti nadohvat milioni dolara. Za nas specijaliste prava je šala dočepati se hrpe novca kakva se i ne sluti. Već ga imam isuviše. Nestrpljivo očekujem tvoj odgovor“ - pisao je Gor svom starom prijatelju Glenu Kračliju. no znajući da je to lično slavni Lun, kralj ponoći.

Taksi se zaustavi pred brojem dvesta tri.

Lun plati vozaču, neprimetno osmotri okolinu i, pošto nije primetio ništa sumnjivo, priđe kući. Pozvoni i javi se kao dr Erik Mansel.

- Uđite, očekujemo vaš - odgovori ženski glas.

Tek tada se začu glas Goronvaja Lambertona, koji doviknu:

- I ja sam ovde, ali me je Amanta pretekla, jer kuhinjska vrata su bliža. Uđi, dolazim ti u susret.

Uskoro se njih troje nađoše u malom salonu iza trpezarije kroz čija vrata se video postavljen sto. Gor Luna beše predstavio kao doktora arheologije Erika Mansela i sada brzo objasni gostu što ga nije sačekao sam u svom stanu, kao jednom ranije.

- Amanta je, istina, mlada - pričaao je Goronvaj. – No, već godinu dana smo zajedno i shvatili smo da smo potrebni jedno drugom. Ona mi je postala najvažnije biće na ovom svetu...

- Razumem i radujem se što je tako - prekide ga Lun. – Čovek ne može da živi sam na svetu, a naročito ne bez žene koja ga voli.

Devojka beše otišla u kuhinju i Goronvaj se osvrnu da se uveri čuje li ona to što govore, pa reče:

- Svoju ljubav ona potvrđuje u svakom trenutku kad smo zajedno. No, ipak još uvek je nisam uputio u sve svoje tajne. Ona oseća da nisam samo prodavac traženih kaseta, i, s vremena na vreme, njena radoznalost provali.

- Znam da si izbegao mnoge opasne zamke pa ćeš i onu koja može da dođe sa ženske strane - nasmeja se Lun.

- A ti? Jesi li još uvek neulovljivi momak? - upita Goronvaj.

Lun samo zaklima glavom i s osmehom upita

- Dakle, pred devojkom samo o opštim stvarima, zar ne?

- Da. I to najviše zbog nje. Možda bi se plašila da zna ono što mi znamo - odgovori Goronvaj.

Lun samo klimnu glavom u znak odobravanja. Trudio se da licu da izraz ravnodušnosti i smirenosti, a stvarno je bio zabrinut već i zbog samog postojanja te suviše mlade i neobaveštene devojke. On je potegao iz Londona na ovu obalu okeana, a Goronvaj, koji ga je u neku ruku pozvao u pomoć, pomalo je zarobljenik ljubavi. Zar može uspešno sakriti od te devojke sve što može da iskrsne?

- Hoće li ona izdržati da ne zna gde smo i šta radimo? Koliko god da je zaljubljena, smetaće joj - primeti Lun.

U tom trenutku začuše se glasovi u hodniku i oni ugledaše kako se devojka povlači ka otvorenim vratima, uzmičući pred ljudima s uperenim revolverima. Ono što je Lun u magnovenju primetio bilo je to da dva napadača

imaju policijske uniforme, dok su ostali u civilnim odelima. No, svi su imali duge prigušivače na svojim revolverima.

- Podignite ruke i budite mirni! - naredi sredovečan čovek u urednoj uniformi policijskog oficira i s izgledom negovanog muškarca.

Lun podiže ruke. a Goronvaj se osvrnu k njemu pa i sam posluša naređenje. Uzgred šapnu:

- Nemam oružje kod sebe.

- Ni ja - odgovori Lun.

- Bez dogovaranja tamo! - uzviknu mlad čovek neočešljane kose i obučen tako da izgleda neuredno.

On rukama potisnu uniformisanog policajca da nekome načini prolaz. Pojavi se snažan momak s filmskom kamerom učvršćenom kaiševima za telo tako da se nesmetano kreće. Taj brzo pođe kamerom ukrug da snimi sredinu u kojoj se sve događa. Bila je nastala tišina i čulo se samo zujanje kamere.

- Može li malo življe? - upita snimatelj.

- Valjda će se dogoditi nešto vredno filma koji guta ta tvoja kamera - reče neočešljani i oštro pogleda prema Amanti.

Ona se polako, stalno se krećući unazad, primicala Goronvaju. Kad ga je dodirnula leđima, on šapnu:

- Ako se ukaže prilika... Revolver mi je iza paravana u sobi za rad.

- Snimate stavljanje lisica! - naredi neočešljani i obiđe scenu da ukloni suvišne predmete.

Dva uniformisana napadača priđoše Lunu i Goronvaju i potisnuše devojkicu. Ona se nađe iza njih, pa se saže i kroz vrata zdesna jurnu preko sobe za dnevni boravak, koja je služila za više namena. U njoj je bio smešten pisaci sto, uz koji su bili uređaji za radio i televizijske prijemnike sa svim aparaturama za reprodukovanje video kaseta. Paravan je skrivao lavabo,

a malo dalje bila su dva troseda i tri fotelje pa što za razne potrebe, ormari s knjigama i stolica za ljujanje.

Amanta beše zaboravila da na nju motre, pa je i dalje sagnuta prišla paravanu i čučnula iza njega. Pojavila se s Goronvajevim revolverom u ruci. Već u tom trenutku kamera i sve oči prisutnih, bile su uperene u nju.

- Ruke... podignite ruke! - jedva uzviknu ona i podiže oružje.

- Nije loše - reče neočešljani. - Samo nastavi!

Držeći upereno oružje devojka porebarke stiže do blizu Goronvaja.

- Ne vredi. Amanta! Baci oružje! - doviknu joj Goronvaj na čijim rukama već behu lisice.

- Oni su me prevarili!.. Pucaću! - odgovori devojka i podiže oružje ka kameri.

U tom trenutku čuše se siktavi zvuci paljbe iz revolvera s prigušivačima. Devojka posrnu, a čovek s kamerom joj priđe malo bliže. Amanta ispusti oružje i uhvati se za grudi. Jauknu i zagrcnu se zbog navale krvi u pluća. Dva napadača u civilnim odelima iskoračiše s pištoljima u rukama držeći žrtvu i dalje na nišanu. Objektiv kamere se pomeri k njima i snimi ih tako spremne da dokrajče žrtvu. Lun se tada iako su mu ruke bile vezane baci na njih. Sa strane stigoše dva čoveka u civilnim odelima i jedan u uniformi policajca pa se baciše na Luna

- Pucajte, podle ubice! - uzviknu Lun kad ga odgurnuše ka foteljama i uzeše na nišan.

- Još nije red na tebe - reče neočešljani - Tvoja smrt biće nešto pravo. Sada da vidimo kako umire devojka

Opet svi pogledi behu uprti ka Amanti. Ona beše pala na kolena i sada se svali na levu stranu. Lice joj je ostalo okrenuto kameri, ali pogled se isprazni. Bila je mrtva.

Prvi put u svom životu Lun nije verovao svojim očima. Video je pravo ubistvo, a nije mogao da prihvati stvarnost. On nekoliko puta sklopi oči i opet pogleda

Kamera je i dalje snimala mrtvu devojkicu čija haljina se bojala krvi.

Goronvaj je zanemario. Bio je svestan svega što se dogodilo, ali je instinkt zaštite od ludila zbog užasa odlagao trenutak punog otrežnjenja. Zavaravao je sebe neosnovanom nadom da će devojkica ustati i smejući se pitati je li dobro „odigrala“ scenu umiranja

Konačno nadvlada puna svest i Goronvaj ispusti promukao, neartikulirani glas pa jurnu prema kameri.

- Ubijte i mene, prokleti psi! Ubijte!

Kamera je i dalje snimala.

II

Kad je postao svestan da se probudio, ali još uvek ništa ne vidi, Lun opipa prvo oči, a onda lice. Po tome što ga oči nisu bolele, zaključi da je u potpunom mraku, a po dužini brade da se nije brijao najmanje dva dana. On se podiže i zovnu.

- Ima li koga?

Prvo se začu nečije pokretanje u postelji, a onda Goronvajev glas:

- Šta?... Ne vidim ništa! Gde sam to?

- Jesi li se probudio, Gor? - upita Lun.

- Ko?... Ti si.. Gde se nalazimo? - i dalje je unezvereno pitao Goronvaj.

- Sećam se samo napada i užasnog zločina - reče Lun ustajući.

Pipao je prvo postelju na kojoj je do tog trenutka ležao. Bila je sklepana od grubih dasaka i zastrta krutim pokrivačima. Baš tada se svetlo upali i odnekud se začu nepoznati glas:

- Konačno ste se probudili. Osmotrite okolinu i malo se uljudite, pa ćemo da porazgovaramo.

- Gde se nalazimo? Ko ste vi? - brzo upita Lun stižući da već zaključi da su u prostoriji od armiranog betona, jer video je metalne završetke na spojevima

- Našli ste se na pravom mestu - začu se odgovor, iza koga odjeknu smeh koji se naglo prekide kao da je neko isključio uređaj za prenos glasa.

I Goronvaj beše sasvim budan, ali je sedeo u neprirodnom položaju, jer bio je spustio jednu nogu na tlo, a druga mu je ostala iskrenuta na ležaju. Rukama se oslanjao o nerendisane dasku sa svoje leve strane i zastao je iznenađen svetlom i glasom nepoznatog i nevidljivog tamničara.

Lun mu priđe i sede pored njega

- Kako se osećaš? - upita Lun.

- Užasno... Smrdim samom sebi. Zato sedi dalje. Ovo ponižava - ojađenim glasom odgovori Goronvaj.

- Slušaj, Gore - nastavi Lun. - Dogodilo se nešto strašno i neshvatljivo do te mere da stalno pomišljam da je to san ili halucinacija ..

- A nije... Stvarno su je ubili da snime novu kasetu smrti - prekide ga Gor.

- Znam. Zato i hoću da ti kažem da moramo biti čvrsti.

- Da.. Osveta?... Čemu?...

- Krenuli smo da se borimo i sad valja da nastavimo - reče Lun.

- Tako valja doktore! - začu se uzvik i smeh, koji je dolazio iz ugla u kome se iza rešetaka video zvučnik, proizveden pre najmanje dvadeset godina

- Neko nas sluša - reče šapatom Gor Hamerton.

Lun sleže ramenima pa dodade - Ipak moramo da govorimo.

- Govorite, momci - začu se iz zvučnika - Mi igramo čistu igru. Slušamo vaš kad hoćemo. ali to ne skrivamo. No, ne slušamo uvek. Evo sada isključujem uređaje.

Začu se jedno „klik“ iz pravca zvučnika

- Ja ti ne verujem, podli gade! - uzviknu Gor.

Ali niko ne odgovori na tu psovku.

Lun ugleda dva jarda širok zaklon od nerendiranih dasaka pa požuri da pogleda iza njega. Tamo je bio smešten toalet i tuš sa česmom, ali bez lavaboja. Na sredini betonskog korita nalazila se odvodna rupa Lun oprobava vodu. Bila je hladna. On odatle javi Goronvaju šta je našao i ponudi mu da se prvi umije.

- Moram da prihvatim - odazva se Gor. - Mislim kako je čovek prokleta biće i može da podnese sva zla i poniženja ovoga sveta

Lun ne odgovori, već nastavi da istražuje prostranu podzemnu ćeliju. Ono što je izgledalo kao veliki betonski ispušt na levoj strani bilo je stvarno pregrada do pola širine ćelije, koja je zaklanjala znatno manju prostoriju. Lun je osmotri. Na sredini je bio grubo otesan što s dve kratke klupe, a pored jednog zida bili su štednjak, frižider sa zamrzivačem i sivozeleni ormar s posuđem i opremom. Na svakom od tih predmeta Lun nade oznaku „US Army“. U hladnjaku je bilo namirnica u konzervama i hleba pogodnog za zamrzavanje je imao struje i brzo se zagreja, pa Lun poče da sprema kafu.

- Gde si. doktore? - začu se dozivanje.

Lun podesi da voda uzavri i iziđe u veću prostoriju. Obavesti Goronvaja šta je otkrio.

- I ja sam nešto našao - reče Gor. - Drvena pregrada je dvostruka i služi kao ormar. Tamo ima zgužvanog, ali čistog vojničkog rublja. Našao sam i nožice za brijanje.

Tek tada Lun primeti da je Goronvaj obrijan.

Osveženi i obrijani, obučeni samo u čisti vojnički veš, nađoše se na klupicama oko stola, na kome se pušila kafa. Pošto srкну jedan gutljaj. Gor ćuteći mimikom pokaza da se pita šta sada da čine.

- Razgovarajmo - reče Lun glasno. - Znamo da mogu da nas čuju i to je dovoljno. Pogodićemo šta oni znaju i prećutati ono što bi im otkrilo neku našu tajnu.

- Gde li se to mi nalazimo? - upita Gor.

- Po svemu sudeći ovo je neko bivše vojničko sklonište pod zemljom. Znamo da su neka takva zastarela i nepotrebna skloništa prodavana onome ko bi umeo da im nađe neku namenu. Uzimali su ih za gajenje pečuraka ili pretvaranje u skladišta za robu koja može da bude smeštena u ovakvom prostoru - izloži Lun svoju pretpostavku.

- Možda je ovo i sada vojničko skrovište - primeti Gor.

- Ostavimo pretpostavke - osmehnu se Lun. - Dovedeni smo ovde i još smo živi. Znači da se neko pomučio oko nas onesvešćenih, ili uspavanih nekim sredstvom, zato što smo mu potrebni.

- Baš toga se plašim - uzdahnu Gor. - Zločinci neće dozvoliti da živimo dugo. Iskoristiće našu smrt da nastave snimanje...

Prekide ga pištanje u zvučniku i glas koji naredi: - Stavite ruke u male otvore na vratima!

- A ako nećemo? - upita Gor.

- Proklinjaćete čas kad ste i pomislili da ne slušate - odgovori nepoznati.

- Poslušaćemo - reče Lun. - Tako nećemo trpeti muke neizvesnosti.

- Tako se odgovara! - doviknu nevidljivi tamničar.

Lun priđe bliže Goronvaju i reče:

- Otpor se pruža kad ima izgleda na uspeh. Ovako, ne vredi da izazivamo gnev naših tamničara. Hajdemo!

Kad priđuše širokim vratima od livenog metala, otkriše otvore urezane u metal i podešene da se u njih lako stave obe ruke. Ploče s druge strane se pomeriše i začu se kratka naredba:

- Ruke ovamo!

Lun prvi proturi ruke. Poslušao i Gor. Odmah osetiše hladnoću glatkog metala lisica, a onda htediti da povuku ruke. No, to nije išlo. Vrata se otvoriše i povukoše ih za sobom. Tek tada ugledaše dug betonski

hodnik, na čijem kraju je bila podzemna pećina urezana ljudskom rukom u bazaltnom stenju.

Četiri naoružana stražara privukoše niska električna kolica za prenošenje tereta tako da se platforma nađe kod njihovih nogu.

- Stanite na transporter i budite mirni. Svaku neposlušnost kažnjavamo udarcima u lice. Vodite o tome računa. Ponekad izbijemo i neko oko., iako šef ne voli kad se to dogodi - reče zdepast i po rastu najniži zločinac.

Drugi zakopča hvataljke lanaca s platforme za noge zarobljenika pa onda izvuče prečne utvrdivače iz lisica na njihovim rukama i tako ih odvoji od vrata.

Transporter je poskakivao samo na sastavima betonskih segmenata na tlu hodnika Nađoše se u pećini sa čijeg vrha je prodiralo dnevno svetlo. Transporter se zaustavi pred najmanje pet metara širokim liftom sličnim onima koji se upotrebljavaju u rudnicima. Transporter poskoči na pragu lifta i nađe se u njemu. U lift uđoše samo dva stražara, a ostala dvojica ostadoše u veštački izgrađenoj pećini.

- Stižemo dve minute ranije - reče jedan stražar.

- Pripalícemo cigarete i povući koji dim - reče drugi. - Hoćete li i vi? - okrenu se ka zarobljenicima

- Ja bih - reče Gor.

- Ja ne pušim već vrlo dugo. No, zahvalan sam što ste nas ponudili - reče Lun.

- Mi imamo naređenja i radimo svoj posao za koji smo dobro plaćeni. Ali nema razgovora. Naređenje je: udarac u lice za svaki pokušaj razgovora i svaku neposlušnost. I to ovim - pokaza stražar metalni bokser na ruci.

Lun ćuteći klimnu glavom u znak da je razumeo.

Pošto se izvezoše iz lifta, nađoše se opet u betonskom hodniku, koji je ovde bio dobro osvetljen. Stigoše do vrata koja su sa spoljne strane bila od grubo livenog metala, naizgled ista kao ona na njihovoj ćeliji. No, kad se

otvoriše, svetlo obasja njihovu drugu stranu, obloženu sjajnim impregniranim i politiranim drvetom i smeđom kožom. Zidovi su bili glatki i obojeni pastelnim bojama. Bio je to nekakav širok hol na čijim krajevima su bile poređane polufotelje bolje izrade. Iz hola su vodila dva hodnika i troja vrata u istoj ravni i dvoje uskih, ali granitom obloženih stepeništa

- Još nekoliko sekundi - reče stražar prilazeći srednjim vratima.

Gledao je u svoj ručni sat nekoliko trenutaka, a onda pokuca i otvori vrata Stade u stavu mirno i objavi:

- Dovedi smo tražene zatvorenike! Dozvoljavate li da ih uvedemo, gospodine direktore?

- Dajte ih ovamo - začu se glas koga Lun prepoznade, jer bio ga je čuo prilikom napada u stanu Goronvaja Hambertona u Njujorku.

Kad transporter uđe preko ogromnog tepiha sve do dugog stola na jednoj strani luksuzno nameštene prostorije, iz polumraka izađe čovek za koga Lun zaključi da ga je video kad je ubijena Amanta Ligfild. Samo, tada je bio u uniformi policijskog oficira.

- Smestite ih u fotelje, a vi možete da odete dok vaš ne pozovem - reče taj čovek.

Stražari otkopčаше hvataljke oko nogu dva zarobljenika, ali ostaviše im lisice na rukama. Smestiše ih u dve izdvojene fotelje, a onda iz poda izvukoše metalne rešetke, koje su obrazovale neku vrstu kaveza oko fotelja

- Čemu sve ovo? - upita Lun. - Mi smo vezani i nemoćni.

- To je pravilo postupanja u Carstvu Aranea - nasmeja se domaćin.

- Pauci - šapnu Gor.

Lun samo klimnu glavom, a onda glasno upita:

- Možemo li znati s kim razgovaramo? Prošlog puta nije nam se pružila prilika da se upoznamo.

- Zovem se Bik Radoun. No, to ime vama ništa ne bi značilo, ako ne bih dodao da sam šef policije, odnosno bezbednosti - odgovori domaćin.

- Dakle, u neku ruku ministar unutrašnjih poslova Aranea carstva - zaključí Lun.

- Recimo da je to suština mog položaja - nasmeja se Radoun.

Odmah zatim on priđe ogromnom pisaćem stolu i sede u fotelju od crne kože. Uze sa stola u kožnu oblogu smeštenu sveščicu. Lun izdaleka prepoznađe svoj engleski pasoš.

- Dakle, doktore Mansel, pričajte mi o sebi - reče i ostavi pasoš, pa se zavalí u svojoj luksuznoj fotelji.

- Najradije bih dao prednost svom prijatelju Goru, u čijoj kući sam nedužan napadnut - reče Lun.

- O Goronvaju Hambertonu znam sve što bi moglo da me zanima. Zato hoću da čujem vaš. Ko ste vi, zapravo? Imajte na umu da ne podnosim da me neko vuče za nos, odnosno da me laže - odgovori Rik Radoun nečujno udarajući prstima po stolu.

Lun se za časak kolebao. a onda načini gest koji je mogao da znači: „eto. ne može se ništa drugo“, pa poče:

- Ako bolje ispitáte taj pasoš, videćete da je falsifikovan...

- Dobro ste počeli. Istina, ja već znam da pravi dr Mansel već dve godine leži na groblju u Liverpulu. No, ne znam ko ste, jer ni policijski eksperti to nisu uspjeli da doznaju. Skotland jardu smo slali vaše fotografije i uveličane otiske prstiju, ali oni nisu umeli da odgovore - upade Radoun.

Lun pomisli kako je zločinac odabrao pogrešan način, jer hoće tobožnjom otvorenošću da svog zarobljenika navede na pogrešan korak pune iskrenosti.

- Zovem se Glen Kračli - reče Lun.

- A tako... - kao za sebe reče Radoun, a onda piljeći u Luna nastavi: - Dakle. da zaboravimo lažnog arheologa?

No, šta je onda vaše zanimanje, gospodine Kračli.

- Ne mogu baš da se pohvalim, ali neću ni da krijem. Ja sam, kao i Gor, tajni detektiv u Londonu. Imao sam velike ambicije. ali nisam uspeo...

- Kakve ambicije?

- Na primer. da uhvatim Donalda Sikerta. No, to mi nije uspelo, a vi ćete me u tome zauvek sprečiti. Ovakav kakav sam ne verujem da mogu ostati živ posle svega što sam ovde i u Gorovom stanu video - reče Lun i tobože setno se osmehnu.

- Zavisi... - počeo Rik Radoun.

- Zar postoji neka šansa? - trže se Lun i gotovo poskoči na svom sedištu.

- Postoji - nasmeja se Radoun. - Treba da izvedete mnoga junačka dela kao drevni Odisej, ali i mnoga koja se smatraju neoprostivim zločinom u savremenom svetu.

Lun zaklima glavom kao da je sve razumeo.

Onda pričajte dalje o sebi, šta ste sve postigli kao tajni detektiv? - dodade zločinac.

Toga trenutka dođe do izražaja Lunovo ogromno pamćenje. On spomenu nekoliko vrlo poznatih događaja čije aktere je još uvek dobro skrivao gusti veo tajne. Lun je umeo da izlaže sve tako da bude uverljiv. Pomislio je da možda i sam Radoun ima dobro pamćenje ili će proveriti Lunove priče.

- O, pa vi ste vrlo zanimljiva ličnost. Možda ima nade za vaš. Možda ću vam ponovo poveriti posao oko hvatanja Luna. To će jednom doći na red. Sada prvo Sjedinjene Države... Posle ćemo mnogo toga učiniti i na drugim kontinentima. A sada recite šta znate o nama - reče Radoun.

- Ne razumem pitanje - reče Lun u želji da dobije u vremenu.

- Rekli smo da samo istina može da se prihvati - opomenu ga zločinac sastavljajući obrve i mršteći čelo tako da mu celo lice dobi mračan izgled.

- To znači da moram govoriti malo duže - reče Lun. - Postoji pismo, koje sam dobio od Gora. Pisano je nevidljivim mastilom, čiju tajnu znamo samo nas dvojica.

- I znaćemo ga uskoro mi - upade Radoun.

- U tom pismu obavešten sam uopšte o postojanju novog i još uvek malo poznatog podzemlja ovde u Sjedinjenim Državama... - nastavi Lun da govori i gotovo sasvim tačno ponovi sadržinu celog pisma, koje je u Londonu dobio od svog prijatelja.

S neskrivenim iznenađenjem slušao ga je Goronvaj Hamberton. Lun to primeti pa se okrenu njemu i reče.

- Zar se ne slažeš s tim što govorim samo istinu? Od toga zavisi da li ćemo imati ikakvu šansu.

- Ne znam može li se nazvati šansom spasavanje života po svaku cenu - odgovori Hamberton i dve jedva приметne bore oko njegovih usana postadoše odjednom dublje.

- Ovde ste da razgovarate sa mnom, a ne između sebe - prekide Radoun njihov dijalog. - Međusobne rasprave ostavite za sate čekanja dole u ćeliji. A sada mi vi, Kračli, kažite šta još znate.

- Zar je malo ono što sam ispričao? - upita Lun.

- Kako se uzme. Dovoljno je kao razlog da umrete i vi i Hamberton, ali ja hoću da znam sve što vi znate - odgovori Radoun i zbog nečega razvuče lice u osmeh.

- A znate li kad sam stigao u Njujork? - upita Lun.

- Znam - odgovori Radoun. - Našli smo vašu avionsku kartu.

- Onda znate i to da nisam stigao da razgovaram sa Gorom. Ni jutros nismo stigli da razmenimo obaveštenja ni danas pošto smo se osvestili. Trebalo je da sebe dovedemo u bar donekle normalno stanju - nastavi Lun.

- Ja ću svakako ubrzati tu razmenu obaveštenja, ali mi pre toga odgovorite na jedno pitanje.

- Odgovoriću sasvim iskreno pa makar kakvo bilo - šta se vaš tiču sve ove stvari i zašto ste došli u Njujork?

Lun se osmehnu, pa odgovori:

- Malopre sam govorio o pismu svog prijatelja, koji sedi ovde do mene. Podsetiću vaš na onaj deo u kome se govori o novcu: Za nas specijaliste prava je šala dočepati se hrpe novca, kakva se i ne sluti. Već ga imam i suviše.

- Dakle novac? - reče Radoun.

- Ja nisam naivan. Ne postoji tajni agent naivčina i čovek sa skrupulama. Dolazeći znao sam da ću zaplivati u mutnoj vodi, ali nadao sam se da ću u njoj uloviti krupnu ribu, odnosno krupnu lovu - odgovori Lun tvrdim glasom i sa smrknutim izrazom lica.

Bilo je to vrlo uverljivo. Da se Lun osmehnuo posle tih reći ili da se smešio dok ih je izgovarao, one bi zvučale manje ubedljivo. Lun je dobro poznao ljude i znao vrlo mnogo o psihološkim efektima. Rezultat ni sada nije izostao. Radoun priđe kavezu noseći u ruci jedan dosije od crne plastike. Savi ga u trubu i pruži ga Lunu između dve šipke. On obema vezanim rukama prihvati dosije i vrati se u fotelju. Uspelo mu je da otvori dosije i uzme prvi list.

- Tu je vaš izveštaj Federalnom istražnom birou - reče Radoun obraćajući se Goronvaju Hambertonu.

- A, tako?... - promuca Goronvaj. - Sada su mi mnoge stvari postale jasnije. Nisu povezani samo razni zločini, već i zločin s policijom.

- Varate se Hambertone - nasmeja se Radoun. - Nismo mi povezani ni s kim. Povezanost znači i međuzavisnost. Aranea je sila za sebe. Policija mora da čuti i sluša.

- Možda su mi neke stvari postale jasnije, ali ne i sasvim jasne. Pogrešio sam malopre - priznade Goronvaj.

- Gospodine Kračli, pročitajte naglas ono što je najvažnije u tom dosijeu - reče Radoun. - Zbog nečega me zanima šta ćete izdvojiti kao najvažnije.

- Morao bih prvo da pročitam sve u sebi, pa tek onda da izdvojim ono što je najvažnije - primeti Lun.

- Učinite tako. Moram da prekinem na jedan sat ovaj razgovor pa ćemo ga nastaviti kada se vratim. Dosije može da pogleda i Hamberton - zaključí Radoun.

Odmah zatim on izađe ostavljajući ih same u luksuzno opremljenoj dvorani, ali zatvorene u čim kavezima Čim se on udalji, Lun šapnu:

- Ne bi bilo logično da su i ovo mesto opremili uređajem za prisluškivanje. Zato treba brzo da se dogovorimo.

- O čemu?... Zabrinut sam tvojim stavom, a opet.. - snebivajući se odgovori Hamberton.

- Radouna i Paukovu bandu nije lako prevariti. Da nisu vešti i dobro organizovani, a svirepi i spremni na sve zločine ovoga sveta, zločinci ne bi postali ovo što jesu...

- Govoriš o prevari, a otkrivaš sve što znaš.

- Dobro je što i ti pomišljaš na mogućnost da spas tražim u priznavanju da smo pobeđeni i da treba da predemo u službu novog gospodara - nasmeja se Lun.

- Ne znam šta da kažem - reče Goronvaj.

- Zapamti jednom za uvek da ću pre poginuti nego što ću te izdati. Ako mi budeš verovao, možda ćemo naći način da se spasemo, pa čak i da pobedimo. A sada, da vidimo šta sve tu ima - zaključí Lun i otvori u međuvremenu sklopljeni dosije.

U ruci mu se nađe list papira ispisanog rukom. Kao naslov je pisalo

„Za svih sedam“

Dalje je Lun čitao:

„Posle velikog saopštenja sve ide čak i bolje nego što smo zamislili. Iznenadila je spremnost FBI da poslušno sarađuje. Oni su sami otkrili Tajnog. Sreća je što znaju ko je Tajni i njegovu adresu. Moji ljudi su otkrili koncept pisma upućenog izvesnom Kračliju u London. Kopija pisma u prilogu.

Stalna zaseda mojih ljudi i agenata FBI očekuje gosta. Već znate kako je pripremljen ulazak u stan Tajnog. On

još uvek ne shvata da voda teče ka našem mlinu. Kad uhvatimo Kračlija i Tajnog, gurnućemo ih u kaleidoskop, pa neka se i ta neočekivana pretnja zauvek ukloni.

Doktor javlja o novim uspesima. Norvežanin je bolestan, ali nadamo se njegovom ozdravljenju. No, treću je već spremio. On će usmeno izlagati sve o četvrtoj i petoj, koje su u planu i s obezbeđenom podlogom. Pevačeve izveštaje sam dobio, kao i ostali. Nož seče kako valja Komedijska sve brže lifieruje robu. Profesorske šanse brzo rastu. On sjajno obnavlja i povećava naše snage. Er-Er“.

- Ovo baš nije tako jasno - reče Lun i pruži papir Hambertonu.

U Lunovim vezanim rukama nade se foto-kopija dva lista papira. Na kraju drugog bilo je rukom ispisano: „Tajni“.

Lun poče da čita prvi list, na kome je pisalo:

„Gospodo.

Ne samo što sam obećao da ću vaš obavestavati o najvažnijim pojavama iz oblasti ovlašćenja FBI, već i zato što smatram da se Veliko Zlo širi i učvršćuje vrlo brzo, pišem vam o onome što sam saznao. Razume se da očekujem da ovo pismo ostane „top sekret“ i da dospe u ruke samo najužeg kruga važnih ljudi. Ipak, ne mogu vam reći kako sam otkrio ono o čemu ću pisati, iako znam da vam saopštavam neprocenjive podatke. Dalje radite po svome, a ja ću za sebe. Dakle, evo činjenica.

Do sada sam otkrio pet Araneinih segmenata, ili ličnosti, o kojima sam saznao nešto izvesno. Smatra se da ih ima sedam. Evo tih o kojima znam:

Krvave poslove snimanja kaseta užasa vodi izvesni Milard Eperson zvani Komedijska Mil. On je vlasnik, reditelj i prvi glumac svog putujućeg pozorišta, koje ima atraktivno ime „Komemorabile komedija“. Sada je to pozorište na Jugu (pre dva dana u Nju Orleansu).

Eperson i nekoliko njegovih ljudi krvlju su uprljali ruke. Većina glumaca i osoblja ništa ne sluti.

Drugi segment je neka klinika, ili sanatorijum (možda i tajna klinika) gde operiše kirurg dr Artur Vorden. Moj izvor informacija ne može da pruži detalje. Zna se samo da hirurg, između ostalog, amputira ruke ili noge zdravima da bi ih prišio invalidnim bogatašima. Jezive pretpostavke izostavljam. Možete ih saznati od bilo kojeg lojalnog hirurga. Zna se samo da su prihodi veliki.

Jedan plaćeni ubica ima nadimak Nož, pretpostavljate, ubija samo nožem. On je vrhunski veštak u bacanju noža. Priča se da ubija bez promašaja i na pedeset metara. Ubija samo po nalogu i za račun Velikog Zla, koje sebi prisvaja ime Aranea. No, pauci su umiljate životinjice u poređenju sa „paucima“ Velikog Zla. Vraćam se Nožu. Njegovo pravo ime je Mič Hokšo. Dodajem ispušteno: njegov nož je premazan smrtonosnim otrovom.

Postoji izvesni Rik Radoun, čije se stalno boravište ne zna, ali moj „izvor“ ga je video u Los Anđelesu, Čikagu. Njujorku i Baltimoru. On je u neku ruku glavni stražar bande, njen „general“ i šef bezbednosti Velikog Zla, odnosno bande koja se skriva iza imena Aranea.

Peti je putujući pevač i svirač na gitari Hal Birli. To je njegovo umetničko ime. Pravo ime, koje retko još ko zna, jeste Hal Brit. Sigurno neko od vaš voli romanse starog Zapada, pa će se setiti pevača s gitarom. Fotografije tog pedesetogodišnjaka lako ćete naći u bilo kojoj redakciji muzičkih revija.

Postoje još segmenti, ili paukovi pipci, koji se zovu Norvežanin i Profesor. O njima još ništa ne znam. Tajni“.

- Pa ovo je neverovatno! Ti si ovim pismom gotovo već uništio bandu - reče Lun odlazeći dosije.

- Federalnoj policiji neće biti teško da pohvata ove ljude i da od njih sazna ko je glavni „Pauk“ i ko su Norvežanin i Profesor.

- Čini mi se da je tvoj zaključak preteran - uzdahnu Hamberton.

- Priseti se te rukom napisane beleške, a onda obrati pažnju na činjenicu da je moje pismo Federalnoj policiji u rukama bande, a Rik Radoun uopšte nije uspaničen...

- Da, FBI poslušno sarađuje, kaže se u belešci. To je nešto nezamislivo - složi se Lun.

- Beleška je koliko jasna. toliko i nerazumljiva - primeti Goronvaj - šta znači ono „Norvežanin je bolestan... no treću je već spremio. On će usmeno o četvrtoj i petoj, koje su u planu i sa obezbeđenom podlogom“?

- Pre toga se spominje „veliko saopštenje“, posle kojeg ide „sve bolje nego što smo zamislili“ - dodade Lun.

- Moglo bi se zaključiti da FBI „poslušno sarađuje“ posle „velikog saopštenja“ - reče Hamberton

- Sve je to čudno, ali prodrlo se u tajne Aranea bande. Pobeda ne bi bila daleko, ako bismo se našli na slobodi - dodade Lun.

U tom trenutku stiže Rik Radoun. Sada je bio u uniformi oficira i sa šlemom na glavi, koji skide i stavi na svoj sto, a onda popravi kosu i okrenu se zarobljenicima.

- Jeste li sve pročitali? - upita on.

- Jesmo - odgovori Lun.

- A da li ste stigli da se dogovorite?

- To baš ne - osmehnu se Lun.

- No, za to ima vremena

- I nema mnogo - nastavi Radoun. - Do malopre je izgledalo da ćemo ga imati više. No, izgrađenu arenu treba da uklonimo, jer u to sklonište dolazi važan materijal. Da ne bismo bacili uludo uloženi materijal za izgradnju arene, borbe gladijatora će se održavati već večeras.

- Kakve su to šale? - upita Lun.

- Nisu šale - Šapnu Gor.

- Videćete makar početak. Koliko ćete videti zavisi od toga koliko ćete se održati u životu. Morate dobro seći. što više krvi i gužve. Komedija Mil će biti zadovoljniji. Steknite njegovu naklonost. gospodo - zaključio Radoun i uze šlem.

Stavi ga na glavu i ode čvrstim vojničkim korakom. U tom trenutku se pojaviše stražari.

III

Bio je to dekor prave arene za borbu gladijatora Luna i Gora doveli su stražari do grupe naoružanih zločinaca čiji zadatak je bio da obezbeđuju poslušnost gladijatora naoružanih hladnim oružjem. Pod pretnjom cevima mašinskih pušaka i pištolja njih dvojica morali su da obuku odeću rimskih gladijatora uzmu kratke mačeve i uđu u arenu.

- Šta ako nas nateraju jedan protivu drugog? - upita Gor.

- Našli smo se u bezizlaznom položaju - reče Lun neodređeno.

Hteo je još nešto da kaže, ali im stražari zabraniše da govore i gurnuše ih ka sredini ne baš prostrane arene. Elipsasti plato opkoljavala je čelična mreža visoka više od dvadeset stopa. Sa tri strane taj prostor su „hvatale“ filmske kamere, a gore, na dva pneumatička krana nalazile su se još dve. Svetla reflektora su obasjavala plato tako da se ne vide metalne mreže. No, drugi su osvetljavali kulise koje su dočaravale pravu rimsku arenu.

Dva zarobljenika se nađoše sami pod reflektorima.

- Ja ću odbiti da se borim - tek sada odgovori Lun na ranije postavljeno Gorovo pitanje.

- I ja - odlučno reče Gor.

Ali. tada ugledaše grupu od devet neobično odevenih ljudi. Njihova odeća sastojala se od komada grubo spojene kože i delova krzna. Svaki od tih tobožnjih

divljaka nosio je po jednu batinu. ali one su bile različite. Neke su bile otežane privezanim kamenjem. a neke opremljene nekakvim crnim zakovicama.

- Slušajte uputstva! - začu se glas iz megafona.

Javljao se čovek neočešljane kose. u odeći kakva se sreće među hipicima Njegov prodorni glas odgovarao je vitkom stasu i kao u naporu zgrčenom licu.

- Govori Milard Eperson - upozori Gor svog druga u nesreći.

Lun htjede nešto da odgovori, ali ga nadjača glas iz megafona

- Naređuje vam se da odigrate pravu scenu borbe divljaka i dva rimska legionara! - vikao je roditelj zločinac. - Ko ostane živ, biće pošteđen, baš kako so to događalo nekada sa rimskim gladijatorima! Napad počinju divljaci!

- Stanite! - viknu Lun u nadi da će ga svi čuti, iako nije imao megafon. - Nas dvojica možemo da stvorimo mnogo zanimljivije spektakle, nego što će biti ovakva borba! Pored toga nudimo devedeset i tri miliona dolara!

Kad je učutao, nekoliko trenutaka vladala je tišina, kao da je svaki čovek u areni razmišljao šta da učini posle ovog saopštenja.

- Zašto baš devedeset i tri? - tiho upita Gor.

- To je uverljivije - odgovori Lun takođe jedva čujno. - Ništa bolje nije mi palo na pamet.

Tada se začu kašljanje pojačano megafonom, a onda Eperson objavi:

- Ako govorite laž, umrećete hiljadu puta užasnijom smrću! U borbi ste možda imali neku šansu!

- Dokazaćemo istinitost! Imaćete i druge neslućene koristi! Sve ćemo brzo dokazati! - doviknu Lun.

- Dođite vaš dvojica ovamo! - naredi Eperson.

- Ako bude prilika da napadnemo, biću spreman - tiho saopšti Gor Lunu dok su išli ka ivici platoa.

- Nemamo šansi. Toliko malo znamo gde smo i šta je oko nas da bi bilo nepromišljeno bezglavo jurnuti u borbu - odgovori Lun.

- Bar bismo umrli u toj borbi. Čuo si da hoće da nas umore nekom groznom smrću - primeti Gor.

On se osećao vrlo loše. Znajući šta sve ti ljudi ovde rade i na šta su sve spremni, on nije video nikakvu mogućnost da se spase. Svaka nada ga je bila napustila, pa je provalilo samoubilačko raspoloženje. Nije bio svestan pravog uzroka svoje duhovne klonulosti, ali u osnovi njegove malodušnosti bila je smrt voljene devojke i sumnja da ga je ona izdala napadačima.

- Budi pasivan i veruj u mene - reče Lun neodređeno, jer nije bilo vremena da objasni svoje postupke.

Nađoše se pred žičanom mrežom i videše kako Eperson nešto govori naoružanom stražaru koji je držao mašinsku pušku u rukama. Ovaj klimnu glavom i ode nekoliko koraka dalje, pa doviknu Lunu i Goru Hambertonu:

- Ovde je kontakt kavez. Dođite!

Oni priđoše žičanoj mreži i ugledaše tako niska vratanca da se kroz njih moglo ući samo četvoronoške. Iza njih je bio takođe nizak, snažnom žičanom mrežom zatvoren prostor sličan kavezu za životinje.

- Mačeve ostavite napolju i provucite se ovamo! - naredi naoružani čovek pokazujući kundakom automata

- Poslušaćemo - glasno reče Lun i pri tome skrenu glavu malo više ka Hambertonu.

To je bilo jedino što su mogli da učine. Odložiše kratke mačeve i četvorougaone štitove pa se spustiše na ruke i uvukoše se u kavez. Nađoše se u neprijatnom i ponižavajućem položaju. Tada im sa spoljne strane kaveza priđe Milard Eperson. S nekim prezrivim osmehom gledao ih je nekoliko trenutaka. Čutanje prekide Lun rečima:

- Čemu ovakvo ponižavanje? Možda ćete se jednom pokajati, jer bićemo ravnopravni pauci.

- Šta je s onih devedeset i tri miliona dolara? - upita Eperson.

- A šta je s odgovorom na moje pitanje? - odazva se Lun ponovo pitanjem.

To iznenadi zločinca naviknutog da ljudi ogrezli u strahu i nemoći ne smognu snage da i na trenutak pokažu čvrstinu duha i hrabrost .Zato zastade i ote mu se odgovor:

- Tako je stalno... To je pravilo zbog sigurnosti, a ne radi ponižavanja Ne možemo dopustiti, recimo, da neko pokuša da beži, pa da ga lovimo po podzemnim hangarima.

Iz tih reči Lun je mogao da zaključi da se sve ovo događa u podzemnim hangarima, koje su izgradile snage vojske, ili neke vrlo velike moći. To ojača njegovu nadu, jer se pokazalo da je moguće, makar i nečim sitnim i nevažnim, zbuniti protivnika

- A sada vi meni odgovorite na pitanje - dodade Eperson i čučnu pored kaveza, kako bi lakše nastavio dijalog.

- Devedeset i tri miliona imamo u njujorškim bankama - odgovori Lun.

- Ne šalite se s tim, gospodine. Treba dokazati da taj novac postoji i da vam je dostupan - reče zločinac.

Izvesna ugladenost u postupcima kod mnogih zločinaca je iznenađivala svakoga, pa i Luna. Zločinci su morali u svojim redovima imati ljude visokog obrazovanja. Bilo ih je sve više, pa su i ugladeni postupci bivali sve češći. Ali zato su zločini bili sve složeniji i strašniji. Ugladeno su govorili Rik Radoun i ljudi oko njega i sada se to ponavlja kod režisera filmova užasa Milarda Epersona No, reč „gospodin“, nije činila zločin koji se ovde pripremao manje užasnim.

- Eto, zaustavili smo snimanje, sto ljudi čeka tu u pećini, a vi ste možda izmislili tih devedeset i tri miliona, kao i one „druge neslućene koristi“. Zato, savetujem vam da se ne šalite, jer po hiljadu puta ćete zažaliti - nastavi Milard Eperson čučajući.

Lun i Gor su ležali potrbuške u prašini kaveza, jer sedeti u niskom kavezu nisu mogli.

- Nisam se šalio - odgovori Lun. - Vrlo brzo se može proveriti to o novcu.

- Kako?

- Na šifru se svakoga dana može u njujorškoj Menhetn banci podići do što hiljada dolara. Javite nekome telefonom šifru „sedam-dva-sedam-tri-LRM“ i on će proveriti. Bliži se podne i sada je banka otvorena - odgovori Lun.

Pri tome na časak skrenu pogled na Gorovo lice i skoro se nasmeja zbog neverice u njegovom izrazu. Nesrećnik ne samo što nije verovao u istinitost Lunovih reći, već ni u to da jedan pametan čovek može da se posluži tako besmislenom laži.

- Proverićemo - reče Eperson. - Za to vreme vi ćete ostati ovde. Stići ćemo još da snimimo najuzbudljivije umiranje s vama dvojicom u glavnim ulogama, ako je ta neverovatna tvrdnja o milionima na šifru samo glupa šala, ili pokušaj da se produlji život makar za koji sat.

- Nećemo vaš razočarati, gospodine - osmehnu se Lun.

- Biću zadovoljan ako se spasete - dodade Eperson i ustade.

Stražar s mašinskom puškom stajao je malo dalje, jer je tako imao bolji pogled na borilište.

- Zar taj tvoj pokušaj sada i tebi ne izgleda smešan? - šapnu Goronvaj Hamberton.

- Možda tebi tako izgleda. ali nije sve to ni malo smešno. Dobili smo u vremenu. Da nije toga, već bismo ubijali nesrećnike slične sebi - odgovori Lun.

- Zbog svega što sam ranije doživio s tobom smatrao sam da si ozbiljan i pametan čovek. Ali, ova tvoja priča o devedeset i tri miliona..

- Priznajem da sam malo preterao. Radi se o svega milion dolara. Dok ne istekne deset dana oni ne mogu saznati da se radi samo o „sitnoj pari“ - nasmeja se Lun.

- Možda bih imao razloga da se naljutim i da više ne govorim - uzdahnu Gor.

- Govorim istinu. Milion postoji, šifra je tačna i po ugovoru s bankom gotovina se može podizati samo do sto hiljada dnevno - dodade Lun.

- Ti si fantastičan. Tako mi svih vražjih ujdurmi, kao da si sam Lun, kralj ponoći.

- E. dobro si se setio! - uzviknu Lun. - To je ono! Biće oduševljeni...

- Šta ti je, čoveče? - upade Gor osetivši da je Lun poskočio tako da se kavez zatresao, a stražar uperio na njih mašinsku pušku.

- U zamenu za nas dvojicu dobiće Luna! To je ono što može da nas spase - odgovori Donald Sikert

- Je li, Glene? Nisi li ti malo šenuo od straha zbog svega što nam se događa? - dodade Gor.

- Ne, čoveče! Ponudićemo im Luna i tako ćemo se spasti - odgovori Donald Sikert, a pritom mu se lice ozarilo kao da je otkrio nešto zbog čega će postati slavan.

- Zaista me zbunjuješ. Možda to ja gubim razum - reče Goronvaj Hamberton.

Ali, njihov razgovor se prekide, jer u arenu stigoše druga dva čoveka u opremi drevnih rimskih ratnika. Bili su stasiti i snažni, ali uzdrhtali i unezvereni.

Glas Milarda Epersona grmeo je preko megafona:

- Divljaci napred! Legionari branite se kako valja! I što više krvi! Kad bude prilika, secite preko lica, niz trbuhe i neka odlete ustranu udovi! A vi divlji momci udarajte tako da prskaju legionarske lobanje...

U tim rečima osećao se zanos čoveka koji mora da nije shvatao šta naređuje, ili je bio ljudsko čudovište.

- Diviće vam se milioni gledalaca! Samo što više krvi, momci! Pobednicima devojke, piće i sva moguća uživanja..

Začudo prvi ne napadoše tobožnji divljaci, već dva unezverena momka s mačevima i štitovima. Devet „divljaka“ nehotično ustuknu i sabi se u grupu tako da su smetali jedan drugome. „Legionari“ zamahnuše mačevima neštedimice i munjevito.

Kamere su snimale. Kran donese jednu od njih iznad ljudi koji su se borili. Jedan „divljak“ vrisnu i uhvati se za glavu, ali mač mu poseče prste pogađajući ga po licu. Krv šiknu mlazom. I drugi „legionar“ pogodi jednog takmaca tako da ovaj pade ničice blizu njegovih nogu. Čovek mu sa dva udarca odseče glavu, koja se otkotrlja..

- Oni se stvarno ubijaju! - uzbuđeno reče Gor.

Lun je ćutao gledajući borbu. U jednom trenutku opipa svoju vilicu, jer beše osetio bol zbog stisnutih zuba. Tek tada shvati da ne treba da gleda i spusti čelo na šake položene u prašinu na tlu kaveza.

Gor je gledao, skamenjen, kako i tobožnji divljaci kreću u napad, pošto su prvo pokušali da beže. Preostalih sedam ljudi sa batinama i buzdovanima dovikivali su nešto jedan drugom, ali ubrzo još dvojica padoše pod udarcima kratkih, ali teških i oštih rimskih mačeva.

Petorica nepovređenih povlačili su se unatraške, a zatim jedan od njih preuze vodstvo i izdade nekakve zapovesti, pa prvi krenu u napad. Pet buzdovana i batina se podigoše. Dva borca s mačevima malo ustuknuše, a tada jednog od njih zakači kamenom otežana batina i on posrnu. Tri preživela divljaka navališe da ga dotuku, a ostala dva odbiše onog nepovređenog. Jedan od njih pade i mačevalac mu raspoluti glavu od temena do vrata. Kamera opet prelete iznad njih hvatajući groznu scenu.

- Gledaj! Treba sve da zapamtimo! Ako doživimo dane osvete, sećaćemo se svega - reče Gor.

- Ponekad je dovoljno nešto pouzdano znati, a ne i videti - odgovori Lun, ali podiže glavu.

Posrnuli mačevalac pogodi direktnim bodom najbližeg napadača i ne stiže da izvuče duboko zariveno oružje, a dva preostala napadača na njegovoj strani ga dotukoše.

- Nastavite! Tako nastavite! - grmeo je Epersonov glas iz megafona.

- Dosta je krvi! Ne napadajte više, pa neka nas sve ubiju - vikao je preživeli „legionar“.

- Sada si se setio je li? A malopre ste napali kao zveri! - doviknu mu jedan od tri nepovređena „divljaka“.

Tri čoveka odbaciše kožne delove odeće da se lakše kreću i jurnuše na mačevaoca, koji pokušava da pobjegne. Tada ga sprema zasuje nekakvi nevidljivi udarac. To su ga uvežbani strelci gađali gumenim mecima

- Imaš šanse!.. Vрати se i bori se!.. Pa neka... Dotucite ga vaš trojica i budite pobednici! - vikao je Eperson mašući slobodnom rukom iznad svoje glave.

Kamera na kranu se nade iznad gonilaca, pa ih sustiže baš kad se oni dočepaše begunca...

Eperson je uzvikivao da udaraju dalje. Već se nije mogla raspoznati glava u krvavoj masi smoždenog tela. Samo su udovi čudno, neprirodno podrhtavali u neobičnim položajima.

Posle toga preživeli „divljaci“ morali su da pokupe svoje mrtve i da ih prenesu do kontejnera na kraju arene. Preneli su i mrtve protivnike posrćući od umora. Jedva su uspjeli da uđu u prolaz i nestanu iza kulisa arene.

Tada stigoše nosioci novih kulisa, koji namestiše mnoštvo predmeta ispred dva lažna sobna zida. Spremala se scena masakra devojaka, koja će početi silovanjima O tome je „nadahnuto“ govorio Milard Eperson.

- Ne postoji prava kazna za ovakvog čoveka - reče Gor.

- Ne, ne postoji - složi se Lun.

Na sceni su se odigravali svi oni događaji koji prethode snimanju. Činilo se da se pet devojaka, obučenih različito i kao da su se slučajno srele, pomirilo s onim što je trebalo da se dogodi. Možda su znale kako sve treba da počne, ali ne i kako će se završiti.

Kad su na sceni ostala mrtva, raskomadana i unakažena tela, Gor i Lun podigoše glave pa ih opet spustiše. Osećali su mučninu i nekakvu tupost kao da ni oni više nisu živi.

- Kamo sreće da te nikad nisam upoznao, niti pozvao da dođeš preko pola zemaljske kugle - uzdahnu potresenim glasom Goronvaj Hamberton.

- Grešiš - reče Lun. - A ja nikada nisam bio sigurniji da treba da se umešam.

Ipak i njega izdade glas.

Na platou usred arene spremali su se novi zločini. A tada do njih dvojice stiže Milard Eperson. On opet čučnu uz kavez i reče:

- Javljam da šifra valja. Naređeno je da vaš pošaljem nazad u centar Paukove mreže.

Lun i Gor ništa ne rekoše. Želeli su da se što pre udalje s ovog užasnog mesta, na kome se događaju zločini kakve mogu da zamisle samo bolesni umovi.

Kad se njih dvojica ponovo nađu pred Rikom Radounom, zločinac je bio obučen u trenerku za trčanje.

- Bio sam se spremio za trčanje, jer je za ljude poput mene kondicija neobično važna - reče Radoun. - I pokazalo se da nisam uzalud gubio vreme. No, radoznao sam da saznam šta to još nudite za svoj spas.

Lun mu ispriča kako je došao na pomisao šta može da ponudi u zamenu za svoj život Tačno je ponovio kako mu je Goronvaj Hamberton rekao „ti si fantastičan, kao da si Lun, kralj ponoći“.

- Tog trenutka postao sam svestan šta mogu da vam ponudim. Ja imam vezu sa Sikertom i Lun mi veruje.

Domamiću ga ovamo u Sjedinjene Države i imaćemo ga u rukama - pričao je Sikert slavodobitno gledajući u oči zločinca.

Dalje je izmišljao kako je dva puta spasao Lunov život i stekao poverenje slavnog naučnika avanturiste.

- On će stići čim ga pozovem - zaključti.

- To je krupan zalogaj... Možda je bolje da ne diramo Luna - primeti Rik Radoun zamišljeno.

- On je zaista izuzetan i opasan čovek. Ima razloga da ga se uplašimo - reče Lun. - Ali to je najvrednije što mogu da ponudim za svoj i Gorov život.

Pogled mu skrenu ustranu, a lice dobi zabrinut izraz.

- To je krupna stvar. Obavestiću ostale - zaključti Radoun.

Polu sata kasnije njih dvojica se nađoše u svojoj podzemnoj ćeliji.

- Imate sreće - poče Rik Radoun kad se Lun i Hamberton sledećeg dana ponovo nađoše pred njim. - Odlučeno je da se učini sve da se domognemo Luna. Njegovi pronalasci, o kojima znamo, ali čije tajne niko još nije otkrio, dali bi nam trostruku snagu.

- Ali, kakve garancije dajete nama dvojici, ako omogućimo hvatanje Donalda Sikerta? - upita Lun.

- Dajemo vam reč da ćete biti oslobođeni - odgovori Radoun. - To je jače od svih garancija

- I pored toga znamo mnogo toga što može da vam stvori nevolje?

- Mi i nemamo mnogo tajni koje bismo morali da skrivamo.

- Znači li to da ništa od onog što sam pisao Federalnom istražnom birou nije istina? - upade Hamberton.

- Naravno da ne znači - nasmeja se Radoun. - Mi smo vaš i oteli zato da vaš učutkamo. Mnogo ste saznali i postali ste smetnja.

- Ali, policija, izgleda, ništa ne preduzima - primeti Lun.

- Naredili smo šefovima da budu mirni - nasmeja se zločinac popravljajući pramen kose.

- Kojim šefovima? - upita Hamberton.

- Šefovima Federalne policije - odgovori Radoun. - I još više, oni moraju dobro da nas čuvaju.

- Ali. kako je to moguće?! - stvarno začuđen upita Lun.

- E, to je velika tajna - odgovori Radoun. - O njoj nema razgovora.

Poslednje reči zločinac izgovori tvrdim, pretećim glasom.

- A smem li da postavim samo još jedno pitanje? - upita Goronvaj Hamberton.

- Pitajte - kratko odgovori Radoun.

- Mnoge stvari su mi jasne, ali nikako sebi ne mogu da objasnim kako se one večeri upali u moj stan u Njujorku - reče Hamberton glasom koji je otkrivao da mu je veoma stalo do odgovora.

- Otvorila nam je Amanta Ligfild...

- Ali to je nemoguće! Niste ni zvonili - upade Hamberton.

- Nije bilo potrebno. Pred nama je bio specijalni agent FBI Vahan Tengi. On je imao radio vezu sa Amantom...

- To nije moguće! Ona me je volela! - opet upade Hamberton.

- I to je istina, koja ipak ne isključuje ovo što ja kažem. Amantu vam je podmetnuo FBI još pre godinu dana. Od nje je Tengi saznao i to da vam dolazi prijatelj iz Londona. Za sve vaše nevolje krivi ste sami, jer ste se umešali u naše poslove. Setite se da ste još pre godinu dana pokušali da skrenete pažnju na naše kasete...

- Ne mogu da verujem... Amanta u službi policije... - govorio je tiho Hamberton kao da ne sluša Radouna. - A

ja znam da me je strasno volela. Ne. ona nije mogla biti u službi FBI!

- Zašto da ne? - nasmeja se Radoun. - Pa i vi sami ste bili u njihovoj službi.

- Samo kao sasvim nezavisan. Bila je to nagodba... Ja sam gonio zločince, a FBI sam obavestavao samo po svom nahođenju - odgovori zbunjeno Hamberton.

- Znam ja kako je sve to išlo. Oni su otkrili da ste tajni detektiv bez dozvole pa kad ste ubili gangstera Leara, lepo su vaš imali u šakama.

- To je tačno. Tada sam se obavezao na fer igru, jer inače su mogli da me optuže za ubistvo. Ovako je Learova smrt ostala uvijena velom tajne - upade Hamberton i iskosa nekakvim izvinjavajućim pogledom osmotri Luna

- Nema tu ničeg čudnog. Vi ste se izvukli iz neprilike i sve je bilo u redu. Tako se izvukla i Amanta Ligfild, kada je odgurnula očuha koga su zanele njene draži. Jadnik je pao tako nezgodno da je slepoočnicom udario o ivicu mermerne ploče na ukrasnom stočiću - nastavi da priča Radoun.

Bilo je očito da ga ovaj razgovor zabavlja

- Amanta mi je tu svoju tajnu poverila - reče Gor. - Ali, policija nikada nije saznala istinu. Amanta je imala alibi pa je sve prikazano kao nesrećan slučaj.

- Pa to je i bio - nasmeja se Radoun. - Samo agent FBI je znao istinu, jer je držao u rukama momka koji joj je dao alibi. Istragu je vodila njujorška policija i FBI se umešao tajno samo zato da od devojke napravi svog agenta. Posle su je vešto doveli u položaj da se upozna s vama...

- Verujem da je nesrećna devojka zavolela Gora, a FBI je zloupotrebio njenu nesreću iz prošlosti - upade Lun u želji da se ovaj razgovor prekine. - Više se ništa ne može popraviti. No, postoji posledica nesrećnih okolnosti...

- U pravu ste, gospodine Kračli. Te okolnosti su učinile da se nađete u našim rukama, što je neopoziva osuda na smrt bilo je samo pitanje trenutka kada ćete umreti, a i koja vrsta smrti vaš očekuje - primeti Radoun ustajući iza svog stola.

On se približi kavezu. Neko vreme je u tišini posmatrao svoje zarobljenike. a onda reče:

- Hoću da vam kažem još nešto, Kračli. Mi smo poverovali da ste vi sam Lun, kralj ponoći i londonskog smoga. Proverili smo to preko FBI, a oni preko Skotland jarda. Sreća vaša što ste stvarno Glen Kračli. I vaš goni Skotland jard, gotovo s toliko upornosti kojom traže Luna.

- Mogli ste znati da nisam Lun već i po svemu onom što ste našli kod mene i u mom prtljagu - reče Sikert smireno i sasvim ozbiljno.

- To ne bi bio dovoljan dokaz, jer zbog putovanja avionom niste mogli da ponesete nikakvo oružje, a još manje sve ono što Lunu može da zatreba kad se nađe daleko od svojih londonskih skrovišta.

- Vidite, tu ste sasvim u pravu. Tek sada, kada razmišljam o svemu tome, počinjem da shvatam. Čak i opisi Luna mogu da navedu na pomisao da sam to ja. Jedino boja...

- Da boja očiju - potvrdi Radoun. - Skotland jard se raspitivao koje boje su vaše oči. Nismo mogli da primetimo onaj čelično plavi ton u njima...

- Možete proveriti i to da nemam kontaktna sočiva - osmehnu se Lun, a pritom je mislio kolika je sreća da je uspeo da uz promenu kože postigne i promenu boje očiju.

- Već smo proverili u toku prošle noći. Dok ste spavali, upotrebili smo sredstvo za neprimetnu anesteziju, pa je naš hirurg pogledao vaše oči. Dr Vorden je utvrdio i to da nemate ožiljak u obrvi o kome je toliko pisano. Nema ni traga dvema težim ranama iz vatrenog

oružja, koje Lun mora da ima. Uz sve to utvrđeno je da vaši otisci odgovaraju onima u londonskoj policiji, a koji stvarno pripadaju tajnom detektivu Kračliju - ispriča Badoun.

- Sada mi postaju razumljiviji vaši uspjesi. Vi radite zaista temeljito i kako treba - reče Lun.

Radoun pogleda ka velikom električnom časovniku s desne strane svog stola i onda reče:

- Izgubili smo dosta vremena u razgovoru, a najvažnije nismo ni spomenuli. Dakle, kako mislite da u naše ruke gurnete Luna?

Toga trenutka Donald Sikert je razmišljao o tome kako se eto pokazalo spasonosnim što je tako savršeno izgradio izmišljeni lik tajnog detektiva Kračlija da u njegovo postojanje Skotland jard ne sumnja, već ima i prave Lunove otiske prstiju i jednu fotografiju.

- Uspećemo. Ja to moram uspeti ili ću umreti - reče Lun.

- To je sasvim tačno - složi se Radoun.

On tada priđe svom stolu i uključi neki uređaj. Uze jedan mikrofoni i izvuče gajtan pa glasno upita:

- Da li me čujete?

Sačeka i dobi potvrđan odgovor iz svog centra za vezu, a onda nastavi:

- Jeste li proverili da li svi dobro primaju prenos zbog modifikacija i ostalih uslova emitovanja?... Onda. dajte mi vezu sa stanicom jedan.

Čekao je neko vreme držeći slušalicu na ušima, a onda živnu, pozdravi sagovornika i upita:

- Da li ste sve čuli?

U isto vreme okrenu dugme jednog regulatora tako da su Lun i Gor mogli da čuju dijalog iz zvučnika

- Čuo sam - odgovori upitani. - Malo mi je smetalo što se upuštate u nevažne detalje. Nestrpljiv sam da čujem kako taj čova misli da dovuče Luna preko celog Atlantika

- To će sada Kračli da objasni, ali razumljivo i ubedljivo, jer od toga hoćemo li mu verovati zavisi i njegov život - reče Radoun.

Zaželevši sve najbolje svom sagovorniku, spusti slušalice i mikrofona. Iako izdaleka Lun je jasno video da su to snažni radio uređaji, ali dosta stari. Bili su to uređaji iz vojnih rezervi američke vojske.

- Onda počnimo, Kračli. Izložite svoj plan hvatanja Luna. Slušaju vaš tri velika šefa, naravno uz mene četvrtog. A svega nas je sedam. I mi ćemo odlučiti treba li da vam verujemo - reče Radoun.

- Nadam se da će se u Njujorku uskoro naći ne samo Lun, već i njegov opasni mornar Makferson, njegova devojka Džejn Vitington i verovatno Ro Hač - poče Lun.

- Slušam vaš pažljivo, Kračli. Osvetiću se tako kako niste u stanju da smislite, ako me vučete za nos - pripreti Rik Radoun.

- Sasvim sam siguran u to - osmehnu se Lun. - Tako je mnogo načina da se čovek muči. A vi ste pokazali da možete i ono u šta je teško poverovati. Vi vladate čak i Federalnim istražnim biroom. Verujem da imate načina da vladate i javnim mnjenjem...

- Sve je to tačno, ali ovakvim razgovorom traćimo vreme ljudi koji možda ne žele da sve ovo čuju. Izložite konačno svoj plan - prekide ga Radoun.

- On je dosta jednostavan - reče Lun. - Trebalo bi da obavestim Luna o vašem postojanju i razmerama vaše organizacije, o vašim ciljevima i dosadašnjim uspesima, pa će on pohrliti ovamo.

- I tako ćete nam natovariti na vrat jednu opasnost od koje već dugo strepimo - primeti oštro Radoun.

- Bila bi to opasnost da nije mene. Lun mi veruje i spreman je da mi dođe u pomoć. Ostaje na vama da ga dočekate na pravi način - reče Lun.

- To nije nikakav plan. Kračli! - uzviknu Radoun. - Mi i sami umemo da izazovemo Luna pa da on dođe ovamo.

Ali, baš to je ono što ne želimo, iako imamo načina da ga nateramo da odustane od napada, baš kao što smo naterali policiju, armiju, tajne službe i javne vlasti.

- Bilo bi dobro da znam čime biste to oterali Luna, jer bih svoj plan mogao da usaglasim sa vašim mogućnostima - nastavi Donald Sikert kao da se radi o najobičnijim poslovima

- To je tajna - reče Radoun. - Ne pitajte više ništa, već kažite kako mislite da predate Luna, ili se pomirite s onim što vaš očekuje.

- Uspećemo! - uzviknu Lun kao da se ljuti. - Ja imam mogućnost da uspostavim vezu s Lunom. Jednostavno ću mu reći gde može da me nađe, a i to koje pauke sam otkrio i gde se oni nalaze. Vi tamo postavite zamke. Valjda možete pohvatati nekolicinu ljudi kad znate gde da ih čekate?

- Govorite dalje - reče Radoun, jer Lun beše zastao.

- Postavljam samo jedan uslov, koji proizlazi iz okolnosti - nastavi Lun. - Želim da Lun nikada ne sazna da sam ga izdao.

- Prihvata se! - reče Radoun. - Ali čemu to? Vi više nikada nećete biti sa njim.

- Možda se varate. Ja sam Glen Kračli, čovek koji nije naivan i glup. Kad vi vladate policijom, vojskom i vlastima Sjedinjenih Država, onda ćete vladati i svetom...

- To je istina - upade Radoun.

- Ni Lun nije naivan. I on zna da „koga ne možeš da pobediš, pridruži mu se“. Dakle, ako vam se ja pridružujem, može to da učini i on. Onda treba živeti u slozi. A izdaja, kakvu ja činim, nije dobar osnov za slogu i prijateljstvo.

- Dobro. oko toga smo saglasni. Govorite dalje! - naglasi Radoun.

- Nema mnogo šta da se kaže. Pozvaću Luna preko njegovog prijatelja. reportera Markinča, prvo pismom, a

onda i telefonom. Lun će mi se javiti na adresu koju dobije. Ta adresa će biti ona koju vi odredite - izloži Lun.

- Ali, vi možete pokušati da nam podvalite - primeti Radoun.

- To je nevažno. Sve što mogu da postignem jeste da Lun ne stigne u vašu zamku, a ja da umrem. Dakle, ne bi vredelo ni da pokušavam. Ja igram na kartu vaših interesa. Ako su oni znatni ima nade i za mene. To je sve što ja mogu da učinim. Ostalo je vaša briga - odgovori Lun.

Radoun je neodređeno klimao glavom, a onda pozvoni stražarima da dođu i naredi im da odvedu zarobljenike.

- Dakle, neizvesnost se nastavlja - šapnu Gor. - Još kad za nekoliko dana otkriju da u njujorškim bankama imaš svega milion dolara...

- Ostaje nam još osam dana. Do tada mnogo što šta može da se dogodi. A najvažnije je to što ja zaista verujem u Lunovu pomoć. On i njegovi prijatelji naći će se tamo gde mi želimo.

- Ti si fantastičan... Prosto počinjem da sumnjam da si ti... - zausti Gor.

- Ne govori dalje. Rekao sam da moraš da mi veruješ - šapnu Lun.

- Zar i po cenu izdaje takvog čoveka kakav je Lun? Šta ako ga, poučeni iskustvom drugih bandi, odmah izrešetaju kuršumima?

- Neće... - zausti Lun. ali tada se stražari nadoše pred njim da ih smeste na električni transporter.

IV

- U svakom slučaju, u pitanju je jedan od nas sedam - reče Rik Radoun pristalom pedesetogodišnjaku. - Najsumnjiviji je već dva puta imao prilike da ubije Hambertona. Naime, Eperson je bio u grupi koji smo uhvatili tajnog detektiva i njegovog gosta iz Londona.

Drugi put je mogao da ga smakne na jučerašnjem snimanju.

- Da je to učinio juče. ne bismo bili sigurni u pravi razlog - primeti čovek pristalog izgleda, vrlo ugladenog načina govora i očešljan na način koji je bio u modi pre tridesetak godina. ali još uvek dobro pristaje mnogim muškarcima.

- Dragi senatore, čovek danas ni u šta nije siguran - nasmeja se Radoun. - Nas dvojica smo sigurni u sebe i jedan u drugoga, jer je po što puta proverena međusobna odanost. No, među svim svojim ljudima više nama nikoga u koga verujemo kao u same sebe.

- Ipak - zavrte glavom čovek koga Radoun beše oslovio kao senatora.

Bio je to zaista senator iz Zapadne Virdžinije King Gorbi. Nekadašnji nastavnik fizike u Elkinsu rano je počeo da se bavi politikom, pa je posle dvadeset godina neprestanog uspona postao senator te savezne države. Nedovoljno poznati senator stremio je ka vrhu Sjedinjenih Država, ali su se čak i njegovi stranački prijatelji šalili da „jedan Kralj“ ne može biti kandidat za predsednika Sjedinjenih Američkih Država“. I on se smejaao s njima, ali taj smeh je skrivao gorčinu.

- King mora da vlada, jer inače nije dostojan svoje titule - odgovorio bi on u takvim prilikama.

Prolazile su godine njegove mladosti. Postao je svestan da dalje od senatorskog položaja neće stići. Poznavao je mnoge ljude i dolazio u priliku da sazna mnoge tajne. Tako se povezao sa još šest po mnogo čemu izuzetnih ljudi i s njima počeo da stvara Carstvo pauka. Oni su se sada smatrali stvarnim gospodarima na kontinentu, a težili su da zavladaju celim svetom. S vremena na vreme, javljale su se izvesne smetnje, ali novcem i bezobzirnošću Aranea banda je sve savlađivala.

Sada, u razgovoru sa svojim prvim doglavnikom Rikom Radounom u mislima Kinga Gorbija iskrsavala su

mnoga sećanja.

- Ipak, ne razumem zašto si insistirao da svi dođu ovamo. Naročito mi smeta što si pozvao Norvežanina. On je bolestan i treba naći fizičara koji može da ga zameni u poslovima, a Tengi je već položio ispit i možemo ga uzeti u grupu vodećih - reče Gorbi.

- Sida se ne prenosi tako lako. tvrde medicinski autoriteti - osmehnu se Radoun. - Tako misli i sam doktor Vorden. Naravno, ako nema nastranih među nama.

- Možda je vreme da odlučimo šta da učinimo sa Karlom. On može svakog časa da padne u krizu.

- Zato sam i tražio da sada dođe. Možda je to poslednja prilika da proverimo nije li on bio Hambertonova žrtva.

- Zar nije bilo bolje da si istinu iscedio iz tajnog detektiva?

- On mnogo zna i može da mi podvali. Nikada ne bih bio siguran da se nije osvetio tako što je uperio prst u nedužnog.

- To je već tvoja stvar - osmehnu se senator. - Goronvaj Hamberton nam još uvek ostaje na raspolaganju.

- To je tačno. No, bilo bi pogrešno da ga odvojimo od Luna. Sikert bi postao oprezniji, a zna se da bi dao život da ne ugrozi svoje londonske prijatelje. a naročito svoju Džejn.

- Jesi li siguran da su Kračli i Donald Sikert ista osoba?

- Već sam ti pričao. senatore - smejući se pripreti prstom Rik Radoun. - No ne protivim se tome da proveravaš. Tačno je da se FBI nikada nije odrekao hvatanja Luna. Nisu se odrekle ni ostale tajne službe. Svi imaju grupe, ili čitave službe upućene samo na to da uhvate Luna.

- Razumeo sam da je Vahan Tengi specijalni agent s jednim zadatkom da traži i nađe Luna. Kako se dogodilo da se on toliko bavi tajnim detektivom Hambertonom? - upita senator, odnosno Prvi Pauk neobične bande.

- Morao je da počne od nečega. Ime Gorenvaja Hambertona se spominjalo ranije pri poterama za Lunom. Zato je Tangi usredsredio pažnju na čoveka čiji prijatelj je londonski tajni detektiv Glen Kračli. Hamberton ne sluti ko je tobožnji Kračli. Ni sam Skotland jard to ne sluti - ispriča Radoun.

- Pa kako si ti onda siguran da je Kračli Lun? Zar nisi i sam govorio da boja očiju nije ista? Čak nema ni ožiljaka za koje se zna da ih Lun ima, šta je posredi? - pitao je senator.

- Mnogima u svetu promaklo je otkriće da promenom boje kože čovek može da promeni i boju očiju. Čim su medicinski stručnjaci Univerziteta u Oregonu otkrili da ljudi svoju boju kože mogu da menjaju promenom gustine fermenta glutacione reduzetaze. (# *Glutathione reductase* - malo poznati ferment u ljudskom organizmu.)

Lun je našao praktičnu primenu tog saznanja. Njegov mornar je nekoliko puta dobijao crnu boju kože...

- Znam o tome dosta - upade senator. - Ipak. tu se radi i o otiscima prstiju. Je li tačno da i sada Skotland jard tvrdi da Kračli nije Lun? Boja očiju, nema ožiljaka, neopremljen čudnim...

- Tačno je - osmehnu se Radoun. - No, sve to nije bilo dovoljno da me zavarava. Kad je doktor Vorden došao da pregleda uspavanog Luna, nije to učinio samo običnim posmatranjem. On je doneo uređaje za ultrazvučnu, rendgensku i skenersku proveru. Otkriven je svaki Lunov ožiljak uklonjen finim radom hirurga plastičara. Nega tela je doprinela da sve bude uverljivo.

- Ti si zaista nezamenljiv šef bezbednosti Aranea - pohvali ga King Gorbi - No, nije li već kasno? Možemo li ponešto da ostavimo za sutra?

- Tačno je da se bliži ponoć, no ja očekujem da se nešto dogodi - odgovori Radoun.

- Onda ne bismo pogrešili ako se nečim malo osvežimo - primeti Gorbi

- Mi počinjemo da mislimo kao jedan - osmehnu se Radoun. - I ja sam pomislio isto, ali nisam stigao da kažem.

On pritisnu zvono na svom stolu i u interfon reče:

- Neka dođu devojke.

Gorbi podiže prst kao da preti, pa veselo reče:

- Meni je ipak pedeset i jedna godina. Moram da pripazim šta radim.

- Baš zato. Mladost i ženska lepota su najbolji lek. Malo masaže, pa sve one veštine koje naše devojke znaju... No, one mogu samo da donesu piće, a mi nešto da prezaloggajimo - nastavi Radoun. - Zato, pređimo u moj mali salon za odmor i uživanja.

Senator je već odavno znao taj „mali salon“ od preko sto dvadeset kvadratnih metara, s akvarijumom umesto jednog zida i zavesom koja može da ga sakrije. Meki i najfinijim materijalima presvučeni podijumi, erotične slike velike vrednosti, komadi skupog krzna, hrpe jastuka, razne lampe za podešavanje boje i snage svetla... Sve to davalo je sliku koju je teško opisati, ali sliku neospornog sklada i lepote.

Tek što njih dvojica behu zauzeli mesta u širokim i udobnim „gnezdima“ koja su zamenjivala fotelje, pet devojaka upadoše složno poput revijskih igračica na scenu. Bile su obučene u raznobojne. ali po kroju jednake haljine koje nisu pokrivale njihove grudi. Svaka od njih je mogla da se uvrsti među kandidatkinje za izbor lepotice, ako ne sveta, ono makar jednog kontinenta.

Dva čoveka su se nalazila u položaju kakav može da zamisli samo tvorac najlepših bajki. Ali, sve je bila stvarnost. Možda je jedino ovakva mogućnost uživanja u

basnoslovnom bogatstvu i vlasti nad lepotom mladosti mogla da objasni spremnost tih ljudi i na najveće zločine.

- Prvo da čujemo želje mog gosta - reče Radoun devojkama.

One klimnuše glavama s izrazima strahopoštovanja, ali i skrivenog straha. Ne stigoše da čuju želje, jer začu se signal uzbune.

- Odlazite! Sada nam ništa ne treba! - uzviknu Radoun i požuri ka vratima svog prostranog biroa.

Senator King Gorbi požuri za njim i u biro stiže baš kad Radoun uključi jedan segment interfona i uzviknu:

- Slušam!

Ćutao je nekoliko trenutaka, a onda isključi interfon i priđe fotelji pored one na kojoj je već sedeo King Gorbi.

- Hal Birli... Bio je to taj nesrećni pevač. Već ga dovode ovamo - saopšti i sklopi ruke kao za molitvu.

Ćutali su nekoliko minuta. koji su im izgledali dugi kao sati. Svaki se nosio svojim mislima, koje prekide ulazak uniformisanog čoveka srednjih godina

- Uhvaćeni napadač je tu na transporteru - javi on stojeći u stavu mirno.

Po utvrđenom pravilu stražari uvedoše zarobljenika s lisicama na rukama i postaviše ga na fotelju u kavezu. Bio je to čovek zarastao u gustu i dugu kosu, bradu i brkove prošarane sedim vlasima. Pažljivi posmatrač odmah je mogao da otkrije da je to negovani „umetnički“ izgled.

- Birli, čoveče, šta je to s tobom? - upita Gorbi.

- Zašto pitaš kad znaš? - odgovori putujući pevač.

Ako je Radoun stvarno bio drugi čovek Aranea bande, svi su se ponašali kao da je pedeset i petogodišnji Hal Birli čovek broj dva. On je bio prvi Gorbijev saučesnik u stvaranju bande kakvu čovečanstvo nije do sada zapamtilo. Bili su to dani kad su oni bili mlađi, kad su maštali kako da zlom osvoje svet. On bi se latio gitare i

pevao o snazi Demona i večnom sukobu čoveka s čovekom.

- Pričaj, zašto si pokušao da ubiješ ona dva tajna detektiva - reče Radoun.

- I ti pitaš znajući unapred šta mogu da odgovorim – smrknuo, ali s nekom tugom u izrazu lica reče Birli - Možda se raduješ što sam otkriven, jer verujem da ti je smetalo to sam bio drugi čovek uz senatora.

- Besmislica! - uzviknu Radoun - Ja sam imao svoje mesto po važnosti posla koji obavljam, a uz to dovoljno vlasti i svega što čovek može da poželi da bi jedan zanesenjak mogao da mi smeta.

- Ja sam bio prvi agent za izviđanje i obaveštavanje dok se ti nisi izdigao - primeti Birli.

- To si uvek i ostao. Imao si sve što si želeo. Nikada ti nisam smetao. Uvek sam se trudio da ti pomognem i ostvarim sve tvoje želje - branio se Radoun.

- Ostavimo takve razgovore - primeti Gorbi. - Reci nam ti sam, Birli, šta se dogodilo.

- Rik mi je postavio zamku... Pogrešno je svima nama pokazao podzemni kazamat u kome su tajni detektivi zatvoreni. Tamo su bile podmetnute lutke. Uzalud sam ubio jednog stražara i prodro do detektiva. Trebalo je da Hamberton odmah umre, jer sam se plašio da ne ispriča sve, iako mi je dao reč da nikome neće priznati šta sam mu govorio - odgovori Birli.

- Zašto si izdao? - upita Gorbi.

- Mučio me je znalački... Kad sam jednom „odvezao vreću“, rekao sam sve što znam - odgovori Birli.

- Sreća je da se Tengji domogao tog pisma pa smo mogli da sprečimo hapšenja - obrati se Radoun senatoru.

Počutaše nekoliko trenutaka, a onda Gorbi reče:

- Ne možemo da ti oprostimo. Hale.

- Da, to ne možete...

- Možeš li šta da kažeš? Makar moli za oprostaj - reče Radoun.

- Sada je kasno. Pitanje je trenutka... - odgovori Hal Birli i glava mu klonu na prsa. ali on je s naporom podiže i dodade: - Evo, kraj dolazi... Otrov čini svoje.

Senator se okrenu ka Radounu upitno piljeći u njega

- Kriv sam - reče Radoun. - Prevideo sam potrebu da ljudima u zasedi kažem kako da spreče čoveka da proguta ampulu s otrovom. koju svaki od nas uvek ima kod sebe. No možda je ovako bolje. Ja nisam mrzeo Hala Birlia...

*

Probudili su ih pozivi preko zvučnika u uglu ćelije.

- Čujemo? - rekoše obojica u istom trenutku.

- Dođite kod vrata i stavite ruke u otvore! - naredi piskav muški glas.

Lun i Hamberton se pogledaše.

- Da poslušamo? - osmehnu se Lun.

- Možda treba - našali se Gor.

Ponovi se poznata procedura i oni se nađoše u hodniku s lisicama na rukama, a malo kasnije u Radounovom kabinetu.

- Spavate li vi nekad? - upita Lun gledajući veliki Radounov električni zidni sat

- Noćas sam ostao budan do tri sata, jer sam morao da motrim na vaš dvojicu... - odgovori Radoun i ispriča kako je postavio zamku čoveku koji je želeo da Hamberton umre.

- Taj nesrećnik je imao slabe nerve, iako je izgledao tako snažan, ponosan i naizgled siguran u samoga sebe - reče Hamberton.

- Zar za ovu „radosnu“ vest nismo mogli da sačekamo jutro? - upita Lun.

- Ovo je uzgredno obaveštenje. Želim da se osećate sigurnijim, jer vi, Hambertone, sigurno ste se plašili trenutka kad počne ispitivanje otkuda znate sve ono o čemu ste pisali Federalnoj policiji - odgovori Radoun.

- Pa u čemu je onda stvar? - upita Lun.

- Moji poslovi me odvođe dalje od ovog mesta, a poželjno je da tamo ostanete radi veze s Londonom. Moći ćete da napišete pismo i da telefonirate. Tamo bismo mogli i da postavimo zasedu za Luna - objasni Rik Radoun.

- Znači li to da su se ostali šefovi složili s mojim predlogom? - pitao je dalje Lun.

- Jesu. Važno je da uhvatimo i njega i njegovu Džejn, i pokažemo im kakav ih divan život čeka ako se udruže s nama Aranea će stvarno biti svetska vlada...

- Lunu su mnogi nudili najbolje uslove života, ali on to nikada nije prihvatio - upade Lun.

- Nikada nije postojala Aranea - nasmeja se Radoun. - Kad sve shvati, Lun će biti uz nas. Zar ima čoveka na svetu, koji bi odbio da bude jedan od članova najviše vlasti sveta?

- Izgleda da je ipak istina da „cilj opravdava sredstvo“. Vi pomoću zločina osvajate vlast, a posle ćete urediti i disciplinovati svet - reče Lun.

- To je baš ono što smo zamislili - potvrdi Radoun.

Hamberton zevnu kao da mu je razgovor dosadan.

- Sada će vaš stražari odvesti do specijalnog vozila kojim ćete stići na pogodno mesto - reče Radoun.

- Tako nećemo saznati gde smo sada - primeti Lun.

- Kad bude uhvaćen Lun, onda ćete i on i vaš dvojica slobodno dolaziti ovamo - zaključio Radoun.

On pozvoni i stražari dođoše. Desetak minuta kasnije vezani Lun i Hamberton nađoše se u hladnjači sa ugrađenim čeličnim kavezima, dobro zastrtim i podešenim za prevoženje ljudi. Kad su stražari otvorili vrata hladnjače, izgledalo je da je puna kutija hrane za pse. Kada su se palete s kutijama okrenule na jednoj osovini i otvorio se prolaz između njih.

- Pokušajmo da spavamo - predloži Lun kad zaključio da se voze nekim dobrim asfaltnim putem.

Uspelo im je da utonu u san i pored neizvesnosti u kojoj su se nalazili i svih opasnosti koje su mogle da iskrsnu.

V

- Samo da se nađem u blizini sanatorijuma pa ćemo lako, tako mi svih otrova, skalpela, transfuzija i kontuzija - jetko reče mornar Samjuel Makferson prekidajući Džejn Vitington koja je pred njim i Ro Hačom glasno razmišljala o svemu.

- To što se on javlja kao Kračli, pokazuje da skriva svoj pravi identitet - nastavi ona drhtavim glasom, dok joj je na licu bio zabrinut izraz. - Nikako drugačije ne mogu da protumačim njegovo ekspresno avionsko pismo Markinču, do da je u rukama neprijatelja, koga ne može da pobeđi.

- To je jasno u svakom slučaju - primeti Ro Hač. - Da nam se javlja slobodan, bilo bi sve kao ranije. I to što nije telefonirao ni posle četiri dana sluti da je uhvaćen. On zove Luna k sebi. Jasno je da nešto nije u redu. Ali, zašto su mu dozvolili da se javi? Zašto je on pristao da zove Luna? Mislim da je tako želeo da nam saopšti da nešto nije u redu.

- Milion mu mutnih talasa, on mora da taktizira kako bi se spasao - reče Makferson.

- Kako god okrenemo sve se svodi na pitanje zašto se on tako javlja, - nastavila je Džejn Vitington glasno razmišljanje. - Javlja se kao Glen Kračli, a ima pasoš na ime dr Erika Mansela. Dakle?

- Upozorava nas da je otkriveno da se služi i imenom Glen Kračli, odnosno da je zbog nečega morao da porekne svoj lažni pasoš i lažno ime - primeti Ro Hač.

- Tako mi ovo malo pameti što mi je ostalo, ja sam ubeđen da je on pisao pismo i telefonski onako nesuvislo govorio samo zato da nam nešto kaže - reče Makferson.

Džejn i Ro ne izdržaše da se ne nasmeju ovoj mornarevoj „mudrosti“.

- Šta se smejete? - naroguši se Makferson. - Nisam ja baš samo vlažna magla. Radi moj mozak, vi mlađarijo jedna! Dakle, hoće Donald nešto da saopšti...

- Neko ga je naterao da kaže sve te besmislice, koje mogu neupućenom da izgledaju sasvim logične... - zausti Ro Hač.

- Avion će sleteti za jedan i po sat Treba da se saglasimo o tome šta je najverovatnije posredi - upozori ih Džejn Vittington.

- Niste me saslušali do kraja - povišenim glasom reče Makferson.

- Kaži sve što imaš, a mi ćemo ćutati - reče Hač.

- Milion mu... - zausti Makferson.

- Izostavi psovke. jer one čine veću polovinu onoga što izgovoriš - upade Hač.

- A ti svojim upadicama još više pogoršavaš zabunu u kojoj se nalazimo - osovi se Makferson na njega - sto mu... Neću ni sto demonskih pakosti... Ni jednu! Nego ovako... Sve što je nerazumljivo iz Donaldovog pisma i razgovora s tobom, Džejn, odbacimo.

- Mudro rečeno! - uzviknu Ro Hač opet ne uspevajući da se ne smeje.

- Ćuti, sinko, ako nećeš... Znaš ti već šta - uzdahnu Makferson. - I šta onda? Kad odbacimo sve besmisleno, šta nam ostaje?

- I ja tako razmišljam - ohrabri ga Džejn.

- Ostaje nam pretpostavka da je Donald u Sanatorijumu doktora Vordena kod Kemdena na Golej Riveru i da mu je potrebna pomoć, jer se sve teže kreće zbog poremećaja ravnoteže. Je li sada jasno? - upita Makferson.

- Uh! - udari se Ro Hač po glavi.

- Proverimo tako što ću ja reći šta konačno zaključujem - upade Džejn dajući rukom znak Haču da

ne govori ništa. Ako je Donald u rukama zlikovaca, jedini način da uspostavi vezu s nama bio je da kaže kako može pozvati u pomoć i samog Luna, kralja ponoći...

- To! To je ono što mora da se zna, milion mu razbojnika zbog kojih je Donald i preleteo Atlantik! - prekide je Makferson. - Znači da Lun hoće da dođemo u pomoć i da moramo tražiti počinjući od tog sanatorijuma i tog doktora.

- Ili to hoće banda koju u svom pismu pominje Goronvaj Hamberton i koje smo opet čitali. jer ga je Donald srećom sačuvao - primeti Ro Hač.

Mi nemamo drugu polaznu tačku sem tu koju smo dobili u Donaldovom pismu i u telefonskom razgovoru s njim - reče Džejn.

- Onda ćemo početi od tog doktora Džekila - osmehnu se Ro Hač.

- Otkud ti sad taj doktor Džekil?! - začudi se Makferson.

Ro Hač se pravio kao da ne čuje mornarevu upadicu, pa reče:

- Sreća je što je Lun jednom učinio uslugu onom bogatašu, pa smo mogli da pozajmimo avion i da letimo kao osoblje sa svim potrebnim dokumentima., Ovako ćemo lako promaći svim kontrolama na ulasku u Sjedinjene Države.

Svi su ćutali nekoliko trenutaka posmatrajući kroz avionska okna jednolična prostranstva Atlantika.

- Vidi se kopno! - uskliknu Makferson.

- Prvo sletanje i sve pasoške i carinske kontrole su na aerodromu kod Norfolka - reče Ro Hač. - Idem da još jednom porazgovaram sa posadom aviona.

- Mislim da nema razloga da se plašimo nepredviđenih opasnosti sve do Čarlstona. Kaži tamo da želimo što pre da nastavimo let - reče Džejn.

- Plovio sam do te luke - počeo da priča Makferson. - Svojim brodom zalazio sam i u ušće Džejms Rivera...

Džejn ga je strpljivo slušala. ali misli su joj bile uz Donalda Sikerta.

*

- Mislim da je najpametnije da mu malom operacijom onemogućimo kretanje. Čovek bez mogućnosti da stane na noge postaje bezopasan, a ti tajni detektivi su gotovo uvek vrlo opasni momci - govorio je hirurg dr Artur Vorden.

- Ne, Arture! Na to i ne pomišljaj - odgovori Rik Radoun.

- Ali, zašto? - upita hirurg. - Vrednost materijala se ne smanjuje. Ja ovde imam nekoliko desetina paralisanih i s njima je najlakše.

- Neke moje pretpostavke nisam hteo da spominjem - odgovori Radoun. - Sada sam siguran u to da „pacijent“ nije tajni detektiv, već niko drugi do Donald Sikert, poznat i pod nadimkom...

- Lun?! Ti tvrdiš da je on Lun. kralj ponoći?! - zapanjeno reče hirurg.

- Da, naš zarobljenik je Donald Sikert - potvrdi Radoun s izrazom ponosa i zadovoljstva što može da saopšti svoj veliki uspeh.

- Onda ga utoliko pre treba zauvek onesposobiti - reče zločinac u lekarskom mantilu. - Pokazalo se da je pogrešio svako ko je oklevao da ga ubije.

- To samo znači da je ozbiljan protivnik,, a da nije imao posla s pravim ljudima - nasmeja se Rik Radoun i ispriča sve detalje oko hvatanja Luna.

S uživanjem je govorio o tome kako je sve počelo od slučajnog otkrića tajnog detektiva Goronvaja Hambertona. Taj čova se javno bavio prodajom video-kaseta širom Sjedinjenih Država da bi prikrio poslove tajnog detektiva. Njega su za prodaju novih kaseta užasa vrbovali poverenici Aranea. Tamo je on video Hala Birlija,

odnosno Hala Brita, što je bilo pravo ime putujućeg pevača.

- Hamberton ga je pratio u nadi da će otkriti gde se snimaju kasete.

Hteo je da onemogući njihovu proizvodnju u svojoj zanesenosti. Uhvatio je Hala i... Birli nije izdržao. Ispričao je sve što je znao - govorio je Radoun. - šta je Birli otkrio, vidi se iz Hambertonovog pisma Federalnoj policiji.

- Prosto je neverovatno kako neke slučajnosti izazivaju lavinu događaja - primeti hirurg.

- Da, to su bile slučajnosti - nasmeja se Radoun. - Slučajno je izveštaj video naš čovek, specijalni agent FBI Vahan Tengi. On me je upozorio na opasnost i ja sam ubrzao poslove oko velikog saopštenja, odnosno velike pretnje. Tengi je, zatim, otkrio devojkicu koja će uhoditi Hambertona. Desilo se da on poznaje nekog tajnog detektiva u Londonu...

- Taj je protiv nas pokrenuo i Evropu - smejući se primeti dr Vorden.

- Mi smo uz pomoć FBI i samog Tengia postavili zasedu i uhvatili gosta iz Londona. Posle sam posumnjao u njegov identitet, jer je nudio da ovamo domami Luna. Sam si utvrdio da su ožiljci na njegovom telu, pa i onaj u levoj obrvi, uklonjeni finim plastičnim operacijama - završi priču Radoun.

- Dakle, to je bio Lun. Zašto mi to nisi odmah rekao? - upita dr Vorden.

- Hteo sam da budem siguran. Sada jesam - objasni Radoun.

- Ostajem pri uverenju da ga odmah treba onemogućiti. On treba odmah da nestane, kao i taj tajni detektiv - tvrdoglavo ponovi hirurg dr Artur Vorden.

- To bi bilo najlakše, ali najmanje korisno. Lun je pronalazač kakvih je malo u svetu. Kao naučnik i avanturista domogao se sredstava za istraživanja svega

onoga što ga je zabavljalo. Za njega su potonuli brodovi španskih i portugalskih, britanskih i francuskih kolonizatora Amerike dostupni kao nama tvoja podzemna skrovišta...

Znam dosta o njegovom mikroradio-uređajima, oružjima koja stanu u džepove jednog čoveka, a daju vatrenu moć kao redovno naoružanje čitavog bataljona. Znam o njegovom napretku u proučavanju droge svesti na bazi tricijanominopropena, ali i njegovim mađioničarskim i hipnotizerskim veštinama... Znam... - smrknuto i s izrazom zabrinutosti govorio je hirurg.

- Utoliko bolje - prekide ga Badoun. - Onda ćeš shvatiti šta za nas znači da sva ta znanja stavimo u svoju službu.

- Ali, čoveče! - uzviknu hirurg.

- To su mnogi hteli i Lun im je uvek umakao. Jedino paralisan i nemoćan morao bi da ostane tamo gde ga postavimo.

- Time bismo ga naljutili i on bi odbio da nam pomogne.

- Odbiće i ovako.

- Zapretićemo mu onim čime pretimo svima.

- Da .. Možda to... - neodređeno progunđa hirurg.

- Naša moć nad njim biće utoliko veća, ukoliko Džejn i njegove prijatelje okupimo pod svoj „plašt“ - zaključio Radoun.

- A da li ćemo uspeti? - upita dr Vorden.

- Hoćemo. Sve što oni mogu saznati iz Lunovog pisma i telefonskog razgovora između njega i Džejn, jeste da ga treba tražiti ovde. Džejn i Makferson će doći, a možda još i Makfersonov posinak Bo Hač. Pokušaće da prodru ovamo i onda - reče Radoun i učuta ne završivši misao.

- Da, ovde imamo savršeno obezbeđenje - složi se hirurg. - Naš sistem skrivenih gasnih instalacija u stanju je da u toku nekoliko sekundi uspava sve živo u klinici i njenom podzemlju.

- Do toga neće ni doći, jer su zasede koje smo postavili tako prikrivene i opremljene da će zarobiti svakoga ko pokuša da prodre ovamo - potvrdi Rik Radoun.

- Ali, zašto ne razdvojimo Luna i Hambertona? - upita dr Artur Vorden.

- Njih dvojica su prijatelji i očekujem da će razgovarati o važnim stvarima, a stalno ih prisluškujemo. To može da bude korisno - odgovori Rik Radoun.

- Svaki tvoj postupak je proračunat i nije čudo što smo toliko postigli. I hvatanje Luna. a još više otkriće njegovog identiteta dokazuje tvoje nenadmašne kvalitete - reče dr Vorden.

Radoun nehotično pomisli kako se sve češće događa da mu članovi Aranea zavere, odnosno vođe te zločinačke organizacije, za koju on ni u mislima nije priznavao da je samo neobična zločinačka banda, odaju priznanja. Još više, trude se da steknu njegovu naklonost, ali on ipak primećuje prikriveni strah pred njim.

- Ja sam određen da čuvam organizaciju od svih napada spolja i svake izdaje iznutra, pa to činim što bolje umem - zaključio Radoun.

*

Lun i Hamberton su ležali u prostranoj bolničkoj sobi s lažnim prozorima iza kojih su bili skriveni zidovi od armiranog betona. sa uređajima za klimatizaciju neprohodnim i za insekte. Vrata obložena veštačkom kožom bila su od čelika i čvrsta kao kod trezora. Neprobojnost su pokazivale brave i skriveni utvrdivači. No, samo je Lun primetio da se čuje slabačak šum sličan ispuštanju vazduha iz automobilske gume, ali odmah ga savlada san. Probudi se utvrdivši da je neko ulazio u sobu. Događalo se da se probudi s lisicama na rukama pripremljen za neko od tajanstvenih medicinskih ispitivanja.

O svemu tome Lun sa Hambertonom nije govorio, jer bio je uveren da ih i sada prisluškuju najsavremenijim uređajima. Razmislio je o onom čudnom šumu pa je zadržao disanje kad se on ponovio. Ušli su ljudi s maskama. Po kosi, zapamćenom izgledu ruku i stasu Lun je među njima prepoznao Rika Radouna. Posmatrali su usnule zarobljenike i opet otišli. Zapazio je da su se iz poda do plafona podigle čelične rešetke koje su ogradile vrata. Posetilac je ulazio u taj kavez i čekao da se vrata opet zatvore i rešetke spuste.

To je bilo sve što je Lun stigao da vidi zadržavši dah. Čim je udahnuo, izgubio je svest. Uspavljujući gas delovao je trenutno.

O svemu što je otkrio za dva dana koja su on i Goronvaj Hamberton proveli na čudnoj klinici, nije smeo da govori. Zato je došao na originalnu ideju. U kupatilu se nalazilo veliko ogledalo. Lun bi pomoću vruće vode u čašama za pranje zuba uspevao da zamagli staklo. Vrativši se u sobu dao bi znak Goru da on ide tamo. Tako je tajni detektiv našao prvu poruku na zamagljenom staklu.

Tako su i toga jutra vodili neobični dijalog, jer papira i sredstava za pisanje u sobi nisu imali, a i minijaturna televizijska kamera ih je stalno držala u svom zumu. Sikert je napisao:

„Uspavljuju nas gasom. Dolazio je Radoun nekim. Ja sam zadržao dah neko vreme i video početak posete“.

„Možeš li da naslutiš gde smo?“, pitao je Hamberton.

Posle pola sata mogao je da pročita odgovor:

„Javio sam Lunu da smo blizu Kemdena na Golej Riveru. To je Zapadna Virdžinija“.

Takav razgovor pomogao je da stvore čitav sistem sporazumevanja. Ključ za razumevanje govora uvek je bio tekst ispisan na ogledalu. Sve to im nije pomoglo da otkriju mogućnost za bekstvo ili neki drug spas. No,

makar im je to skraćivalo vreme. Lun se dosetio da napiše:

„Glasno se žali što smo bez žena. Možda će nam poslati kakve devojke“.

„Čudi me što nas tako čuvaju, a u isto vreme goste nas i donose jela koja želimo. Možda će pristati i na to“. odgovorio je Gor.

Posle toga Lun započe glasan razgovor:

- Odmor i ležanje bi bili podnošljivi da nije snova.

- Kakvih snova? - upita Gor.

- Muče me erotični snovi... Možda zato što stalno mislim na jednu lepu ženu - odgovori Lun.

- I mene muče misli o ženama, ali ne i snovi. Lepo mi je kad ih sanjam. No, posle se stidim toga. Ubili su moju Amantu, a ja sanjam kako vodim ljubav s drugim ženama

- Možda ćemo umreti željni ljubavi. Pa kako onda da ne mrzim tamničare?

- Ostavimo to, jer i ovako nam je zlo - reče Gor i ućuta

Posle kratkog sna koji ih je uhvatio pred večeru, našli su se u mraku. Kad je Lun upalio svetlo, bio je iznenađen onim što je video. Blizu lažnih prozora ukazao se što postavljen za četvoro, pretrpan jelima i posuđem. Na pokretnom stočiću s policama bilo je dovoljno pića i za desetak ljudi. Za stolom su sedele dve devojke. U istom trenutku začu se zujanje bolničkog interfona Lun uze slušalicu i uključi vezu.

- Ovde vaš prijatelj Rik Radoun - javi se Lunu već poznati glas. - Ispunjavaju se neke vaše želje. Slobodno zastrite kameru i uživajte. Devojke su poslušne i lepe. Laku noć!

Lun je ćutao gledajući čas scenu ispred sebe, čas Hambertona Goronvaj je takođe bio budan i trljao je oči i lice u želji da se uveri da nema halucinacije ili da ne sanja. Onda je ustao, popravio svoju zgužvanu bolničku

pižamu i ogrnuo sivi flanelski ogrtač. Lun je uvideo da tako mora i sam da postupi. Zajedno su prišli stolu i seli.

Devojke su ih uplašeno, ali i radoznalo gledale.

- Ko ste vi i kako ste se stvorile ovde? - upita Hamberton.

- No endendemos! - rekoše obe u isti glas. („Ne razumemo!”)

- A ja toliko znam španski da razumem da nas ne razumete - opet na engleskom i više zbog Luna dodade Gor.

Lun mu na engleskom reče da dobro govori španski. pa će mu prevoditi. ako zatreba, a onda se obrati devojka:

- Moj prijatelj pita ko ste vi i kako ste se stvorile ovde.

- Dveli su nas... Mi smo iz Bogote. Kolumbija. .. Naredili su da vaš u svemu slušamo... - isprekidano je na španskom govorila jedna od devojaka. Pogled joj je bio zamućen.

Lun Goru preveđe njene reči i dodade na engleskom:

- One su, izgleda. drogirane.

Odmah zatim ode u kupatilo, donese jedan ubrus i popevši se na stolicu zavi objektiv minijaturne televizijske kamere, pa se vrati k stolu. Prvo na španskom. a onda i na engleskom predloži da se prihvate jela i pića.

Devojke su neko vreme jele ćuteći. ali su kratko odgovarale na postavljena pitanja.

- Gde se mi nalazimo? - pitao je Lun.

- Ne znamo - odgovori razgovorljivija devojka.

- A odakle ste?

- Iz Bogote.

- Pa kako ste stigle ovamo?

- U kontejneru.

- Šta?! - upade Hamberton, koji je, mada nije govorio španski razumeo razgovor, jer je kao i većina Amerikanaca, često slušao španski. Lun je dalje pitao:

- Kako to u kontejneru?

Ono što je otresitija devojka ispričala otkrivala je scenario trgovine belim robljem. Besposlene tinejdžerke, u potrazi za zaradom, a često i za lakim životom, prihvate primamljive ponude da tajno pređu u Sjedinjene Države...

- Obećali su nam zaposlenje i odobrenje o useljavanju, ali su nam rekli da prvo moramo biti prokrijumčarene na sever. Smestili su nas u jedan kontejner, uz one kojima se prevozi voće. Prenete smo avionom - ispričala je ona

Od njih su Lun i Hamberton saznali samo to da ih u pet soba ima oko dvadeset. Neke odlaze, a druge dolaze. Služe za zabavu kao što će biti i ove noći.

Lun im mimikom objasni da ih njih dvojica neće prisiliti ni na šta. Sedeće i razgovarati.

- I biće nam lepo u svoj ovoj neizvesnosti - reče Lun na kraju glasno.

- Činićemo ono što želite - reče jedna devojka.

Tako se nastaviše razgovori. Devojke su pričale o sebi i svojim porodicama. Jedna je spomenula da ovo mora biti neka bolnica, jer do njene sobe prodiru mirisi lekova i sredstva za denzifikciju.

Strah joj se ukaza na licu. - Jedna Meksikanka je stalno plakala. Ispričala nam je da joj vrlo često uzimaju krv za transfuziju. Sutradan su je odveli.

- Ko su stražari? Koga ste sve vidale? - pitao je Hamberton.

One odgovoriše da nikoga ne sreću. Utonu u san i kad se probude primete promenu. Ili je doneta hrana, ili je neka devojka odsutna, a bilo je i drugih promena u sobama, po kojima su mogle da primete da je neko dolazio dok su one spavale. Večera je bila završena.

- Hajdemo u kupatilo - reče Lun devojci koja se češće osvrkala k njemu, nego ka Hambertonu.

Ona promeni boju lica, ali se zagonetno osmehnu i pođe pred njim.

Tamo je htela da se svuče, ali je Lun zadrža dodirom ruke i znakom da nije to razlog što ju je doveo ovamo. Zatim on pusti da teče topla voda i pomoću čaše zamagli ogledalo. Ona ga iznenađeno pogleda. Lun napisa na španskom:

„Napiši ono što ne smeš da govoriš“.

„Znamo da nas slušaju“, - napisa devojkica ispod toga.

Lun obrisa i prosuši staklo, pa ga opet zamagli. Zatim pokaza devojkici da ona piše prva.

„Mi smo robinje“ - napisa ona. - „Nijedna ne sme da govori. Tukli su nas“.

„Dakle, postupak nije uvek isti“ - napisa Lun.

Morao je da ponovi postupak sa ogledalom, ali devojkica mu zadrža ruku i iz džepa izvadi olovku za obrve i štift s ružom za usne. Lun odmah shvati da time mogu sitnije da pišu i brže vode razgovor.

„Hoćeš li mi ostaviti ovu olovku i ćutati o tome?“ - napisa on vrhom ogledala.

„Hoću“ - dopisa devojkica.

Sada je „razgovor“ tekao mnogo brže. Naizmenice su pisali:

„Ju sam zarobljenik ovde. Preti mi velika opasnost“.

„Znam“.

„Kako znaš?“.

„Ti si Lun“.

Sikert je zapanjeno zurio u nju nekoliko trenutaka, a onda nastavi da piše:

„Otkuda ti ta besmislena tvrdnja?“.

„Čula sam kad sam sa još dve devojkice bila odneta da zabavljam jednog od tri muškarca.

„Napiši tačno šta si čula“.

„Postala sam otpornija na uspavljujući gas, a i dah zadržim. Tako sam učinila i kad se veliko staklo spustilo. Muškarci u drugoj sobi su razgovarali pa sam čula kako kaže: - Iznenađen sam Rikovom tvrdnjom da je Kračli

Lun. Šef se njime igra kao mačka s mišem. Jadnik veruje da je prevario strašnog Radouna“.

Lun obrisa staklo i opet poče s vrha da piše:

„Kako si sve to povezala sa mnom?“.

„Pa zar Gor nije rekao svojoj devojci da se meni očito više sviđa Kračli“.

„On to nije umeo da kaže na španskom“.

„Pokazivao je prstima i govorio: - Kračli, ona... Ti. ja...“

Lun zavrte glavom u znak da je iznenađen devojčinom bistrinom uma i sposobnošću zapažanja.

„Jesi li školovana?“ - napisa on na ivici ogledala. pa sve obrisa.

„Počela sam da studiram prava. Siromaštvo me nateralo da prekinem. Duga bi bila priča kako sam stigla dovd“.

„Kako ti je ime?“

„Barbara Rohas“.

„Šta će biti s nama?“ - napisa Lun.

*U rukama smo zločinaca. Priča se da uzimaju krv i ubijaju“, - odgovori devojka.

„Smatraš li da još nešto treba da kažemo jedno drugom?“.

„Možda ćemo brzo umreti. Hoću ljubav! Baš zato što si Lun“.

Sikert se nađe u neprilici i uze da briše ogledalo u nameri da dobije u vremenu i razmisli. No, devojka se već beše svukla i stala pod tuš. Otuda ga pozva:

- Dođi... Želim to, dođi.

Glas joj je zvučao molećivo. Bila je zanosna. Posle je odnese na rakama i predloži Goru i drugoj devojci da ugase svetio.

Noć mu je izgledala duga, jer razmišljanja i kolebanja oteraše san. Susret s Barbarom Rohas izgledao mu je sada kao čarobni deo jednog ružnog sna „E. kad bi samo bio san i to da me je Rik Radoun nadigrao“. mislio je Lun.

Sada se kajao što je smatrao da se rizik i drskost isplate. Nije slutio da će oni njegov plan da saopšti polaznu tačku Džejn i Makfersonu Radoun tako iskoristiti. Postao je svestan istine da ga je na sve što je pokušao za spas iz ropstva naterao strah od brze smrti. A šta sada? Džejn i Makferson upašće u zamku, a on sam ne vidi nikakvu šansu za izbavljenje.

Mora biti da je bila zora kad je uspeo da usni, a kad se probudio doručak se nalazio na polici pored kreveta. To je po ranijem proveravanju moralo da bude već osam sati. On zato uključi signal na jednostavnom interfonu i stavi slušalice. Potrajalo je desetak minuta dok se nije javio promukao ženski glas.

- Šta želite? - pitala je nepoznata žena-

- Moram da razgovaram sa gospodinom Rikom Radounom - reče Lun. - To je i hitno i veoma važno.

- Ne znam ko je Radoun - odgovori žena. - Ali javiću tamo gde treba.

Lun pomisli da li da sada ispriča Goronvaju pravu istinu i da mu objasni razloge zbog kojih je skrivao svoje stvarno ime. No, Hamberton beše u kupatilu, a kad se vrati poče da doručkuje. To učini i Lun. Zatim sede na svoj krevet i htede da govori, ali oseti neodoljivu sanjivost. Zato se ispruži po ležaju i utonu u san.

Probudio se vezan i smešten u fotelju ispred pisaćeg stola za kojim nije bilo nikoga. Ne pokrećući se Lun brzo osmotri sobu za koju zaključa da je uređena za nekog lekara, jer poznade prosvetljivač za rentgenske snimke i oseti miris koji hirurzi donesu sa sobom iz operacionih dvorana.

Po mnogim znacima oko prozora Lun zaključa da su i ovi lažni. Baš kad je osmotrio jedina vrata te prostorije, ona se otvoriše i uđe Rik Radoun obučen u uniformu pukovnika. Lun ga radoznalo osmotri.

- Nigde vašeg Luna - veselo reče Radoun. - Spremljena mu je dobrodošlica i ukazaće mu se sve počasti, ako

dode.

- On je već ovde - reče Lun.

- Šta? - tobože iznenađeno uzviknu Radoun smeštajući se iza pisaćeg stola.

- Tražio sam mogućnost da s vama razgovaram, jer imao sam dovoljno vremena da o svemu razmislim - počeo Lun. - Mojoj odluci da vam se pridružim doprineo je i sinoćni postupak. Tek što smo nas dva međusobno porazgovarali o željama one su nam ispunjene...

- O tome ćemo posle, ali sada recite gde je Lun - prekide ga Radoun opipavajući dugmad svoje uniforme.

- Lun sam ja - mirno reče Sikert.

- Šta?! - opet poskoči kao od iznenađenja Rik Radoun.

Lun pomisli kako taj ljubitelj uniformi, vlasti, razvrata, zločina i grehova svih vrsta dobro igra lažnu iznenađenost.

- Ja nisam tajni detektiv Glen Kračli. To je samo dobro smišljena mistifikacija i zaklon iza lažnog imena. Ne treba da mi zamerite, jer bilo je pitanje života... Uvideo sam da ste jači. Još i više: uvideo sam da treba da budete jači - reče Lun.

- Pa zašto ste onda pokrenuli svoje prijatelje iz Londona? - osmehnu se Radoun.

- Nisam pogrešio, jer ja želim da su uz mene. Oni će doći... - pokuša Lun da dobije u vremenu.

- Ali, oni će pokušati da nas napadnu. Možda će stradati - tobože kao da strepi za živote Lunovih prijatelja - reče Radoun.

- Grešku sada ne mogu da popravim - reče Lun. - No, nadam se da su vaše zasede ovde dobre i oni će vam pasti u ruke bez krvavih obračuna

- Dobro, neka je i tako - reče Radoun. - Pa šta ćemo sada?

- To vi treba da odlučite. Ja sam spreman na saradnju pod uslovima koje postavite. jer sve karte su u vašim rukama.

- Treba nam oružje kakvo niko nema u svetu!
- Ja mogu brzo da ga stvorim, ali mi je za veći uspeh potrebna Džejn Vittington. Uz to je nužan prostor za proizvodnju... - govorio je Lun.

Rik Radoun poče glasno da se smeje. Bio je to pravi histerični napad smeha. Kad ga je konačno savladao, zločinac reče:

- U mnogo čemu ste nenadmašni, Sikerte, ali mene ne možete da prevarite. Još uvek u vašoj glavi vlada ubeđenost da vaš ništa neće naterati na zločin protiv čovečanstva. Vi se pouzdajete u priliku da pobegnute i nastavite otpor. No, znajte da možemo da gospodarimo vama čak i kada ste slobodni.

Lun je izgledao smiren, ali u njemu je ključalo. On je kao hipnotizer gledao zločincu u oči i poče da govori:

- Ali, vi treba da mi verujete... Verujte u ono što vam kažem... Moramo se sporazumeti...

Radoun opet poče da se guši od smeha.

- On hoće da me hipnotiše... Kakva besmislica... Radoun je pod autohipnozom snažnom da savlada svačiju hipnozu spolja - govorio je u trenucima savladavanja smeha

Tada pozva stražare koji staviše Lunu na lice prozirnu masku za dovod uspavljujućeg gasa. Probudio se u svojoj sobi u isto vreme kad i Hamberton. Lun odmah poče da priča sve ono što je Radoun već znan

- Dokle ćete da me iznenađujete i zbunjujete? - upita konačno Gor s rezignacijom.

- To je tako, moj prijatelju - uzdahnu Lun. - Stvari ne stoje dobro.

Odmah zatim ode u kupatilo. Tamo na staklu napisao: „Budimo hrabri. Ipak ćemo naći način da se spasemo. Moji prijatelji će doći i biće oprezniji“.

Sleteli su na aerodrom Čarlstona, glavnog grada Zapadne Virdžinije, koji nije brojao više od što hiljada stanovnika, a nalazio se na sastavu dve reke. Džejn predloži da uzmu taksi do grada, ali da odmah iskoriste priliku i dobro osmotre mesto. Makferson i Ro Hač se složiše. Kad napraviše prvi krug po Čarlstonu. Ro Hač zaključi:

- Ovo je lepo selo.

- Samo s mora se stiže u velike gradove, sinko - pouči ga Samjuel Makferson.

- Nećemo dugo ostati ovde - primeti Džejn. - Šteta je što se bliži veće pa ne možemo da iznajmimo kola i odemo dalje.

- Ja ne idem dalje ovako - upade Makferson. - Prvo treba da nabavim...

Džejn ga gurnu pokazujući prema vozaču.

- Počinje jesen, svih mi opalih listova - nastavi mornar. - Treba mi topla odeća i još ponešto, milion mu koltova.

Džejn i Ro Hač ne mogaše da se ne nasmeju.

Smrkavalo se kad se smestiše u mali, ali udoban i lep hotel na obali Elk Rivera. Večerali su u hotelskom restoranu, a onda se složiše da Makferson i Ro Hač osmotre noćni život u gradu i prokljuve kako da se dođe do oružja, a da to ne zapadne za oko nekome u ovom, ne baš velikom gradu. Džejn dobi u dužnost da od hotelskog osoblja zatraži bedekere i plan grada, pa da sve to dobro prouči.

- Sutra ćemo nabaviti dobre karte terena po kome treba da se krećemo - zaključi Ro Hač i nehotično igrajući ulogu vođe ove male grupe koja se s jedne strane sveta goloruka prebacila na njegovu drugu stranu.

U hotelskoj menjačnici već behu unovčili dovoljan broj čekova za sva noćna plaćanja. I tako još sasvim neobavešteni i neopremljeni krenuše, svesni da započinju strahovito neravnopravnu borbu. No, Lun je bio u

opasnosti i zvao ih je da dođu. Pa, evo ih tu, skoro nadohvat klinike dr Vordena.

*

Pre nego što će otići u svoju sobu. Džejn priđe portiru i kupi plan grada dajući poveću napojnicu, a onda se raspita kako bi mogla da nabavi karte većih razmera sa okolinom i pravcem istoka, jer je zanima sliv reke Golej.

- U ovo doba... Ja imam takve karte za hotelske potrebe i mogu samo da vam ih pozajmim - reče hotelski službenik.

Ali, osmeh Džejn Vittington i desetak dolara više od cene karata privoleše ga da joj ih ustupi u nadi da ih niko neće tražiti do jutra, kad će on kupiti nove.

Džejn uđe u lift sama, jer su se Makferson i Ro Hač u svojim sobama već oblačili i spremali za noćni obilazak grada. Baš kad je lift-boj hteo da zatvori vrata, u kabinu utrča čovek četrdesetih godina. Džejn zaključa da ima periku povrh prave kose, jer bila je kestenjasta, a po boji obrva bi se reklo da je plavokos, Njegovo skladno, muževno lice ružile su duboke bore po čelu, oko usana i od očiju do jagodica,.

Kad Džejn izađe na trećem spratu, izađe i on. Nadoše se u pustom hodniku i on joj dade znak da stane. Džejn ga oštro pogleda.

- Moram s vama da razgovaram, gospođice Vittington - reče on i osvrnu se sasvim nehotično.

- Vi ste pogrešili. Ja sam Melisa Adison - odgovori Džejn jedva uspevajući da bar prividno ostane mirna i nasmejana

- Budite vi ko god hoćete, ali mi dajte priliku da vam kažem što treba. Moramo što pre ući u moju, ili u vašu sobu. I ne plašite se prevare, molim vaš. Suviše je važno... - tiho. ali s uzbuđenjem u glasu reče nepoznati.

Džejn zastade posmatrajući ga nekoliko trenutaka netremice. On izdrža njen osmeh i sam se osmehujući.

mada je osmeh na njegovom licu podsećao na grč iščekivanja

- Dođite! - odlučno reče Džejn.

Bila je svesna da taj čovek tačno zna ko je ona, jer kome bi palo na pamet da nagađa identitet neke žene čak ovde u Čarlstonu, gde se Džejn nikada pre nije pojavljivala. Bila je sigurna i u svoju sposobnost da se fizički odupre bilo kakvom nasilju. Razmišljala je da li da ga odvede u Makfersonovu ili Ro Hačovu sobu, ali nije htela da rizikuje da se taj čovek uplaši i umakne ili jednostavno učuti.

Kad se nađoše u sobi. Džejn upita:

- Može li se pretpostaviti da nas ovde neko čuje?

- Znam da nema prislušnih uređaja. Možemo slobodno da govorimo, ali za svaki slučaj tiho. - reče nepoznati.

- Da li biste prvo skinuli periku? - upita Džejn.

- Ne... Da sam imao vremena, bolje bih se maskirao. Uz to, tražim vaše obećanje da nikada nikome nećete spomenuti naš susret i razgovor. Bilo gde da me sretnete...

- Obećavam - kratko reče Džejn.

On je gledao u njene kao antracit crne oči, neobične za prirodnu plavušu. Džejn je bila žena za koju se s punim pravom moglo reći da je zlatokosa.

- Slušam vaš - dodade ona Nepoznati se osmehnu i reče:

- Ipak ću je skinuti.. I meni smeta. Pošto sam prijatelj, mogu i da otkrijem svoj izgled. No, ime vam neću kazati.

- Pretpostavljala sam to, s obzirom na okolnosti.

- Pre svega evo foto-kopije pisma koje je Federalnoj policiji poslao tajni detektiv Goronvaj Hamberton. Tu sam mašinom dopisao nova otkrića - reče neznanac i predade joj dva lista papira.

Džejn ih je brzo čitala. Trudila se da zapamti imena i podatke. ali je sagovornik oslobodi toga napora rekavši:

- Taj dokumenat zadržite toliko da ga zapamtite ili na svoj tajni način zabeležite podatke. Onda ga uništite, jer to je u vašem interesu. Niko ne treba da zna šta sve vi znate.

Džejn mu se sa zahvalnošću osmehnu. Bila je već pročitala sve o Epersonu, snimatelju kaseta užasa, dr Vordenu i njegovim zločinačkim hirurgskim poduhvatima, ubici Hokšou zvanom Nož, zagonetnom Radounu i putujućem pevaču Birliju. Gustim redovima pisaćom mašinom bilo je dopisano:

„Birli izvršio samoubistvo pošto je pokušao da ubije Luna i Hambertona. Dakle, iz njega je Tajni iscedio sve ono o čemu govori u svom pismu vama. Nova otkrića: Važna ako ne i prva ličnost Aranea je senator King Gorbi. To je spominjani Profesor, Norvežanin je doktor fizike Karl Rejdel, koji se leči u Čikaškoj bolnici Rozelend, 11001 Peri avenija. Moja pozicija prema zahtevu alfa tri poboljšana. Očekujem ostvarenje. Elizabet“.

- Poslednje dve rečenice ne razumem - primeti Džejn.

- To sada i nije važno. Možda jednog dana - odgovori nepoznati s uživanjem posmatrajući sagovornicu.

- Šta savetujete? - upita Džejn.

- Posle ponoći biće na straži moji ljudi, jer na vaš se motri od trenutka kad ste napustili avion. Još iz Norfolka je javljeno da ste primećeni i da slećete ovde. Jedva sam obezbedio da posle ponoći ja vladam situacijom. Dakle, to je vreme koje morate iskoristiti da nestanete.

- Zar baš moram?

- Morate, ako ne želite da vaš Pauci ulove u svoje mreže - nevoljno se osmehnu nepoznati.

Džejn je ćutala nekoliko trenutaka razmišljajući i posmatrajući njegovu plavu kosu, koja je podsećala na ptičije paperje.

- Zašto sve ovo činite? - upita ona

- Mislim da tako treba.

- A zašto Federalna policija .. - zausti Džejn.

- Ne može... Ne sme! - prekide je neznanać.

- To je... - opet zausti Džejn. ali joj on rukom daje znak da ućuti.

- Ne možemo se dugo objašnjavati - reće on. - Zar vam tim papirima ionako nisam vrlo mnogo rekao? Sada znate gde su Pauci i da vam ovde preti opasnost. U klinici dr Vordena postavljene su zasede, koje ne možete da savladate ni uz pomoć odreda najbolje naoružanih ljudi. Prevara vam takođe neće uspeti...

- Vi govorite kao da ste sigurni da ćemo mi baš tamo u napad - primeti Džejn Vittington.

- To nameravate - nasmeja se neznanać. - No, sada ne smete, jer ćete se svi naći zatvoreni uz Luna Možda vam, uzgred, odseku nogu ili ruku, izvade bubreg. ili neku žlezdu...

- Nećete me uplašiti. Biću iskrena - reće Džejn. - Dok je Lun u opasnosti, nećemo se smiriti.

- Ja ću pokušati da ga oslobodim. Vi učinite nešto izdaleka. Zar vaš ne mame podaci koje ste pročitali?

- Po njima treba zgrabiti senatora, glumca i tamo neke daleke ljude. A Lun je u opasnosti i mogu da ga ubiju svakog časa - reće Džejn i oseti jezu po celom telu.

- Oni hoće da ga privole da im služi, a imaju mogućnosti za to. Razmislite o tome da su ućutkali policiju, tajne službe i vlasti. Naterali su ih da im služe. Zar noće i Luna? - odgovori nepoznati

- Ali, Lun visi na suviše tankoj paukovoj niti - reće Džejn uzdahnuvši.

- Da je tako tanka, on bi se već otrgao. Možda je taćnije reći da je u paukovoj mreži. No, mislim da mu smrt ne preti, ali vama svakako preti. Ljudi Aranea bande neće se ustručavati da ubiju Makfersona i Haća, a možda i vas.

- Kako znate da su oni sa mnom?

- Već pet godina moj posao je da pomognem FBI da se dokopa Luna.. No mi smo izgubili mnogo vremena.

Možda bi bilo dobro da sprečite vaše prijatelje da lutaju gradom - zaključí neznanac stavljaúći ruku pod pazuhu

Otuda izvuče automatski pištolj i držeći ga za cev pruži ga prema Džejn. Ona ga uze ništa ne pitajući. On dodade prigušivač podešen da se jednim pokretom pričvrsti na oružje. Iz džepa pantalona izvuče rezervni šaržer i kutiju metaka.

- Zeleno oivičeni kuršumi su otrovni, a ostali obični. To je sve što mogu da učinim za vaš, gospođice - zaključí neznanac i krenu ka vratima.

Džejn ga pristíže i pruži mu ruku srdačnim stiskom iskazavši zahvalnost za pomoć. Odmah zatim ona požuri ka telefonu u želji da pozove Sema ili Ro Hača. Iz njihovih soba niko se nije javljao.

*

- Neće biti teško da kupimo pištolje - reče Ro Hač. - Ali nama to nije dovoljno. Da ste Džejn i ti poslušali moj savet da ukrcam u avion i nekako prikríjemo oružje i opremu, sada bismo mogli da raznesemo tu kliniku i svaki vražji zatvor. Ovako...

- Daj ti meni dva kolta s udarnom municijom, pa me pusti da se suočim s tom žgadijom, milion mu pacova, škorpíja i čegrtuša - gundao je Makferson. - Nadímo neku trgovinu oružjem i provalimo u nju.

- Provala bez dugih priprema i osmatranja bila bi greška - usprotivi se Ro Hač.

- Ipak. nadímo neku trgovinu lovačkim i drugim oružjem - dodade Makferson. - U celom svetu. već što godina se zna da u jazbini najbližoj trgovini oružjem možeš puce da kupiš i u ponoć. Raspitaćemo se, sinko.

- Pokušajmo - složi se Ro Hač.

Pokazalo se da na prvi pogled naivni i prostodušni mornar ipak ima veliko životno iskustvo. Već u jednom baru preko puta prve trgovine oružjem od barmena dobiše obećanja da će se ovaj raspitati „tu okolo“. Pozvao

je drugog momka da ga zameni, a on je dao znak Makfersonu i Haču da ga slede.

Kad se nađoše u polumračnom dvorištu, među sanducima s praznim bocama, barmen upita:

- Šta vi stvarno želite?

- Saznali smo da je dobro imati oružje u šetnji po planinama istočno od Golej Rivera, sinko - odgovori Makferson.

- Planine su južno, a moglo bi se reći i jugoistočno - osmehnu se barmen. - Zašto ne sačekate jutro, pa mirno kupite sve što vam treba?

- Ne pitaj mnogo, sinko. Nije zdravo, tako mi svih pretučenih radoznalaca na ovom svetu! - odgovori Makferson i podnese mu pod nos svoju ogromnu, čvornovatu pesnicu.

- Moj vražji jezik - reče barmen lupnuvši se dlanom po ustima. - Neću više ništa da pitam. Za malu napojnicu reći ću vam gde da pokucate još večeras i kojom lozinkom da se javite. Možete onda dobiti to što želite.

- Tako te volim, morska pijavice - nasmeja se Makferson pa izvadi dvadesetak dolara i gurnu ih u džep barmenove bluze. A sada kaži...

Nije prošlo ni pola sata, a njih dvojica su nosili kofere pune pištolja, municije, ručnih bombi i dve mašinske puške.

- Gadno nas je očerupao taj starkelja - primeti Ro Hač kad su bili blizu hotela.

Bili su dali sve čekove, gotovinu i sve vredne predmete koji su se našli kod njih. Samo jedan Ro Hačev prsten vredeo je najmanje pet stotina dolara, što je stari krijumčar i priznao, jer razumeo se i u dijamante i zlato.

- Valjda ćemo i mi moći da očerupamo neku lopužu sličnu njemu, ili goru od njega - tešio je sebe i Hača Samjuel Makferson.

Iznenadilo ih je što su u obe sobe našli poruke: „Javite se čim stignete. Melisa“. Znali su da je to napisala Džejn i požuriše k njenoj sobi, ne ostavljajući kofere s oružjem.

Odmah otpoče razgovor o potrebi da što pre otperjaju iz Čarlstona, grada u kome je ponikao popularni ples. Čim je pročitao kopiju Hambertonovog pisma i dodate primedbe, Makferson uzviknu:

- Sto mu jada. pa ovo je da čovek ne poveruje! Policija i državne vlasti znaju sve o toj bandi, a čute. Nije li to sve neka podlost uperena protiv Donalda i nas?

- Zaista je sve čudno, a ipak... - zavrte Džejn glavom.

- Taj neznanač je mogao odmah da nahuška na nas mesnu policiju ili svoje ljude, a nije. Zašto nas on usmerava protivu svih tih zlikovaca, za koje se kaže da su članovi Paukove bande? - pitao se Ro Hač

- On nas praktično spasava, a obećao je da će pomoći i Donaldu - dodade Džejn Vittington. - Predlažem da se izgubimo odavde.

- A kuda da zaplovimo, četiri mu strane sveta? - upita stari mornar.

- Predlažem da idemo u Njujork. Tamo još uvek postoje neotkrivena Lunova i naša skrovišta. Tamo ima oružja i opreme - reče Ro Hač.

Džejn i Makferson se saglasiše nemim klimanjem glave pa tek onda Džejn upita:

- A čime da krenemo?

- Najbolje je da ukrademo neka kola - predloži Hač.

- Loše sam te vaspitao, lisičija naravi - zavrte Makferson glavom. - Ipak... sreća je što umeš da kradeš automobile. Pokazalo se da je svaki zanat zlatan...

- Nemamo mnogo vremena - primeti Džejn - Za jedan sat treba da krenemo.

- Čekaću vaš sa desne strane Union strita - reče Ro Hač - To je druga ulica desno od našeg hotela.

- Ali kaži tačno u kom delu, da ne tražimo po zvezdama kao na okeanu - primeti Makferson.

- Tamo gde nađem pogodna kola - nasmeja se Hač.

- Da, ti tek krećeš u krađu, milion mu lupeških veština... - gundao je mornar.

Džejn je opet morala da ga upozori da je vreme dragoceno. Ona proverila u planu grada je li Union strit zaista druga ulica desno od hotela, kako beše rekao Ro Hač. Dogovoriše se šta će ko da ponese od prtljaga Hač se smejaov govoreći da on mora ići praznih ruku.

- Tatica Sam je još vrlo živahan starac. pa može da ponese i svoj i ova dva kofera s oružjem. Naravno. neće dopustiti da naša dama tegli svoj kofer usred noći - govorio je. trudeći se da licu da ozbiljan izraz.

- Nisam ja singapurski nosač, milion mu kamila - branio se Makferson

- Dobro, tatice. Ja sam dobro dete i poneću svoj kofer i jedan s oružjem. Ne smem rizikovati da ostanem nenaoružan ako ti izdahneš na putu pod tim silnim prtljagom - šalio se Ro Hač.

Makferson mu pripretil svojom ogromnom pesnicom i dodade:

- Mogu li ja još uvek da ponesem sav prtljag i tebe povrh svega - ljutio se Makferson.

- Ali, tatice! - uzviknu Hač. - Nauči se malo bolje da biraš prave reči. Lipsavaju životinje, a čovek može da umre, crkne, odapne, kvrkne, uleši se, zakovrne...

Džejn je morala da ih izgura iz sobe napominjući da kofere s oružjem ostave kod nje dok se budu spremali.

- Krenućemo svi zajedno, pa ćemo tu krađu automobila obaviti zajedno - predloži ona.

Njih dvojica se odmah naoružашe, odbaciše nešto suvišnog oružja, zbog privremenog povlačenja pa ostade samo jedan poteški kofer. Džejn je i to htela da baci, ali Ro Hač reče:

- Kad se nađemo u kolima, sastavićemo mašinske puške. Sve to nam može zatrebati pre nego što stignemo u Njujork.

Džejn i Makferson se složiše s tim i njih dvojica odoše u svoje sobe. Džejn se potrudi da promeni svoj izgled koliko je to bilo moguće šminkom i odećom koju je imala na raspolaganju.

*

Kad se ujutru probudio. Lun oseti čvrst paket pod pokrivačem pored sebe. Nije bilo sumnje da mu je donoseći doručak neko ubacio u postelju taj predmet. Zadenu paket pod pazuhu ispod pidžame osećajući njegovu znatnu težinu, što je moglo značiti da se radi o metalnom predmetu.

Prolazeći pored Hambertonovog ležaja Lun primeti da je tajni detektiv budan, ali smrknut i zamišljen. Pozdraviše se samo sa „haj“ i Lun požuri u kupatilo gde poče da razgleda paket. Pitao se nije li to neka nova Radounova provokacija, ali zaključio da ne može da propusti prvu možda i poslednju šansu koja se javlja, tim pre što je paket mogao da potiče od Džejn, Makfersona ili Hača.

Polako je odvezao kanap i odvio grubi žuti papir koji je podsećao na obloge za velike rendgenske filmove. Već je bio opipao oblik pištolja, a sada i ugleda preko jednog kilograma težak američki pištolj 45. na kome je mogao da pročitao da je to model „1911A1“. Već je ranije viđao taj starinski pištolj, kojim se moglo pucati poluautomatski sa sedam metaka u saržeru. Uz oružje nađe još jedan pun saržer.

Odmah pomisli da naoružanje nije baš sjajno, ali da nekog natera na poslušnost, ovaj pištolj je mogao da posluži Lun nije mogao da proveriti jesu li meci ispravni i da li udarni mehanizam funkcioniše.

„Ne. Džejn bi mi poslala neko bolje oružje, kad bi mogla da ostvari takvu mogućnost“ - pomisli on odmah, iako beše primetio načetvoro presavijeni papir zadenut za okidač oružja. On ga odvi i ugleda pisaćom mašinom gusto ispisane redove:

„Improvizujem, ali prilike me na to gone. Mogu da pošaljem samo ovo oružje i filtere za vazduh, koji će sprečiti uspavljivanje...“

Lun tek sada primeti da su po papiru lepljivom trakom zakačena četiri predmeta slična čikovima cigareta. Bili su žilavi, ali meki i očito porozni tako da su mogli da se smeste u čovečije nozdrve. Lun ih pažljivo skide i stavi u džepove. pa nastavi da čita:

„... Vaše prijatelje sam upozorio na opasnost. Oni ne mogu da se probiju u lavirinte klinike, iako su straže retke. Sve je ostavljeno automatskim zamkama. kakva je uspavljujući gas, alarmni sistem i sistem elektronskih brava na svim vratima do izlaska izvan parka u kome se zgrada nalazi. Vaša šansa je sledeća: sačekajte dolazak posluge posle večere pa je zarobite. Čovek koji vam je doneo paket, onesposobiće televizijsku mrežu pa možete da delujete već sledeće noći. Vaše bekstvo će ostati neprimećeno jedva dovoljno dugo da se izvučete iz zgrade. To je moguće samo ako zarobite hirurga Vordena i naterate ga da vas izvede kroz sva ta vrata opremljena bravama za koje je potreban elektronski magnetni ključ. Plan je ispod ovih redova. Nacrtao sam samo pravac do Vordenovog apartmana Srećom. na tom putu nema vrata koja bi smetala, a on otvara jazbinu na zvonjenje i lozinku interfonom, koja glasi: „Jedan pacijent traži pomoć. Ovde je Ar sedam“. Hirurg će izaći, jer njegovi pacijenti su dragoceni bogataši, koji su skupo platili da dobiju neki zdrav deo tela. Ne sumnjam da ćete se snaći. Elizabet“.

Tek sada je Lun bio nesiguran u iskrenost ove pomoći. Pitao se neće li se Radoun smeјati Lunovoj

naivnosti. Ali, zar se sme ispustiti ovakva šansa? Lun je čutao nekoliko trenutaka. Konačno na ogledalu napisao poruku:

„Neko je prošle noći ostavio pištolj i pismo. Sledeće noći pokušavamo bekstvo. Imamo šansu, izbriši“.

Kad je ušao u kupatilo i video saopštenje. Gor je nekoliko trenutaka stajao zamišljen i oslonjen na lavabo. Onda napisao:

- „Sada sam gotovo siguran ko si“.

Kad je to pročitao Lun se glasno nasmeja. Toga časa odluči da toga dana razgovaraju tako da ne ugroze priliku za pokušaj bekstva, već uljuljkaju protivnika

Celog dana razgovarali su o tome kako se treba priključiti Aranea bandi. Gor je dobro igrao ulogu izvesnog otpora, pa je šapatom iznosio razloge svoga nezadovoljstva.

- Oni veruju policiji i tajnim službama - šaputao je Hamberton. - Postoji i politika... Jednom će ih državne snage zgrabiti i tada bismo stradali i mi s njima.

- Oni se ipak skrivaju - razlagao je Lun. - Ja se skrivam godinama i mnogo je onih koji žele da me zgrabe. Jedino je to uspelo Paucima. Ne mogu celog veka ostati usamljen. A postoji nešto čime su ukrotili Federalnu policiju, a i sve druge od kojih bi morali da se plaše. Oni već gospodare iz senke Kako će tek kada postanu masovna sila, vlast najmoćnije države sveta...

- Osećam da u tome ima nešto - reče Hamberton na kraju prepodnevnog razgovora. - Konačno, mi se uvek možemo izgovoriti da smo prisiljeni.

- Neće doći do takvog izgovaranja - zaključio Lun.

VII

Posle večere nisu smeli da se pokreću, niti da razgovaraju, jer trebalo je čuti početak isticanja uspavljajućeg gasa. Strah da se ne previdi taj trenutak bio je gotovo nepodnošljiv, jer bilo je u pitanju da li će nepoznati prijatelj još jednom uspeti da onemogućiti televizijski prenos baš kad je to potrebno.

Bilo je važno i to da sve bude izvedeno brzo i bez dvoumljenja. Nisu znali koliko ljudi dolazi da pokupi posuđe i ostatke večere. Uopšte pred njima je bilo mnogo nepoznanica.

I Lun i Gor u istom trenutku su čuli slabo šištanje gasa i stavili filtere za zaštitu u nozdrve, a zatim legli sklopljenih očiju, kao da spavaju. Kroz trepavice su motrili ka vratima

Prvo su se nevidljivim mehanizmom podigle rešetke, koje su oko vrata obrazovale čvrst kavez. Tek onda se otvoriše teška metalna vrata. Čoveku modrom radničkom kombinezonu s opasanom zaštitnom keceljom ugurao je kolica na točkovima. Na njima je već bilo posuđa pokupljenog u drugim ćelijama. Za njim su se vrata zatvorila, pa se tek onda spustiše rešetke kaveza

No, Lun je uočio da je čovek s kolicima izvukao neki predmet iz džepa na kecelji i na trenutak ga usmerio ka vratima koja su se odmah zatvorila. Dakle, postoji ključ kojim se služi poslua, pomisli Lun i mirno sačeka da se pridošlica nađe nadohvat njegove pesnice.

Pogodio ga je dobro odmerenim udarcem, od koga je neznanac morao ostati onesvešćen najmanje desetak minuta. Odmah zatim Lun je počeo da ga svlači i sam se nađe obučen u radni kombinezon i opasan keceljom. Gor nije mogao da se ne nasmeje, za svaki slučaj bacajući ubrus na objektiv televizijske kamere. On zatim ošteti interfonsku vezu i pomogne Lunu da dobro veže zarobljenika.

Lun je bio našao elektronski uređaj sličan malenoj džepnoj lampi pa ga razgleda. Zaželeo je da Goru kaže kako bi bilo sreća ako budu mogli sami da izađu i da ne prisiljavaju zarobljenika da im to omogući. No, morao je da čuti jer nije znao ništa o tome da li uređaj za prisluškivanje funkcioniše i da li neko stalno sluša ili samo magnetofonske trake beleže svaki razgovor.

Pokretom ruke daje znak Goru da kreću, a zatim pride vratima. Na njihovu sreću bio je pogodio da prvi signal pokreće rešetke kaveza, a drugi položaj dugmeta otvara vrata.

Srca su im lupala od uzbuđenja kad se nadoše u hodniku i kad za sobom zatvoriše vrata ćelije. Sporazumevali su se samo znacima. Hodnik dug svega dvadesetak metara učini im se trostruko duži. Lun pogleda plan i skrenu u desni kraći hodnik. Na planu je bilo ucrtano stepenište i oni stigoše do njega. I pored slabog svetla Lun primeti da gore na kraju stepeništa postoje uglavljene metalne šine.

On zastade da otkrije njihovu namenu i odmah mu postade jasno da se nekom daljinskom komandom može pokrenuti ogromni betonski blok koji zatvara prilaz stepeništu. Umesto da kaže nešto svom drugu, on samo pomisli:

„Dakle, bili smo u tajnom podzemlju klinike“.

Čim stigoše pred vrata označena na planu kao ulaz u apartman dr Vordena. Lun pozvoni, začu se jedva čujni zvuk uključenog interfona i on u mikrofona reče

- Jednom pacijentu je pozlilo. Ovde je Ar sedam.

- Ponovite! - začu se glas iz zvučnika.

Lun shvati da je možda načinio kobnu grešku u izgovoru lozinke pa hitro pogleda papir s planom i porukom da proveriti šta je trebalo da kaže, a onda reče:

- Jedan pacijent traži pomoć. Ovde je Ar sedam.

Protekao je dugi minut dok se vrata nisu otvorila. Gor ih snažno gurnu, a Lun, već spreman na skok, dograbi

čoveka koga je u magnovenju video.

- Ako nas neko čuje i dođe da vam pomogne, vi ćete umreti - reče Lun zarobljeniku u nadi da i ako postoje prislušni uređaji, nisu podešeni da tako dobro čuju i šta se govori kod vrata.

- Slomićete mi ruke - reče zarobljenik.

Gor je bio dobio pištolj od Luna, pa sada utrča da obiđe apartman. Tek u kupatilu otkri veoma lepu devojkicu širokih i snažnih kukova, uskog struka i izazovnih oblina.

Stavljajući prst preko usta Gor joj dade znak da ćuti i pripreti pištoljem. Ona podiže ruke i čvrste grudi se podigoše u punoj svojoj lepoti. Gor pokaza kućnu haljinu prebačenu preko korpe za prljav veš i dade znak devojci da je obuče. Onda joj ubrusima nađenim u kupatilu poveza usta, a njenim odbačenim čarapama ruke. Ona je bila preplašena i nije se opirala.

Lun beše uveo dr Vordena u prostran salon, iz koga se na jednoj strani videla soba za rad i boravak u slobodnim časovima, opremljena televizijskim i radio-prijemnicima, a na drugoj spavaća soba, u kojoj je Gor smeštao svoju zarobljenicu na ležaj.

- Čuje li nas neko? - upita Lun. - Za laž sledi smrt!

- Zar bih to dozvolio! - s čuđenjem reče zarobljeni dr Vorden.

- Ne pitate ko smo - primeti Lun.

- Zašto bih? Ja dobro znam ko ste. Čak imam i vaše rendgenske, skanerske i laboratorijske nalaze. Zdravi ste i snažni. Kako vam je uspelo da se oslobodite? To vas ja pitam - osmehnu se hirurg već dobro vladajući sobom.

Lun ga je nekoliko trenutaka gledao radoznalo. Proceni da će hirurg biti tvrd orah i htjede da se posavetuje sa Goronvejom, ali ovaj je bio zauzet presvlačenjem u nađeno odelo iz Vordenovih ormara. Beše našao i ormar sa zbirkom oružja, čemu se obradova više nego tome što mu hirurgova odela pristaju.

- Čujem da razgovarate - doviknu on Lunu - Smem li i ja nešto da kažem?

- Smeš! - odgovori Lun.

- Ovde ima dosta oružja - javi Gor.

- Onda se naoružaj, a meni vrati pištolj - odgovori Lun.

Gor stiže i dade oružje Lunu, ali mu ponudi još jedan automatski pištolj malog kalibra, punjen sa dvadeset i četiri metka specijalne izrade. Lun prepoznade novo oružje koje se nije moglo nabaviti u prodaji, jer je „Smit and Veson“ korporacija njime prvo snabdevala one koji nisu pitali šta košta.

- Uzalud vam oružje - reče dr Vorden. - Oдавde ne možete pobeći. Bolje je da ostanete pri obećanju datom gospodinu Radounu. Imaćemo razumevanja za ovaj pokušaj, pa ćemo smatrati da ga nije ni bilo.

- Mi ćemo ili izaći, ili vi nećete živeti - reče Lun ledenim, pretećim glasom od koga bi se digla kosa na glavi svakom ko bi trebalo da bude žrtva pretnje.

- To ne mogu ni ja. Bezbednost je stvar gospodina Radouna - odgovori hirurg.

- A gde je on sada? - upita Lun

- Dao sam mu najluksuzniji apartman za pacijente. On tamo očekuje rezultate zasede. Javljeno je da su vaši prijatelji sleteli na aerodrom kod Čaristona. Dakle, uputili su se ovamo - odgovori hirurg.

- Rekli ste mi više nego što sam pitao. Zašto?

- Želim da uvidite da vam je jedina šansa da se sporazumete sa mnom i da se predate.

Lun ga tada udari tako da ga ne onesvesti, ali da udarac bude bolan.

- Ne, ne činite to, Sikerte! - jetko reče hirurg zločinac.

Lun ga udari još nekoliko puta. Dr Vordena izdadoše noge i on kleče na oba kolena.

- Nemojte me tući... Ne podnosim... Izludeću od bola - kukao je iznenađen time što Lun svaki put udara ona

mesta sa kojih do mozga dopire najoštriji bol.

- Mislim da ste tvrd orah. Ako nećete da popustite, kažete da vaš odmah ubijem. Toliko fer mogu da budem. Posle ću se boriti i probijati dalje - reče Lun.

- Neću da umrem - reče hirurg.

- Onda odmah kažete kako da umaknem iz vaše jazbine. Imajte u vidu da ćete umreti onog trenutka kad budem načisto da mi ne pomažete - dodade Lun.

- Znam dosta o vama... Bio sam za to da odmah umrete. Drugi su se zanosili mislju da vaš mogu naterati da im služite. Dakle, znam i to da se ne igrate rečima. Ali, ja neću da umrem... Ja sam genijalan hirurg i neću... - već potresenim glasom je govorio dr Vorden pa nije uspeo da nastavi.

- Šta ćemo onda? - upita Lun.

- Dajte mi svoju časnu reč da me nećete ubiti, ali ćete me odvesti sa sobom ako vam omogućim bekstvo - reče hirurg.

- Imate moju reč - odgovori Lun.

- Čitao sam da ste vični mnogim veštinama. Umete li da vozite helikopter? - reče dr Vorden i glas mu opet ojača.

- Umem - reče Lun

- Na krovu je mali hangar u kome držim helikopter za lično spasavanje u slučaju da nešto pode kako ne valja. Obučeni sam da njime sam upravljam, pa ako vi ne umete, moraću - dodade dr Vorden brišući krv s lica i opipavajući dno trbuha odakle su još uvek dolazili bolovi.

- Krenimo! - naredi Lun bez odugovlačenja.

- Ovuda - pokaza hirurg rukom iza jedne zaveses.

Gor odmače zavesu i ukazaše se vrlo uska vrata, a kad ih otvori, video je vrlo strme stubes. Lun povede hirurga i pusti ga ispred sebe držeći pištolj u ruci. I Gor je išao napred s oružjem spremnim za upotrebu. Jedva je napredovao jer su hirurg i Lun zasenili ono malo svetla što je dopiralo iz salona.

- Ne vidim - požali se Gornovaj Hamberton.

- Napipaćete kapak i samo ga potisnite - odgovori hirurg.

Nadoše se na ravnom krovu jednog dela zgrade. Drugi je bio pod krovom. a tamo su vodila ogromna vrata. Dr Vorden objasni da treba otvoriti vrata potiskivanjem oba krila po šinama i izgurati letelicu rukama ili je povući vitlom pokrivenim plehanim štitom.

- Ali, to je letelica samo za dvoje - primeti odmah Lun imajući na umu svoje obećanje.

- Nemamo prtljaga i nosivost ima neku rezervu - odgovori hirurg. - Obećali ste ili..

- Ja ne poričem svoju reč. Krenućemo svi - reče Lun.

Hamberton je brzo obišao unutrašnjost potkrovlja pretvorenog u hangar i sada je bio iza helikoptera.

- Možda bismo mogli ostaviti toga čoveka. On nije važan - šapnu hirurg.

- Izdaja bi bila još gora nego kršenje date reči - odgovori Lun smrknuto.

- Onda ga računajte kao prtljag - slože ramenima zločinac koga je bilo teško razumeti.

Lunova opreznost zbog toga naglo se pretvori u brigu pa odluči da veže hirurga i da njega ubaci kao prtljag. Dr Vorden je disao kao da će početi da viče u pomoć, ali se poslušno uvuče u prostor za prtljag helikoptera koji je već bio van hangara.

Čim sede na pilotsko mesto Lun razgleda instrumente i čelo mu se nabora zbog neprijatnog otkrića. Poletanje je bilo moguće tek kad se pokaže da je motor zagrejan do određene temperature. Sigurnosni mehanizam je sprečavao da se postupi drugačije. Lun se okrenu zarobljeniku i reče:

- Moraćemo da zagrejemo motor, a do tada ovamo mogu stići vaši stražari i Eadoun.

- Ostaje nam da se nadamo da Rik neće odmah čuti rad motora, a onda treba da se raspita, pa da odluči...

Dok stignu do nas, mi treba da smo u vazduhu - odgovori vezani zločinac.

- Potera može da stigne samo kroz hangar, a ja sam podupro vrata sa stepeništa i imaće posla dok ih provale - reče Gornovaj Hamberton koji je sedeo na sedištu pored Luna

Lun pokrenu motor helikoptera i pusti ga da radi. Elisa je mirovala i posle prvog pokušaja. A tada se do njih probiše zvuci signala za uzbunu. Lun opet pokuš da uključi pogon i četvorokraka elisa se pokrenu. Ubrzavalo se njeno kretanje i brzo jačao rad motora. Lun je startovao i helikopter se zanjihao kao obešen, a onda počeo da se diže.

Tada se kroz huku motora probiše pucnji vatrenog oružja. Lun pokrenu komande tako da što pre zađe za vrhove drveća. A tada se Gor trže i obori glavu čak među svoja kolena. Tako presamičen nešto reče, ali nije se moglo razabrati. Sta

- Pogođen je - reče dr Vorden.

Lun je i sam video da se nešto dogodilo pa upali unutrašnja svetla. Tada ugleda rupe na zaštitnom staklu ispred Goronvaja.

- Treba sleteti u Kemden, ako hoćemo da mu pomognemo - reče hirurk.

- Tako ćemo i učiniti - reče Lun.

On usmeri letelicu ka severu i učvrsti komande, a onda pokuš da podigne Goronvajevu glavu. To mu je uspelo, ali njegov drug je već bio mrtav. Lun to zaključio po mlitavosti njegovog tela, koje opet klonu. No, zbog položaja u helikopteru on to nije mogao da proveriti. Zato se odlučio da sleti negde pre Kemdena. Svetla oko nekoliko zgrada privukoše njegovu pažnju i on se spusti na poljanu uz cestu.

- To je rudnik azbesta - reče dr Vorden.

Sad je Lun mogao da pregleda nepomičnog Hambertona. Bio je ojađen otkrićem da je nesrećni tajni

detektiv izgubio život. Nestao je čovek koji je prvi svojim otkrićima potkopao Aranea bandu.

U tom trenutku čuo se rad motora nekog aviona, a zatim znatno bliže zabrekta teški helikopter iz koga je neko reflektorom pretraživao tlo pod sobom. Po tome Lun zaključi da ga neko sigurno navodi radio-porukama, prateći na radaru bekstvo male letelice. Mogao je to da bude vojni ili policijski helikopter, ali svakako je leteo po želji Aranea bande, odnosno na zahtev Bika Radouna

- Mene ostavite vezanog da imam opravdanje, a vi bežite. Leteći ne možete da umaknete - reče Vorden.

- Neću da ostavim mrtvog prijatelja - reče Lun.

- Ja ću se postarati da se leš otpremi u Njujork.

- Zašto tamo?

- Pa on je živio u Njujorku

- Moram to da prihvatim, doktore - reče Lun. - Dao sam vam reč da ću vaš ostaviti živog. Ako uradite ono što treba s mrtvim Hambertonom, zaslužićete od mene još jednu šansu. Možda je najbolje da od sada postupate tako da vam ta šansa nikada i ne zatreba

Lun priđe i izvuče vezanog hirurga i spusti ga na tlo pored mrtvog Hambertona. Zatim upita:

- Spomenuli ste Kemden. Gde se on nalazi?

- Zar ne znate?! - iznenadi se hirurg.

- Ja ne znam ni u kom kraju Sjedinjenih Država se sada nalazimo - iskreno odgovori Lun. - Niko mi to nije rekao.

- A tako... - promuca hirurg i ućuta kao da hoće da razmisli o tom Lunovom neznanju.

- Nisam čuo odgovor! - uzviknu Lun ljutito.

- Mi smo pored Golej Rivera. Severno je grad Kemden, a jugozapadno Čarlston...

Lun je nešto tražio u kabini helikoptera, ali kako nije smeo da upali svetlo, ništa nije mogao da nade. Zato upita:

- Gde su letačke karte?

- Između sedišta je pričvršćena kutija s kartama za sve pravce do pet stotina milja uokolo - odgovori hirurg.

Lun nađe kutiju i premesti je prema spremištu pa tamo upali malu zaklonjenu lampu na krovu odeljka. Pogled mu pade na kartu i on tek tada shvati da je gotovo nemoguće umaći iz ovog kraja Zapadne Virdžinije.

Odjednom se odluči. Sačeka da teški helikopter prođe i nestane iza planine. pa onda sam sede u ovaj mali i uzlete. Bio je pogasio sva svetla i leteo je nasumice uz reku.

Uskoro je na nebu iznad sebe primetio još tri helikoptera, a kružila su i dva aviona. Bilo je pitanje trenutka kad će ga neko od njih primetiti i napasti.

Razmislio je i o tome da sleti i napusti helikopter, ali tada zamisli slike potere po zemlji. Sjatiće se i policajci s psima, a možda i lovci pozvani da uhvate tobožnjeg zločinca. Da stvar bude gora, pokazalo se da goriva ima najviše za još pedeset milja leta. Kad sleti, ako krene ka planinama, daće poteri vremena da se okupi i obezbedi svoj uspeh. Reku nije mogao da iskoristi, jer ona se na jugoistok probijala kroz nepristupačne kanjone i krivudala od slapa do slapa da bi na njoj još sigurnije propao.

I Lun se odluči na ono što bi možda svakome drugom bilo besmisleno. U daljini su se videla svetla Kemdena i Lun ugleda put koji je uporedo s rekam vodio u taj grad. Strmi obronci ispod njega nisu davali čak ni pogodno mesto za sletanje. Tada Lun ugleda plato oko koga se savijala cesta na usponu. On spusti letelicu na ivicu platoa i udalji se samo toliko da nađe pravi zaklon.

Razmišljao je neko vreme pa se onda kao hladnokrvan kockar odluči za najveći blef. Pretrča do sredine platoa i među šibljem nađe slab zaklon. Tek pola tela mogao je da uvuče tamo. On izlomi nekoliko grana i malo bolje se zakloni. Tako ostade da čeka. Nije prošlo ni pet minuta, a

jedan teški helikopter nadlete plato pa se vrati i poče da se spušta nasred njega.

Okretanje elisa prestade, a iz helikoptera iskočiše ljudi s puškama u rukama. Među njih desetak bila su i dva policajca. Svi oni potrčaše ka ivici platoa i okružiše Lunov mali helikopter. Malo kasnije ostali su pretraživali jarugu prema usponu, a jedan se vrati do velikog helikoptera i izvesti:

- Izgleda da je beguncima nestalo goriva. Odletite do grada i dovedite ljude s psima. Poručnik Bini kaže da odmah javite policijskoj stanici u Kemdenu da spremе pse i vešte gonioce.

On odmah zatim ode za goniocima, a pilot i jedan policajac u uniformi ostadoše u kabini helikoptera. Nisu slutili da na nekoliko koraka od njih begunac očekuje svoju šansu.

Vrata kabine su bila otvorena. Poput zmije Lun je puzao noseći dve lisnate grane. Tako odjednom njegova glava i ruka s automatskim pištoljem iskrснуše pred zaprepašćenim licima preostala dva člana posade.

- Ova stvarčica će da vaš iseče, a ja ću ipak poleteti ako ne poslušate - zapreti Lun oprezno se penjući u kabinu.

- Do đavola! - opsova policajac.

Lun zađe iza njega i udari ga levim dlanom po vratu tako oštro da se policajac sruši sa sedišta i ostade nepomičan.

- Dalje ruke od radio-uređaja i uzleći! - naredi Lun.

Pilot se snebivao. pa Lun nasloni cev oružja na njegov potiljak.

- Ja sam u smrtnoj opasnosti, a ovo mi je jedina šansa i ne smeš je uništiti, ako nisi spreman da umreš. Pilotirao sam jednim helikopterom, pa ću pokušati i ovim, ali kad ti budeš mrtav - pripreti mu ne štedeći reći da bi ga naterao na poslušnost.

- Kuda da letim? - upita pilot

- Prema Kemdenu - odgovori Lun.

Malo kasnije teški helikopter je leteo iznad grada.

Lun je još jednom morao da onesvesti policajca. Naviknutom na upotrebu mnogo „nežnijih“ sredstava u obliku uspavljujućih gasova, injekcija ili hipnoze Lunu je bilo teško da udari čoveka. No, prilike su bile takve da mu nije preostajalo ništa drugo.

Za svaki slučaj on veza policajca jednim kaišem za sedišta, a onda naredi pilotu:

- Sletećemo iza parka ucrtanog na karti na severoistočnoj ivici Kemdena.

- Ali, tamo nema ničeg, a bićemo daleko od grada - ote se pilotu koji još uvek zbunjen napadom i prisilom nije umeo ni da razmišlja.

- Radite kako naredim ili ćete stradati - odgovori Lun.

- Kad sleteše, Lun onesvesti pilota pa nađe sanduče s lekovima i zavojima Flasterom mu ulepí usta, a zavojima, kaiševima i otrgnutim kablovima ga dobro uveza. Na kraju svuče policajca jer bio je odmerio njegov stas i video da će moći da obuče njegovu uniformu. Posle toga i njega veza, obuče uniformu i pogasi svetla.

Bila je prošla ponoć kad Lun uđe u grad noseći o ramenu policijsku vinčesterku s municijom kao za lovačke puške. Pređe ona dva ugla do ulice koja je vodila na put prema severu. Pođe tom ulicom ka izlazu iz grada. Za njim stiže jedan kamion tegljač s ogromnim furgonom. Lun mu daje znak da stane i upita vozača:

- Dokle vozite noćas?

- Već sam spavao celo posle podne, jer bio je utovar u fabrici ambalaže - počeo da se pravda vozač.

- A dokle noćas i sutra? - upita Lun.

- Treba da istovarim u Pitsburgu - odgovori vozač.

- Hoće li vam biti teško da me povežete do Vestona? - osmehnu se Lun.

- Biće mi milo da imam društvo jer je moj pomoćnik ostao u Klarksburgu. Tamo mu je porodica. Treba da ga

pokupim uzgred odgovori vozač i rukom pokaza Lunu da obide vozilo i da se popne.

Dok su se vozili Lun je iskosa posmatrao vozača pa zaključi da bi mogao da prođe kao taj momak, samo da obuče njegovu odeću i uzme njegove dokumente. Kad predoše Elk River, čije izvorište je bilo zdesna u brdima, Lun zatraži od vozača da zaustavi na jednom pustom parkingu. Tamo ga natera da svuče odeću i uđe u furgon. Pošto ga je vezao, iz kabine sa ležaja iza sedišta velikog tegljača, donese čebe i jastuk pa ga smesti među kutije praznih boca za neku fabriku hemijskih proizvoda.

- Vi niste policajac? - upita vozač kad je Lun hteo da ga ostavi.

- Nisam - nasmeja se Lun što je vozač konačno počeo da razmišlja - No, nemate razloga da se plašite. Ja samo treba da nestanem iz ovog kraja.

- Da li vaš to gone tamo na jugu? - upita vozač. - Dok sam uzimao gorivo čuo sam da nekoga traže helikopterima, automobilima i na konjima. Kreću i mnogi naoružani farmeri.

- Ne znam koga oni gone, a ja imam svoje planove. Spavajte mirno jer umem da vozim i ovakvu grdosiju. Istina, paziću da ne jurim bezglavo.

- Ovaj tegljač je sav moj kapital - reče vozač.

- Nećete propasti zbog mene, obećavam - odgovori Lun i zatvori teška vrata furgona.

Proveri gde su isprave. za kola i vozačka dozvola, pa pokrenu teško vozilo i nađe se na gotovo pustom putu, jer bilo je gluvo doba.

Sve sigurniji da je uspeo da pobjegne od najvećih opasnosti Lun je ostao miran i kad su ga dva puta zaustavile policijske patrole. Ujutru su putevi već bili prepuni vozila i detaljna kontrola je bila nemoguća. Lun se nadao da ga sada traže u Kemdenu. Pitsburg, kuda je vozio, znao je samo po najvećoj svetskoj čeličani. To je

već bio veliki grad, džungla na asfaltu, gde će moći da se sakrije i predahne.

Kamion je ostavio na parkiralištu u predgrađu Pitsburga. Posle je iz grada telefonom javio policiji da oslobodi nedužnog vozača.

Lunu nije bilo drago što je bio prinuđen da uzme vozačevih pedeset dolara i dve kreditne kartice. No, bio je zabeležio i njegovu adresu da bi mu kasnije nadoknadio i odelo i svu štetu.

Sada više nije bilo teško napraviti novu masku, prepraviti vozačeve dokumente na drugo ime i krenuti ka Njujorku. Tamo je imao skrovište. Tamo je mogao da očekuje vezu sa Džejn. Makfersonom i Hačom. Odatle će opet poći u napad na leglo strašnih pauka.

VIII

Prolazili su kišni i sumorni dani, a Lunovoj grupi se činilo da nikad neće otpočeti pravi obračuni sa zločinačkom Aranea bandom. Svi su znali da su pripreme neophodne. Trebalo je obnoviti ubojna sredstva i oružja, nabaviti i poboljšati najmodernija sredstva prisluškivanja. Uz sve to trebalo je neprekidno izviđati i prikupljati podatke, iako se već dosta znalo o novoj i od svih bandi u istoriji drugačijoj zločinačkoj organizaciji.

- Ne možemo jurnuti u pravi obračun sve dok ne znamo kako i čime Aranea drži u pokornosti vlasti Sjedinjenih Država. Zabrinjavaju i poruke, kakva je ova u jučerašnjim novinama - reče jednoga dana Lun kad se cela njegova grupica nađe na okupu.

- Mislim da smo konačno spremni - reče Ro Hač.

- Ne mogu više da trpim lenstvovanje kao kit nasukan u plicaku - javi se Makferson.

- Na koju poruku misliš? - upita Džejn okrenuvši se k Lunu.

- Slušajte... „Nikada Lun nije bio opasniji po bezbednost miliona ljudi. On se meša u naše poslove koje

ne razume. Došao je preko Atlantika da potpali fitilj bombe. Poručuje mu se da nestane s ovog kontinenta, jer ima znakova da se još uvek skriva u USA. Policija, tajne službe i svi koje ugrožava taj opasni terorista još uvek nisu učinili sve da ga onemoguće..“

- To zvuči kao da se traži okretanje policije protiv nas, a ne protivu zločinačkih bandi - reče Džejn.

- Meni je jasno da sinovi crknutih, usmrdelih riba nećim ucenjjuju policiju i svakoga drugoga. Prete i nama, ali ne zna se kakva je to pretnja. Milijardu mu laži, čovek ne može da zna istinu - žalio se Makferson.

- Postoje razne mogućnosti. Nadam se da ćemo ih brzo saznati. Pauci ucenjjuju. To je sasvim vidljivo. Ali kako to čine? Čime? To bi trebalo da znamo, pa da procenimo i sve rizike. Već prisluškujemo mnoge ljude od Njujorka do Vašingtona i od Čikaga do Nju Orleansa. Taj prostor pokrili smo relejnim pojačivačima, ali eto... Pravu istinu ne znamo - govorio je Lun zamišljeno.

- A šta kažeš za ovo? - upita Ro Hač držeći otvoren časopis „Njujork lajt“.

Lun se naže i pogleda naslov članka, pa dodade:

- Eto i to je jedna mogućnost

- Onda da vam preporučim šta ovde piše? - upita Ro Hač pogledavši Džejn i Makfersona.

- Preživemo i to mučenje- uzviknu mornar.

Još smo u Londonu čitali o tome da je moguće tajno kupiti toliko plutonijuma da se napravi atomska bomba. Jedino treba imati oko sedamdeset i tri miliona dolara - počeo da priča Ro Hač.

Govorio je o tome kako je ovo zaprepašćujuće otkriće objavio pariski nedeljnik „VSD“ posle šestomesečnih istraživanja i provera. Ne pita se ko je kupac, već ima li novac. Dakle, to može biti i zločinačka banda, koja će ucenjivati pravom atomskom bombom. Zbog mnogostrukih mera sigurnosti teško da se teroristička ili obična gangsterska banda može domoći neke od desetak

hiljada atomskih bombi. Ali mnogostrana mirnodopska upotreba atomske energije usloвила je ogromnu proizvodnju fisijnih materijala, koji se prenose do nuklearnih centrala. Sada je sigurno da se novcem može prilično lako probiti „kordon“ oko atomske bombe.

- Ne čitaj mi to dalje, što mu kopnenih gusara! - prekide ga Makferson. - Ima još otrova kojima možeš zatrovati gradski vodovod, pa opasnih bakterija i virusa... Kad mi zgrabimo te momke...

- Očigledno je da treba krenuti u obračune - reče Lun i ustade.

Ode zatim do jednog metalnog ormara i otuda donese fasciklu od grubog kartona. Iz njega izvadi nekoliko fotografija i pisanih izveštaja. Raširi fotografije po stolu i počeo da govori:

- Ovaj čovek je izvesni doktor fizike Karl Rejdel. On je poreklom Norvežanin...

- Ovde izgleda dobro, ali na ovoj fotografiji podseća na mrtvu ribu koja se raspada - upade Makferson.

- Izgleda kao da je bolestan od one gadne nove bolesti - primeti Ro Hač.

- I izveštaji kojih sam se domogao preko prijatelja u Čikagu. potvrđuju da je bolestan od side. Njegovu nastranost je iskoristila Aranea banda i prisilila ga da joj služi - nastavi Lun.

- On će i tako umreti - primeti Makferson. - Možemo li da zaobiđemo tog trulog, otrovnog nitkova, jer ne bih mogao da zamahnem pesnicom na njega.

Makferson zatim progunđa nešto nerazumljivo i ućuta.

- Dakle, zavirićemo u „Rozelend bolnicu u Čikagu - zaključi Lun.

Odmah izdvojiše falsifikovane dokumente i počeo da pripremaju vozila za put do Čikaga, jer avionom nisu mogli da ponesu potrebnu opremu.

U jednom automobilu bili su Lun i Džejn, a u drugom Makferson i Hač. No, imali su radio vezu obezbeđenu tako da niko drugi ne može razumeti ni reč. Sve je išlo preko modulatora. Uključivši uređaje u kolima mogli su da razgovaraju kao da su svi zajedno.

- Možda je zaseda i u bolnici - reče Lun u jednom trenutku. - Moraćemo da obučemo veš od kevlara.

- Srećom već je hladnije. Još malo pa bih se istopio kao kitovo salo na žeravici - upade Makferson.

Novi, snažni automobili prevaljivali su kilometre, ali put do Čikaga bio je dug. Često je padala kiša i u kolima je bilo mračno i neudobno. No, morali su da stignu tamo kuda su krenuli.

*

Tek sledeće večeri smestili su se u „Šeraton hotel“ na Mičigen aveniji.

- Posetićemo bolesnika još noćas - reče Lun. - Mislim da je dovoljno da tamo idemo samo dvojica. Džejn neka se odmori i prati operaciju preko naših mikro-primopredajnika. Obezbedićemo da nas čuje ostavljajući pojačivače na putu do bolnice.

- Neka se odmori i tatica Sam, a ja ću s tobom - javi se Ro Hač.

- Ja se i ne grabim za takav pohod. Rekao sam da ne bih mogao ni da odalamim tog trulog tipa - složi se Makferson i, pošto se dogovorio sa Džejn o dežurstvu na primopredajniku, povuče se u svoju sobu.

Dok su Lun i Ro Hač vozili prema Peri aveniji, na čijem kraju se nalazila „Rozalend“ bolnica. Hač upita:

- Zar neće biti čudan zahtev da uđemo u bolnicu ovako kasno noću? I kako ćemo naći sobu u kojoj leži bolesnik?

- Nisam mogao da te obaveštavam o svakom detalju priprema - odgovori Lun. - Prisluškivanje u biroima FBI u Čikagu pomoglo nam je da saznamo da je on na prvom

spratu, u odvojenom delu za zarazne bolesti. Leži u malom, luksuznom bolničkom apartmanu broj što tri. Zabeležen je razgovor izvesnog specijalnog agenta FBI Balarda sa svojim šefom...

- Izgleda da nismo uzalud trčali ovih petnaest dana - reče Hač. - No, još uvek ne znam kako ćemo ući u bolnicu.

- Imamo dobar falsifikat poziva zbog davanja saglasnosti za hitnu hiruršku intervenciju kod člana porodice. Tamo se upisuje zakazani sat ulaska u bolnicu. Posle ostaje da se sami snađemo - objasni Lun.

Ubrzo se pokaza da Lunove pripreme za poduhvate često čine glavni temelj mnogih njegovih pobeda u obračunima. Kasni ulazak u bolnicu protekao je bez smetnji. Posle su Lun i Hač kod jednog spremišta uspavali dva bolničara i uzeli njihove mantile. S kolicima natovarenim čistim vešom lako su stigli do bolničkog apartmana i ušli unutra.

Izgledalo je da bolesnik spava ispružen na leđima. Lun priđe i lako dodirnu pokrivač. No, bolesnik je ležao nepomično.

- Pa on je mrtav - reče Ro Hač.

Lun se saže i izbliza osmotri bolesnika, a onda ne okrećući se reče:

- To je lutka... Mi smo u klopci.

On i Ro Hač se zajedno osvrnuše.

Iza njih su stajala tri čoveka. Jedan je s pištoljem u ruci bio korak ispred dva robusna momka s mašinskim puškama. Sva njihova oružja imala su prigušivače. Onaj bliži se zadovoljno smeškao, pa reče:

- Dignite ruke, pa ma ko da ste! I polako se i telom okrenite nama.

Lun i Hač se okrenuše. Odmah zapaziše da i pištolj i automati upereni u njih imaju prigušivače. To je značilo da napadači žele da se sve svrši u tišini.

- Ko ste vaš dvojica? - upita najbliži napadač, u kome Lun prepoznade Rika Radouna

No šef bezbednosti Aranea bande nije mogao da prepozna Luna, jer njegova maska je bila jedna od najuspelijih.

- Mi .. Mi smo ovde... - tobože preplašeno mucajući poče Lun. - Došli smo da pogledamo kako izgleda...

- Ne izmišljaj, jer umesto lažnog mrtvacu ostaćeš ti da ležiš mrtav u tom krevetu! - preteći reče Radoun.

- Ne lažem... Mi smo plaćeni - nastavi Lun i kolena počeše vidno da mu se tresu.

I Ro Hač pokuša da igra ulogu nasmrt prestravljenog čoveka, ali mu to nije najbolje uspevalo.

- Za šta ste plaćeni? - upita Rik Radoun.

- Da otmemo i izvedemo iz bolnice ovoga... odnosno onoga što ga nema - odgovori Lun.

- Znači on se nije usudio da dođe - osmehnu se Radoun.

- Čeka nas u kolima kod Montroze groblja - reče Lun kao da zna na koga misli njegov protivnik.

Tada Radoun prsnu u smeh. a ruka mu čvršće steže ručicu pištolja.

- Mnogo je verovatnije da ste vi maskirani Lun - reče zatim.

- Opet ste bili brži, Radoune - tobože klonu Lun. - A sada mi možete reći zašto je ova lutka načinjena.

- Jadni Rejkel je umro, ali smo uspeli da to sakrijemo od javnosti. Pošto je živ bio mamac za vaš dolazak, načinili smo lutku istovetnu likom s njim i stavili je u krevet. A sada .. - za trenutak zastade Rik Radoun.

Po pogledu zločinca Lun zaključio da će on svojim pucnjem označiti naredbu da zapucaju mašinske puške pa munjevitim pokretom pokri lice i zakloni glavu rukama. U istom deliću sekunde Lun nasrnu i Radoun opali prvi metak. Ostali pucnji njegovog pištolja sliše se

sa siktanjem mašinskih pušaka. Isto tako samo delić sekunde posle Luna beše pošao u napad i Ro Hač.

Napad je bio kao nasrtaj čoveka na orkan. Talasi kuršuma im usporiše kretnje, ali onda Lun udari i odjednom posla na pod Rika Radouna. Međutim, Hač je udario nemilosrdnije. Otimi udarcem, koji je zabranjen u fer borbi, on prvom čoveku s mašinskom puškom slomi kičmu.

Lun se beše uhvatio ukoštac sa drugim zločincem, koji ispusti mašinsku pušku. U padu drška mašinske puške udari o pod i rafal preseče čoveka u Lunovim rukama zahvatajući ga po dnu trbuha Lun odskoči i pusti protivnika da padne.

- Oni su hteli da nas ubiju - reče Hač još uvek budno motreći na oborene protivnike.

- Zato smo i krenuli ovako opremljeni - odgovori Lun misleći na odeću od kevlar tkanina, neprobojne zrna oružja malog i uobičajenog kalibra.

Kevlar, međutim, nije odolevao protivuoklopnim oružjima, a nije štitiio ni od malo jačih eksplozija

- Povlačimo se - reče Lun i kleće uz Radouna - Ovaj čova bi nam dobro poslužio ako uspemo da ga iznesemo.

Odmah zatim on Haču dade znak da dogura kolica s denjcima veša, a sam iz džepa izvuče kutijicu s injekcijama za brzo i dugo uspavljivanje. Meka, jednostavna ampula imala je ugrađenu iglu i pritiskanjem se sadržaj ampule mogao ubrizgati.

Njih dvojica zamotaše Radouna iako da je izgledao kao veći zavežljaj. Kolica su imala donju i gornju platformu. Prebaciše uspavanog zarobljenika preko gornje ploče i Hač se prihvati da gura kolica, a Lun pode u izviđanje.

Kad su ponovo stigli kod spremišta u kome su ostali uspavani bolničari, oni otkriše teretni lift. Na sreću krenuše njime i on se zaustavi u prizemlju. Kad iziđoše iz lifta, nađoše se u prostranom prostoru za utovar i

istovar. Kapija je bila zatvorena običnim rezama, koje si imale alke za katance, ali oni nisu bili potrebni.

- Ovo je brz, sjajan uspeh - reče Ro Hač. - Ali, baš mi nije svejedno zbog udaraca rafala po telu. Osećam se kao prebijen.

- Sve je dobro. ako uspemo da dovezemo kola ovamo - reče Lun.

- Ponećemo teret između sebe - predloži Hač.

Lun pristade i oni su malo kasnije koračali ulicom s čovekom „vezanim u čvor“. Neometeni obišoše oko bolnice, jer sada su izašli s njene zadnje strane do parkirališta, gde u kola ubaciše svoj teret.

- Nismo očekivali ovakav rezultat - reče Lun kad se povezoše - Sad ne znam ni gde da smestimo uspavanog zarobljenika.

- Od mene ne očekuj nikakav predlog, jer da se ja pitam. Radoun bi se našao u Kalumetu - odgovori Ro Hač.

- Obezbedićemo ga od gušenja, pa neka spava u prtljažniku - reče Lun. - Sutra ćemo ga nekako odvesti do Njujorka Tamo ga možemo dugo i s mirom ispitivati o svemu što nas interesuje.

- To je moguće rešenje - složi se Ro Hač. - Ali onda bih ja ostao u kolima sve dok se stvari ne srede. Moglo bi da se desi da ga neko nađe. Makar kradljivci kola.

- Postaješ sve dobrodušniji - nasmeja se Lun.

Nekada razbarušeni snagator, pomorski skitnica i veseljak svoje vrste Ro Hač se s godinama pretvarao u staloženog čoveka.

Na jednom mračnijem parkiralištu njih dvojica prenesoše zarobljenika u prtljažnik. gde mu omogućiše da lakše diše. Lun mu pokri usta flasterom, a noge i ruke mu svezaše tako da ne bi mogao da lupa kad se probudi i dok mu Hač ne ubrizga novu injekciju.

Vraćajući se u hotel Lun je razmišljao o tome šta je postigao ovim poduhvatom u Čikagu. Ohrabivala je

činjenica da je Aranea banda ipak ranjiva i pored svoje moći da vlada nad policijom i ko zna nad kim još sve. No, iznenadila ga je jednostavnost prve pobeđe. Istina, sve je bilo dobro pripremljeno, ali ipak se taj prvi uspeh mogao pripisati izvesnoj sreći.

*

Sledeće jutro. dok su se vozili prema Indijanopolisu, u nameri da se preko Sinsinatija i Pitsburga vrata u Njujork slušali su vesti o pravoj panici u Čikagu. Otkrivena su dva leša u apartmanu „Rozelend“ bolnice i „zločin“ je odmah pripisan Lunu. Nije bilo ni spomena o tome da su dva ubijena čoveka zločinci ili makar sumnjivi tipovi.

„Veruje se da su to dva specijalna agenta Federalne policije. To FBI niti poriče niti potvrđuje“. javljao je spiker. „No izvesno je to da su sve snage Federalne policije, lokalnih policija, tajnih službi i druge snage poretka u poteri za Donaldom Sikertom, koji svojim mešanjem u ono što ga se ne tiče ugrožava mnogo, mnogo nedužnih života...“

Drugim rečima, ovo znači ujedno i pretnju i molbu - primeti Lun. - Ova saopštenja smiruju Aranea bandu da ne izvrši svoje pretnje time što nama prete strahovitim gonjenjem. A dalje nas opominju da ćemo biti krivci za katastrofu.

„Veruje se da bi policija bila zadovoljna kad bi mogla da pregovara sa Donaldom Sikertom. Svetski avanturista ima zasluga za suzbijanje zločina u nekim delovima sveta. ali ovde je na putu da sam izazove neslućeni zločin...“, nastavljao je spiker.

- O! Brzo su se rešili da zovu na sporazum - primeti Ro Hač. - Sigurno im nedostaje pauk iz zavešljaja u našem prtljažniku

- Pregovaraćemo - reče Lun. - Treba dobiti u vremenu dok ne ispitamo Radouna. Javićemo se

telefonom Federalnoj policiji u Čikagu

- Neka nosi đavo sve te pauke, stenice i policijsku gamad - galamio je Makferson iz svojih kola.

- Hajde da isključimo vezu bar na neko vreme, jer Donald treba malo da razmisli o svemu - predloži Ro Hač.

Niko se nije protivio, pa on isključi uređaj ostavljajući ukopčan samo pozivni odeljak. Isto učini i Džejn u Lunovim kolima.

- Done, zar nije bolje da ostavimo vlastima na ovom kontinentu da se same obračunaju s bandom? - upita ona potom.

- Rado bih to učinio kad bih znao da će banda biti uništena. Ali, prolaze decenije, a moć Mafije nije ni za trenutak smanjena. Ona je u neku ruku srasla s poslovnim svetom i vlastima. Gotovo da se pretvara u tajnu partiju. Isto bi sada mogla da postigne i Aranea - glasno je razmišljao Lun.

Tako su putovali dalje, zaštićeni odličnim maskama i falsifikovanim dokumentima. Nekoliko puta su ih zaustavljale policijske patrole, ali ni jednom nisu imali potrebu da se brane, a bili su za to odlično opremljeni. Bila je sreća to što ni jedan policajac nije zahtevao da se otvori prtljažnik drugih kola.

*

U skloništu izgrađenom pre nekoliko godina u davno zatvorenom tunelu podzemne železnice u Bronksu, Lun nije gubio vreme. Nije dozvolio sebi ni samilost prema zločincu Radounovog tipa Istina, kako mučenje gotovo nikada nije primenjivao ni ovoga puta se nije njime poslužio. Bilo je dovoljno da se injekcijama tricijanoaminopropena i dodacima nekoliko narkotičkih medikamenata slomi svaki otpor zarobljenika.

Radounov pogled je bio ugašen. Izgledao je nezainteresovan za sve što se s njim i oko njega događa.

Brzo se pretvarao u psihičku ruševinu, ali odgovarao je na sva pitanja.

- Kako ste potčinili sebi Federalnu policiju? - pitao je Lun.

- Pomoću vlade i Predsednika - odgovori Radoun.

- A kako ste njih naterali da vam služe? - strpljivo ga je dalje ispitivao Lun.

Trenutni napor ukaza se u pogledu zločinca Grč prode njegovim licem. a mišići na vilicama zaigraše. Lun je znao kako deluju njegovi preparati i prvi put se dogodilo da neko i pored tako velikih količina ubrizganih opijata zadržava sposobnost makar i za najmanji otpor.

Sada je Lunu postalo jasno da je Radoun gotovo nesalomljiva ličnost. Zato nije bio dobar medijum za hipnozu i zato je savladavao mnoge prepreke. Lun je znao i to da je srećna okolnost to što je Radoun samouveren pa nije odmah ubio opasnog protivnika. Samouverenost ga je dovela i u zasedu u Čikagu. a da nije pomislio da Lun možda nosi neprobojno odelo.

Sada se Lun odlučio na blef.

- Ja samo pitam - nastavi on. - Znam da se radi o atomskoj uceni. Znam i gde je bomba. ali hoću da to od vaš čujem.

Toga trenutka gornji deo Radounovog tela se malo spusti, kao da se slomio nekakav oslonac u njemu.

- Ali. to ne znam ni ja sam. To je u senatorovim rukama - odgovori Radoun.

- Ko je senator?

- King Gorbi.

- Gde živi?

- U Njujorku.

- A gde je postao senator?

- U Pensilvaniji.

- Gde je on sada?

- Najčešće se nalazi u Harisburgu.

- Koliko se sećam, to je grad manji od što hiljada stanovnika.

- To je sedište države Pensilvanije.

- Koja je senatorova adresa u Harisburgu?

- On živi na ranču „Karlud“ na istočnoj ivici grada.

- Zar nema stan u Harisburgu?

- Ne... Samo senatorski biro, sa službenim apartmanom - odgovori Radoun.

Lun pomisli kako se sada od ovog čoveka može saznati istina ali se s njim ne može razgovarati tako da se neke stvari razjasne. Čovek bez volje i sposobnosti da pruži otpor sličan je hipnotisanom. Može da shvati samo kratka pitanja i da kratko odgovori.

Više od pola sata izgubio je Lun dok je utvrdio senatorove adrese u Harisburgu i Njujorku. Pitao je zašto King Gorbi ima kuću u Njujorku i mnoštvom daljih pitanja izvukao da senator smatra da je Njujork i sada prestonica sveta, pa će to i ostati. Iz njega će Aranea prvo zagospodariti Sjedinjenim Državama. kad učvrsti sve svoje mreže, pružiće niti ka ostalim kontinentima

Lun oseti jezu pri pomisli kako bi izgledao svet pod vlašću ljudi pauka Da baš ljudi-pauka! Čovečanstvo bi se podelilo u dve vrste: pauzi koji isisavaju sve životne sokove iz svojih žrtava odnosno one druge vrste. Lun nije ovde mislio na pojam klasa, jer on je označavao nešto trajnije, istorijski stvarano. A pauk, ili njegova žrtva, moglo se postati u trenutku i po volji i milosti pauka višeg ranga Zato on i upita svog zarobljenika:

- Jeste li razmišljali kakav bi bio svet uređen po vašim planovima?

- Neko mora da vlada, pa je najbolje da to budemo mi i nama odani ljudi - odgovori Radoun.

Lunu je odmah bilo jasno aa je Aranea banda nastala na večnom instinktu vladanja jednog čoveka nad drugim. Bez obzira na razvijenost ljudske civilizacije. grubi

instinkti stremljenja vlasti i moći nad drugima nisu nimalo potisnuti.

- Vratimo se vašoj atomskoj uceni - nastavi on razgovor s čovekom čiji je um bio zarobljen i otpor onemogućen. - Zar biste je ostvarili da vlada i policija nisu prihvatile poslušnost?

- Da - odgovori zarobljenik bez razmišljanja.

- To bi bio najveći zločin u istoriji sveta.

- Ne veći od onog u Hirošimi.

Lun odmah zaključi da ne sme skretati u rasprave i razmišljanja, jer logika ljudi iz Aranea bande je čudovišna i za običnog čoveka ne samo neprihvatljiva, već i nepojmljiva.

- Kako izgleda organizacija vođstva bande? - pitao je Lun menjajući temu.

- Ima nas sedam.. Upravo, bilo nas je sedam.

- A sada?

- Posle Birlijevog samoubistva ostalo nas je šest...

Redajući pitanja Lun je postupno saznao zašto se Hal Birli ubio i kakva je bila njegova uloga u bandi.

- Hoće li doći neko na njegovo mesto? - pitao je Lun zatim.

- Treba... Odlučićemo na prvom skupu u Njujorku.

Lun zapamti da Radoun spominje budući skup, pa upita:

- Imate li u vidu nekoga za zamenu?

- Ja ću da predložim Vahana Tengija - odgovori Radoun.

Opet je trebalo mnogo pitanja dok Lunu nije postalo jasno da je Tengi specijalni agent Federalnog istražnog biroa, koji je izdao svoju službu i prišao Aranea bandi. On je obavestio bandu o tome da je nesrećni tajni detektiv Hamberton otkrio mnoge tajne ove čudovišne družine. Tada je Aranea poslala „veliko saopštenje“ posle koga su se svi njeni poslovi našli pod zaštitom policije. To je izazvalo sve drskije ponašanje sedam šefova Aranea.

Oni su počeli i da naređuju. Uzimali su pod svoju komandu čitave grupe policajaca. Sticalo se iskustvo kako bi se mogle iskoristiti sve snage moćne države. Radoun je dobio dokumente i čin pukovnika, pa je mogao da se kreće i među oficirima i u kasarnama. Već je bio odlučio da zatraži čin generala i postavio je zahtev. Bilo je pitanje dana kada će se to ostvariti. Imao je dokumente na razna imena i ukaze za više činova policijskog oficira.

- Kažite mi nešto više o Tengiju - reče Lun na kraju razmišljanja.

- Svestrano smo ga proveravali. Uvek je bio na visini zahteva...

- Zar niste pomisli da je dvoličan i da želi da stigne do vrha Aranea organizacije pa da pripremi likvidaciju?

- Takve misli uvek dolaze na um jednom šefu bezbednosti. Ali, Tengij je bio s nama još pre Aranea zavere. On je moj prijatelj još iz đачkih dana u Ričmondu. Bilo nam je po sedamnaest godina kad smo zajedno ubili vlasnika jedne prodavnice da bismo se domogli novca. Posle su se naše porodice odselile i mi smo izgubili jedan drugog - ispriča Radoun.

Lun je bio iznenađen tako dugim odgovorom. Bio je to znak da najdublje emocije i najdraža sećanja mogu da se probiju i kroz uticaj droge svesti.

- Kako se dogodilo da se sretnete? - upita Lun.

- Tengij je tragao za snimateljima video-kaseta s ubistvima. Našao se na tragu Milarda Epersona, a ja sam krenuo da uklonim nepoznatog agenta Federalne policije.

- Zar se niste odmah setili imena svog druga iz detinjstva?

- On je radio pod lažnim imenom. Prepoznao sam ga tek kad su mi ga doveli moji ljudi

- Šta je dalje bilo?

- Zajednički smo se setili mladosti, a onda mi je Tengij ispričao da mrzi policiju. Kao specijalni agent obavljao je i prljave poslove. Ubijao je one koji su smetali nekom

moćniku, ili policiji u celini, a koga nisu mogli, iz nekog jakog razloga, da izvedu pred javni sud. Tako je počela saradnja. On je uništio sve dokumente o nama provalivši u arhivu FBI. Izveštavao nas je o svemu... - pričao je malo življe Rik Radoun.

Lun zaključio da je velika zločinčeva otpornost učinila da dejstvo droge svesti brže slabi. Zato mu ubrizga novu injekciju. „koktel“ droga sa tricijanoaminopropenom.

Posle nekoliko sati prekida. Lun je nastavio ispitivanje Rika Radouna. Tek tada se vratio na pitanje mogućeg skupa u Njujorku. Bila bi to idealna prilika da se pohvata pet preostalih zločinaca.

- Ko saziva skup u Njujorku? - pitao je Lun.

- Gorbi ima lične veze i ljude koji mu služe. On saziva - odgovori Radoun.

Još satima su trajali, prekidali se pa opet nastavljali ovakvi razgovori. Radoun je nabrajao zločine, govorio o izvorima bogatstva bande, objašnjavao svoje uspehe i otkrivao tajne. Između ostalog Lun ga upita gde su podzemne prostorije u kojima je bio zatočen kada su od njega i Hambertona hteli da stvore gladijatore.

Opet su se pojavile iskre u do tada tupom Radounovom pogledu i grč je prošao licem, ali on ipak odgovori:

- Odrastao sam u Ričmondu i upoznao čak i njegovu dalju okolinu. Uzvodno se tokom Džejms Rivera stiže do visova Blu Ridža.

Lun ga je podsticao pitanjima i zarobljenik otkri da izvrsno poznaje te predele. Odlazio je prema izvoru Džejms Rivera da bi se spuštao kajakom niz reku Lutao je strminama Blu Ridža prateći oca kada je odlazio u lov. Tako je video zabranjenu dolinu iza hiljadu i dvesta devetnaest metara visokog Oter Pika. Kasnije kad je već počelo stvaranje Aranea bande. pročitao je oglas da se nude na prodaju zastarela skrovišta atomskih bombi. Jedno je bilo u „zabranjenoj“ dolini iza Oter Pika.

- Kupili smo to skrovište i isposlovali da se ostave znaci zabrane pristupa tamo, kao i žičane i druge prepreke. Tamo smo mogli da spremamo sve što treba - zaključio je Radoun.

- Je li tamo napravljena i atomska bomba? - upita Lun.

- Da, obe - odgovori Radoun. -

Sada uklanjamo kulise arene.

- Da gradite četvrtu i petu? - upita Lun sećajući se Radounovog izveštaja s naslovom „za svih sedam“.

- Da... Potrebne su za Kanadu i Meksiko.

- A gde je treća?

- Još uvek je u odvojenom podzemnom hangaru tamo u Zabranjenoj dolini...

Tako se pred Lunom upotpunjavao mozaik pravog izgleda zločinačke zavere. koja je bila još uvek mala, ali koja je mogla da se pretvori u novu katastrofu za ceo svet No, saznanje čime se preti nije bilo dovoljno. Lun nije znao kako, kada i gde može da se ostvari strašna pretnja. U to je bio upućen samo senator King Gorbi.

- Dakle, treba krenuti u lov na tu zverku - zaključio Lun prekidajući razgovor sa Radounom.

IX

- O, doktore Mansell! - radosno uskliknu Celestina Os kad njena kućna pomoćnica propusti gosta u veliki salon bogate rentijerke. - Tako se radujem! A mislila sam da ste zaboravili saputnicu. Neprestano mi se vrzmate po glavi.

Slušajući njeno brbljanje Lun ju je posmatrao. Ta žena nije slučajno osvojila četiri bogataša i toliko puta se udala za samo dvanaest godina. Promenila je i mnoge ljubavnike. Iako je rodila troje dece, njena figura je ostala besprekorna i kao da je ta tridesetogodišnja žena još više procvetala od tako burnog života.

- I ja sam mislio na vaš, ali naučni skupovi su me toliko vezali da nisam imao ni časak vremena. Vodili su nas da vidimo sva ta čuda iz prošlosti Maja i Acteka. Tek sinoć sam se vratio - govorio je Lun još uvek stojeći.

Ona mu se obesi o ruku i povede ga do fotelje. Kad je ona sela i prekrstila noge, sa kolena joj skliznu svileni skut kućne haljine, ali ona ga ne podiže. Lun pomisli da bi bilo zaista šteta skrivati tako lepo građene noge.

- Pa, pričajte mi. dragi doktore - reče ona uz najumiljatiji osmeh koji se može zamisliti.

- Pa, eto... Možda vama priče o tim naučnim skupovima neće biti zanimljive, ali ono što se može videti na mestima iskopavanja... - poče Lun.

- Da prvo popijemo neko piće? - nasmeja se žena i pruži ruku do trake na zidu satkane od zlatnih niti.

Odmah stiže devojka Lun se opredeli za brendi iz Floride i čašu negazirane mineralne vode.

- I ja ću isto - reče domaćica.

- Odmah da vam kažem da nikad mnogo ne pijem - osmehnu se Lun. - Ali, ne bežim ni od jednog uživanja. Jedino...

- I ja vama odmah da kažem da sam za vaš slobodna i danas i večeras i sutra i tako beskonačno - nasmeja se Celestina Os. - No, ja sam vas prekinula...

- Hteo sam da kažem da jedino što zagorčava život naučnika jeste to što jedan arheolog ne zaraduje dovoljno za neka uživanja - dodade Lun.

Početak ostvarivanja Lunove zamisli omete devojka, koja donese piće. No domaćica olakša nastavak razgovora pitanjem.

- Hoćete li da pređemo na oslovljavanje po imenu?

- To bi mi bilo pravo zadovoljstvo - prihvati Lun.

- Da, Eriče. Ovako je lepše i lakše reče ona i stavi mu na koleno svoju finu i negovanu ruku.

On je na časak pokri svojim dlanom. Podiže zatim ruku da dohvati čašu i nazdravi domaćici. Kucnuše se i

ispiše do dna. Domaćica htjede da doliže iz kristalne boce, ali Lun se zahvali i reče:

- Veče je zadovoljstvo gledati tvoju lepotu bistrim očima.

- Laskavče! - uzviknu žena i nađe mu se u krilu.

Bio je to trenutak koji Lun nije uspeo da odgodi, ili izbegne. Morao je da uzvрати poljubac. Njena haljina se sasvim otvori i Lunove ruke se nađoše na toplom, ustreptalom telu

- O. gospode! - izusti Lun. - Oprosti što sam započeo ljubav bez obreda!

A onda se obrati Celestini i brzo izmisli da pripada staroj sekti „ozeliena“. koji ne započinju ljubavnu igru bez obreda očišćenja. Taj obred zahteva post od sedam dana, pa tek onda kupanje u mirisima i molitve. Posle svega ljubav je trostruko strasnija i lepša.

- Traje dugo, ali pouči me verovanjima te sekte - reče Celestina Os.

Lun se jedva uzdrža da se ne nasmeje. pa reče:

- Ali, to vreme treba da iskoristimo. Za sedam dana morao bih da znam hoću li i dalje živeti u Njujorku.

- Od čega to zavisi?

- Pre svega od toga hoću li dovoljno zarađivati.

- Ja sam bogata.

- Takav odnos bi potkopao, ili čak onemogućio ljubav - pokrenu se Lun i spusti Celestinu u njenu fotelju.

Stajao je s izrazom uvređenosti na licu.

- Nisam htela da te povredim, Eriče. Smem li i dalje da te oslovljavam po imenu? .. Već mesec dana mislim samo o tebi..

- Razumem te! Divna si i strastvena. Ali, ne možeš ni da zamisliš kako je jako naše verovanje - prekide je Lun.

Ona privuče skutove haljine, popravi pojas i opet sede.

- Možda bi mogla da mi pomogneš - nastavi Lun. - Možeš li da dobiješ neku preporuku za prijem kod senatora?

- Bilo kog, ili nekog određenog senatora?

- Živi u Harisburgu i zove se King Gorbi.

- Je li mnogo star?

- Ima pedeset i jednu godinu - odgovori Lun. – Ali, od njega zavisi koncesija za iskopavanja kod Holidejsburga. Tamo su staroindijanske iskopine. No, dokopao sam se podataka o velikoj količini skrivenog zlata. Poveo bih te da to iskopamo.

- Smotaću onda tog senatora da mi jede iz ruke, a da me sasvim ne dodirne - odgovori žena zaneta naglo iskrslom mogućnošću učešća u velikoj avanturi.

Lun joj ispriča kako sada mora ostati u najvećoj tajnosti hiljade ljudi bi pohrlilo da otmu zlato. Sam senator ne sme ništa da zna. Ona treba jedino da postigne da on dođe i u pogodnoj prilici upozna Luna.

- Da mi sve ovo govori neko drugi... Ali, tebi verujem, dragi Eriče - govorila je žena ne osećajući da je savladana hipnotičkom snagom Lunove ličnosti.

Odmah zatim žena je pozvala posluhu i izdala zapovesti da joj se pripremi prtljag za put. Buduće avanture su joj zapalile maštu. Zaklinjala se da će za sedam dana dovesti senatora „na uzici“.

Lun joj tada pokloni zlatan lančić s malim medaljonom u kome je bio smešten mikro-kaleidoskop, za zabavu u trenucima usamljenosti. Celestina je bila oduševljena raznobojnim šarama koje su se smenjivale.

- Ovo je ujedno amajlija moje sekte. Štiti od svakog zla i osigurava uspehe u ljubavi. Nikada je ne skidaj. Obećaj mi to - reče Lun.

Ona se zakle svečanim glasom.

~ Putovaću uz tebe, ali svojim kolima - reče Lun. - Biću uvek blizu da ti pomognem ako ustreba. A bolje je

da ne budemo preblizu jedno drugom, jer ne bismo prošli bez greha.

Njihovi pogledi su otkrivali žudnju. Lun je bio izvanredan glumac.

- Kako te samo želim! - izusti on prigušenim glasom.

- Oh, ta tvoja vera... - uzdahnu Celestina Os i pođe da se obuče.

Već pred podne dva automobila na rastojanju od pedesetak metara hitala su preko Nju Džersija. Na odmorištima njih dvoje su se dogovarali o načinu nastupa. Celestina je već imala svoj plan.

- Ja sam članica Odbora za zaštitu talentovane dece. Tražiću prijem u to ime - predloži ona na kraju.

Lun pohvali njene sposobnosti i oštroumnost i oni predoše poslednji deo puta tek pošto se smrklo. Padala je kiša kada su našli sobu za nju u najskupljem hotelu. Lun je nastavio da traži smeštaj za sebe, uz obećanje da će se javiti.

*

Posle više provera Ceciliji Os je odobreno da uđe u senatorov biro. Bilo je tačno dvanaest sati. Ona ugleda sastavljene kazaljke, pokaza veliki sat na i zidu kliknu:

- Želja će mi biti ispunjena!

Senator ju je dočekaao uozbiljen pa čak i s izrazom dosade, ali sada njegov pogled živnu. Nije pred njim bila neka od onih precvetalih i ostarelih dama iz dobrotvornih društava već žena izvanredne lepote, elegantna i vesela kao ptica.

Ona mu je bila poslala posetnicu s titulom članice dobrotvornog odbora. On joj se sada predstavi, pošto mu je prilazeći pružila ruku.

- Da sam očekivala ovakvu ljubaznost, došla bih još pre godinu dana - poče ona dok ju je domaćin vodio ka ogromnim kožnim foteljama

- A da sam ja znao kako izgledate, primio bih vaš još pre tri sata - odgovori senator ne baš ugrađeno.

Celestina Os odmah poče da izlaže razlog svoje posete senatoru.

- Od vaš se traži samo to da nas posavetujete gde u Pensilvaniji da osnujemo centar za obrazovanje darovite dece. A kad zgrada bude gotova, hoćemo da nam učinite tu čast da prisustvujete svečanom otvaranju i budete počasni pokrovitelj pensilvanijskog ogranka - govorila je brzo i lako.

- Prihvatam - reče senator. - Ali, želim da o svemu saznam nešto više. Nadam se da nećete odbiti da ručamo zajedno ovde u mom apartmanu, kako bismo dobili u vremenu.

Celestina mu uputi zavodnički pogled i reče:

- Vi niste kao drugi senatori. Vi ste divan čovek!

Senator se smejao ovoj „naivnosti“, pa je uze za ruku i povede je ka svom apartmanu.

*

Lun je preko svog primopredajnika slušao svaku izgovorenu reč, jer u poklonjenom talismanu na lančiću oko vrata Celestine Os bio je ugrađen i mikro odašiljač. U jednom trenutku činilo mu se da je senatorovo udvaranje došlo do granice kada treba prekinuti prisluškivanje. No, čulo se kako Celestina kaže:

- Baš mi je žao što moram na taj sastanak... No, za koji dan ću opet doći...

- Možemo se videti i u Njujorku - reče kao hladnim tušem presečeni pedesetogodišnjak.

- Hoćete li me posetiti? - pitala je Celestina Os.

- Recite samo kad da dođem - reče King Gorbi.

- Iduće sedmice kad god vam odgovara - prihvati žena

- Danas je sreda. Idućeg četvrtka uveče mogli bismo zajedno da večeramo - reče Gorbi.

- I to u svakom slučaju kod mene, jer moram da vratim gostoprimstvom ovu vašu veliku ljubaznost. Adresa je na mojoj posetnici, koja je ostala na vašem stolu - reče Celestina

- Mogao bih sve da izgubim, ali adresu tako lepe žene nikad - zaključiti senator pružajući joj svoju posetnicu. - Evo mojih adresa ovde i u Njujorku. Možete se javiti telefonom. Neka naša tajna šifra bude vaše kratko prezime.

*

Iz kratkog razgovora Lun je saznao štošta o senatorovom ranču i porodici. Imao je dva sina, ali nije bio u slozi sa ženom, pa su živeli odvojeno. Sada su sinovi bili na studijama u Jelu, a žena kod svojih roditelja u Filadeifiji.

I Celestina Os je ispričala istinu o svoja četiri muža i troje dece. Ispostavilo se da poznaje nekoliko visokih ličnosti iz Njujorka, koje je znao i senator. Time je lukava žena ukazala novom poznaniku kako da se raspita o njoj. Znala je da će od svih čuti da je ona „suviše slobodna“, ali bogata. To nije moglo da otera sladostrasnika kakav je bio senator Gorbi.

Ako ništa drugo, Lun je dobio obaveštenje kada će neobični „pauk“ biti u Njujorku. Njegovu adresu već je znao a sada je Celestina imala i brojeve telefona.

- I muškarci ponekad traže izgovor. Ima ih kojima je potrebno vreme da budu sigurni u svoju naklonost, a još više da u njima sazri ljubav. Možda sam i ja takav - branio se Lun.

- Kakav romantik! - smejala se razuzdana žena. - No, možda je tako čak bolje nego na brzaka. Time razbuktavate moju radoznalost i povećavate nestrpljenje. I strast će biti srazmerno veća.

Veselo raspoloženje ih nije napuštalo, jer žena se radovala budućim avanturama, a Lun je bio ohrabren

uspehom bržim i lakšim nego što se mogao nadati i najveći optimista. Slučajni susret s jednom ženom u avionu. bio je veoma srećna okolnost Ona je lako i brzo stigla do senatora i pored mnoštva mera njegovog obezbeđenja. Onako lepa nikome nije izgledala opasna pa je nesmetano prošla kroz sve zasede postavljene Lunu i njegovim prijateljima

Istina, Celestina Os se nije odrekla želje da što pre upiše u svoj spisak ljubavnika i tog zagonetnog, stasitog i lepog muškarca, koji je zračio takvom fizičkom i psihičkom snagom da ju je „obarao s nogu“. Prilikom zaustavljanja u Filadelfiji predložila je da se malo odmore u tamošnjem hotelu i razgledaju znamenitosti u blizini.

- Izgubili bismo dan ili dva, a ja ne mogu da počnem post bez početnog obreda - reče Lun kao da se koleba između privlačnosti Filadelfije i što bržeg ljubavnog susreta posle tobožnjeg očišćenja.

Celestina je bila sklona misticizmu, a uz to lakoverna verovala je da tobožnji dr Erik Mensel govori pravu istinu.

*

- Vidite li koliko je velika bila uloga žena u istoriji? - šalila se Džejn Vitington s Lunom, Makfersonom i Hačom. - Tajne službe Sjedinjenih Američkih Država. policija. vojska i sve druge vlasti ne usuđuju se da krenu u obračun s bandom ucenjivača atomskom bombom. Ali, mi preko žene koja čak nije ni svesna svoje uloge, odjednom stičemo velike šanse da pobedimo.

Lun je slušao razgovor prelistavajući novine.

- Izgleda da nas policija goni angažujući sve više svojih snaga - reče on odloživši hrpu pregledanih novina. - A FBI objavljuje i broj telefona na koji se može javiti onaj koji zna nešto o Lunu, ili čoveku koga je Lun oteo iz čikaške bolnice.

- Ne znam što im se sam ne javiš, Donalde - smejući se reče Ro Hač

- O tome sam i ja razmišljao - odgovori Lun i sam nasmejan.

- Primetila sam da je to vašingtonski broj - reče Džejn Vitington. - Tu je i broj radio-telefonskih veza.

Podzemno skrovište Donalda Sikerta u Njujorku imalo je priključak na automatsku mrežu telefonskih veza širom Sjedinjenih Država i bilo je gotovo nemoguće otkriti odakle se neko javlja, ako govori iz skrovišta.

I ne pitajući za saglasnost Ro Hač ode i dovuče dugi gajtan s telefonskim aparatom, pa ga stavi pred Luna, koji već beše našao telefonski broj FBI. Pošto je dobio vezu, on upita:

- Govorim li s onima koji žele da saznaju nešto o Lunu, kralju ponoći?

- Izvolite! šta možete da nam kažete? - čuo se pomalo uzbuđeni. ali predusretljiv glas.

- Ovde je Donald Sikert, odnosno Lun!

- Šta?.. Molim vas, kakva je to šala? Ko zove? - pitao je čovek u Vašingtonu.

- Želim da razgovaram sa najodgovornijim čovekom FBI zaduženim za moje hapšenje - odgovori Lun mirno.

- Nemam ovlašćenje... Ne znam... Moram vam dati drugi broj, jer naše mogućnosti su ograničene. Mi samo evidentiramo razgovore - govorio je službenik zbunjeno.

Čim je dobio drugi broj telefona. Lun okrenu broјčanik. Javi se ženski glas. koji na Lunovo predstavljanje odgovori samo uzvikom iznenađenja i molbom da nekoliko trenutaka sačeka na vezu sa šefom.

- Slušam! - javi se uskoro muški glas.

- Ovde je Donald Sikert čovek sa nadimkom Lun, kralj ponoći - javi se Lun. - S kim razgovaram?

- Kako mogu da se uverim da zaista govorim s Lunom? - upita sagovornik.

- Zna li pojednostiti otmice Rika Radouna iz bolnice „Rozelend“ u Čikagu?

- Ubedili ste me. Osim Lunove družine i nas nekoliko niko ne zna ko je otet iz bolnice - odgovori šef.

- Onda kažite s kim razgovaram - nastavi Lun.

- Bojim se da to ne bi bilo dobro. Mnogo je bolje da ja dođem tamo gde ste vi.

- Pa da tako saznate makar gde sam - nasmeja se Lun.

- Ja verujem da ste u Njujorku, jer tu ste jači nego u ijednom drugom gradu. No, s vama se ne mogu poigrati - odgovori nepoznati. - Samo želim da se susretnem s vama pod okolnostima i uz uslove koje sami odredite.

- A imate li vi veća ovlašćenja i znate li šta je po sredi? - upita Lun.

- Znam sve što je važno i o vama i o razlozima vašeg dolaska u Njujork. Znam i kako su tekli događaji. Međutim, moja ovlašćenja su ograničena, a zadaci neograničeni - odgovori neznaniac.

- Ipak, uslov je da znam s kim razgovaram - odlučno reče Lun

- Iznenadićete se, a možda i odustati od razgovora. No, ja moram da održim vezu s vama. To moram svakako!

- Onda kažite ko ste. Nijedno ime neće me uplašiti, pa makar glasilo King Gorbi.

- Zovem se Teng... Vahan Teng - trudeći se da govori što jasnije reče čovek na drugom kraju telefonske linije. - Jeste li još na nogama. Sikerte?!

- Jedva - nasmeja se Lun.

- I nećete prekinuti vezu dok se ne dogovorimo?

- Neću. Smatram da i ja nešto moram rizikovati. Dođite u Njujork i odsednite u hotelu „Navaro“ kod Central parka. Nalazi se kod južnog ulaza u park.

- Naći ću ga svakako. Biću tamo najkasnije za tri sata - odgovori Teng.

- Nije li to suviše kratak rok za vaš? - upita Lun.

- Na raspolaganju mi je avion u svako doba dana.

- Ali treba izaći iz Vašingtona i proći kroz Njujork. Samo za to potrebna su gotovo tri sata. I čemu žurba? - primeti Lun.

- Krećem helikopterom i za desetak minuta biću u avionu. Dok letim naručiću da me tamo sačeka drugi policijski helikopter i za najviše četvrt sata stižem do Central Parka - objasni Vahan Tengi.

- Vi ste izgleda važna zverka, gospodine Tengi - reče Lun

- Važno je razgovarati s vama. Otuda proističu sve moje mogućnosti - odgovori specijalni agent FBI. - Kažite još kako da se sretnemo.

- Taj hotel ima prostran hol u tri nivoa s razlikom od pola metra. To ga čini preglednim. Kao znak raspoznavanja stavite flaster preko celog desnog uha. U holu će vaš naći jedan taksi vozač - odgovori Lun...

- Dakle. flaster preko desnog uha?... I ništa više? - upita još jednom Tengi da osigura susret

- I ne nosite nikakav uređaj za prisluškivanje ili odašiljač. Proverićemo instrumentom. Ni oružje vam nije potrebno, ako nećete da zapadnete u neprilike - posavetova ga Lun.

- Dakle. vi ćete biti bezbedni, a ja idem na rizik - reče Tengi.

- Dajem reč da vaš ovoga puta nećemo zarobiti.

- Ni podvrgnuti dejstvu droge svesti?

- Ni to, sem ako biste time hteli da dokažete iskrenost i sebi obezbedite neki poseban tretman - reče Lun misleći na odnose specijalnog agenta Tengija i Aranea bande.

- Pristajem na sve. Jedinu uslov od koga ne mogu da odstupim jeste da razgovoru prisustvuje Džejn Vitington - odgovori Tengi.

Lun pogleda prema Džejn, jer i ona i ostali u grupi čuli su razgovor preko malog zvučnika. Ona klimnu

glavom u znak da pristaje na takav uslov, iako je bila iznenađena

- Gospođica Vittington sluša naš razgovor i pristaje - zaključí Lun.

- Zahvalan sam joj - zaključí razgovor Tengí. - Ja krećem, ako nemate ništa više da mi kažete

- Krenite. Do skorog viđenja! - završi Lun razgovor i spusti slušalicu.

Kratko vreme je razmišljao. Makferson i Haća zaokupljale su misli o tome da li je u pitanju kakva zamka

- Nije valjda kamikaza, milion mu fanatičnih samoubica - oglasi se prvi Samjuel Makferson otkrivajući ostalima da su im misli slične.

- Imam utisak da bi taj čovek žrtvovao i život samo da se nađe s tobom - izreče svoje mišljenje i Bo Hač.

- Zagonetno mi je što hoće svakako da sretne tebe, Džejn - smeškao se Lun.

- I on ima neki svoj razlog. Možda će se pretvoriti u živu bombu, od koje ćete oboje umreti - ponovi Makferson svoju pomisao o samoubicama radi podviga.

- Čovek ima dobar razlog da veruje u džentlmenski postupak Donalda Sikerta - upade Ro Hač. - Istina ja ne mogu ni da naslutim taj razlog, ali spreman sam da odem po tog zlikovca, da ga uhvatim i da omogućim razgovor na odstojanju i u bezbednosti.

- Mislim da je Ro u pravu - složi se Lun. - Verujem i to da Tengí pokušava da nastavi ono što je Rik Radoun započeo u želji da nas privoli na saradnju.

- Neki veliki razlog ga goni da rizikuje i dođe - reče Džejn.

- Onda i mi treba da se pripremimo, jer vremena je vrlo malo - zaključí Lun.

Helikopter je imao odobrenje da se spusti na travnjak iza Metropolitena kluba, na jugoistočnom uglu Central parka. Još je iz aviona specijalni agent FBI Vahan Tengi isposlovao da pošto napusti helikopter o njemu niko ne vodi brigu.

Tako je sam, neometan, ali i nezaštićen, stigao u „Navarohotel i sa flasterom ulepljenim uhom zauzeo je mesto u holu.

Nije prošlo ni pet minuta, a jedan vozač taksija uđe i osmotri goste, pa se uputi k njemu.

- Jeste li vi gospodin Tengi? - upita vozač.

Policajac potvrdno klimnu glavom.

- Jedan gospodin me šalje po vaš. On vaš očekuje. Hoćete li da pođemo?

Po izgledu taksi vozača Vahan Tengi proceni da to nije Lun niti Makferson ili Ro Hač. Vozač je bio omalen, mršav čovek.

- Idem s vama - prihvati Tengi.

Četvrt sata kasnije vozili su se ulicama oko Botaničkog vrta u Bronksu, a onda skrenuše u one njegove delove koji su odavna postali prave ruševine. Ovde su često gorele kuće, jer se vlasnicima isplaćivalo više da podmetnu požar, nego da održavaju zgrade s obzirom na niske kirije i slabu potražnju za stanovima u tom delu grada.

- Vi ste stvarno taksi vozač? - upita Tengi.

- Jesam. Rizikovao sam da vaš vozim ovamo za dobru lovu - odgovori vozač.

Odmah zatim on prikoči i reče:

- Siguran sam da nas niko nije pratio. Sada možete da pređete u ona kola Tamo je momak koji vaš čeka - reče vozač.

- Ja nisam ni govorio o praćenju - primeti Tengi.

- Ali taj momak jeste. Naglasio je da je za vaš važno da nas niko ne prati, jer bi vam se mogla desiti velika nesreća - objasni vozač.

- Valjda on bolje zna - nasmeja je Tengi i pruži vozaču deset dolara napojnice.

Tengi pođe do pokazanih kola bila su prazna, ali odmah iz nekog zvučnika začu glas, koji mu saopšti:

- Sedite i vozite kako vam budem govorio.

Tengi posluša. Glas mu je naređivao kuda da vozi. U jednom trenutku začu šum iza sebe. U ogledalu je video čoveka, koji je sedeo na zadnjem sedištu.

- Ova kola su pogodna da se iz prtljažnika pređe u deo za putnike - reče Ro Hač. - A sada, zaustavite!

Vahan Tengi posluša i trenutak kasnije izgubi svest. Probudio se obučen u nekakav ogromni džak od plastike, do kojega su vodile cevi uređaja za kiseonik i kablovi radio uređaja. Tengi se osvrnu i samo zaklima glavom videvši grube zidove od armiranog betona i čelična vrata uglavljena u betonske blokove.

Tog trenutka uđoše Lun i Džejn.

Lun priđe. otvori plastični džak i reče:

- Možete da iziđete. Ovo su bile mere bezbednosti za vreme rendgenskog snimanja pregleda krvi i drugih provera. Džejn je videla samo fotografiju.

- Sada sam bez perike, gospođice Vittington - reče Tengi.

- Već sam im ispričala kako ste nas spasli u Čarlstonu - reče Džejn pružajući ruku zarobljeniku.

- Sumnja se da ste vi onaj „dobri duh“. koji je meni i nesrećnom Hambertonu ostavio paket s pištoljem i filterima i isto toliko dragocenim savetima - reče Lun.

- Sad vam je jasno zašto sam smeo da rizikujem da me zarobite - reče Vahan Tengi rukujući se sa Lunom.

- Nadam se da ćete nam objasniti mnoge svoje zagonetne postupke - dodade Lun.

- Znam da mnogo toga treba da objasnim. Ja snosim dobar deo krivice što ste zarobljeni u Hambertonovom stanu - odgovori Tengi.

- Hajdemo onda u malo ugodniju prostoriju za razgovor - pozva ga Lun.

X

- Istina je da ste pomogli Džein, Samu i Rou da ne ulete u zasedu. Sada znamo i ko je meni pomogao da se spasem iz paukove mreže - govorio je Lun. - No, to nije dovoljno da budemo čvrsto uvereni u vašu ispravnost.

- To, na kraju krajeva, i nije važno - odgovori Teng.

- Važno je da znamo jeste li član Aranea bande ili Federalnog istražnog biroa ili je obratno - primeti Džejn Vitington.

- Pravo da vam kažem, ja nisam načisto s tim - nasmeja se Vahan Teng. - Počelo je tako što mi je naređeno: „Od sada vaš jedini posao je da nađete. uhvatite, ili., u krajnjem slučaju, ubijete Donalda Sikerta. Ako takav čovek nije s nama, predstavlja golemu opasnost“. To je početak...

- I vi ste onda tragajući slučajno otkrili Aranea bandu - primeti Lun u želji da se razgovor svede samo na ono što je važno.

- Tačnije je da sam pratio i špijunirao sve ljude za koje se znalo da su vam prijatelji, s kojima ste, makar povremeno, u vezi - odgovori Teng.

- Koliko li je još takvih na ovom naopakom svetu, milion mu nepravdi? - upade Samjuel Makferson.

- Verujem da ih je dosta, ali ja sam imao sreću da me slučaj dovede do vaš - osmehnu se Teng.

- Malopre ste rekli da ni sami niste načisto s tim da li pripadate zločincima. ili onima koji gone zločin? - primeti Lun.

- Ako bi mi se verovalo na reč, onda bih lako objasnio šta osećam... Međutim, traže se dokazi. To što sam pomogao da se spasete od Pauka, ima svoju vrednost. Međutim, vi se sećate da sam bio s bandom kad ste uhvaćeni. Znae i to da sam obavestio bandu šta o njoj

zna tajni detektiv Hamberton. Možda pogađate i tu činjenicu da sam sada u vašim rukama i da to znaju ne samo važne ličnosti države, nego i vođe Aranea bande - odgovori Tengi.

Makferson poskoči od iznenađenja i opsova:

- Sto mu prokletih ajkula i milion gadnih polipa ti ljigava amebo! Pauče dlakavi!

Tengi se nasmeja. a onda reče:

- Baš tako izgledam sam sebi. Imam tu nesreću da moram da služim i jednima i drugima.

- Onda postoje i treći - upade Ro Hač.

- Ako su treći gomila nedužnih, koji i ne slute u kakvoj su opasnosti, onda ste u pravu - odgovori Tengi. - No, kao dokaz u celoj toj zbrci moja reč nije dovoljna.

- Donalde, mene i Hača zabolet će glava od napora da shvatimo sve to. Gospodin trostruki agent me već nervira... - počeo Makferson ustajući.

- Znam da imate hrpu poslova prema našem dogovoru. Džejn i ja ostaćemo da rešavamo ovaj rebus - osmehnu se Lun.

Još Sam i Ro nisu bili izašli, a razgovor se nastavi.

- Ako sam dobro razumeo, nije ni važno jeste li ovde u ime bande, ili u ime FBI - reče Lun.

- To je sasvim tačno - složi se Tengi. - Moja je dužnost da vam prenesem ono što niko nije imao priliku da vam kaže, a javno se ne može reći, jer bi izazvalo katastrofu.

- Atomska ucena? - upita Džejn.

- Da... Dovoljno je da javnost sazna da u Vašingtonu i Njujorku svakoga časa mogu da eksplodiraju atomske bombe. Nastala bi panika katastrofalnih posledica - odgovori Tengi popravljajući neuredne čuperke svoje zlatnožute kose.

- Vlada bi mogla da porekne svaku vest o tome - primeti Lun.

- Banda je zabranila da se to učini. U slučaju da javnost bude obaveštena, dokazala bi svoju moć

eksplozijom blizu Bele kuće u Vašingtonu.

- Hm... Postoje bezizlazne situacije u životu, u čijem rešavanju ne pomažu ni snaga, ni pamet - primeti Lun. - Dakle, ostaje da saznamo koliko je stvarna osnova za ucenu.

- Možda nije naodmet da ispričam kako je došlo do te ucene - predloži Teng. i.

- Slušaćemo vaš s pažnjom - odgovori Džejn i u svoje i u Lunovo ime.

- U pitanju je senator, čije su sve želje bile okrenute ka vlasti. Želeo je da bude predsednik Sjedinjenih Država. Pokušao je da stvori savez sa Mafijom, no podzemlje je već imalo svoje kandidate za sve pozicije...

On nastavi da govori o odluci Kinga Gorbija da sam izgradi svoje snage za osvajanje vlasti. Još dok nije postao senator, našao je vezu s plaćenim ubicom Nožem, odnosno Mićom Hokšom. koji mu je pomogao da ukloni suparnika. Postali su prijatelji. Pridružio im se Hik Radoun. Onda je samonikla banda za snimanje kaset, koju su sačinjavali Milard Eperson i Hal Birli okupljajući nekoliko desetina zločinaca oko sebe, pristupila senatorovoj grupi. Baveći se prljavim poslovima saznali su da je dr Artur Vorden ogrezao u zločine da bi zadovoljio želje nekih bogataša da poprave svoje zdravlje na štetu siromašnih ljudi. Onda se Vorden našao u savezu sa Gorbijevom grupom. Izgleda da je on smislio naziv saveza, koji je već bio prava zločinačka banda

- Ipak su strepeli kad će se njihovi zločini otkriti, jer su prihodi od kaset užasa „rasprodaje“ leševa i živih nesrećnika, naručenih ubistava, postajali sve veći - nastavi Vahan Teng. i. - Nisu mogli da se oslobode straha. King Gorbi je zato došao na paranoidnu ideju kako da se zaštite...

Senator je znao čega se svet najviše plaši, a znao je i mnoge državne tajne. Između ostalog, i da nastrani doktor fizike Karl Rejdel više ne može raditi u timovima,

ali ni kao profesor. Sukobljavao se sa saradnicima koji su odbijali da stupe u homoseksualnu vezu sa nesrećnim Norvežaninom. Atomskom stručnjaku dodeljena je uskoro velika novčana nadoknada za njegove radove i on je mogao mirno da živi kako hoće.

To je bila prilika za Kinga Gorbija Pronašao je Rejdela, okružio ga homoseksualcima i stavio ga u svoju službu. Naučnik je ubrzo prihvatio Gorbijeve planove. Aranea banda je uskoro imala jednu pa dve atomske bombe. Sada je završena treća, a prenosi se materijal za četvrtu i petu bombu...

- Dokle će tako? - upita Lun.

- Sve dok ne budu tako jaki da nateraju državu da im ustupi svoje atomsko oružje - odgovori Tengi.

Lun se dobro sećao velike afere u kojoj se pokazalo da je atomska ucena. o kojoj se toliko govori širom sveta. postala stvarnost kad je otkriven kalifornijum. On to sada pomenu.

- Svet je olako prešao preko senzacionalne vesti da je student Univerziteta u Princetonu. Džon Filips napisao svoj diplomski rad na 34 stranice, dokazavši da je moguće ručno napraviti atomsku bombu u nekoj većoj garaži. No, mnogo pre toga Tejlor je izrekao svoje proročanstvo...

Lun se dobro sećao naučnika Teodora Tejlora. koji je do hiljadu devetsto pedeset šeste godine radio u Nuklearnom centru u Los Alamosu koji je na pitanje može li neko neovlašćen napraviti tajno atomsku bombu, odgovorio:

„Pitanje nije da li ono najgore može da se desi, nego kada i gde će se desiti“.

Znao je Lun mnogo o tome dokle je stigla nauka, a dokle njena praktična primena u proizvodnji atomskih oružja svih vrsta. Svetske sile su već imale trostruke nuklearne bombe na principu razbijanja i stvaranja atoma u istom trenutku. Na pitanje može li svako da

napravi atomsku bombu., profesor Val Fić. šef katedre Univerziteta za fiziku u Princetonu., odgovorio je:

„Reći 'svako* pomalo je preterano, ali kad se dođe do materijala, sve ostalo je prilično lako. Više nema tajni. Eto zašto insistiram na čuvanju plutonijuma...”

Iznenada Lunu pade na padne jedno pitanje:

- Zna li, gospodine Tengi, nešto više o atomskim oružjima i mogućnosti da je istina ono što tvrdi Aranea?

- Ja sam laik, ali morao sam da pročitam gomilu spisa o tome. Uveren sam da Aranea ima svoje atomske bombe. No, ne znam gde su skrivene i kako da im se oduzmu. Svi burni i kobni događaji se vrte oko toga. Naš posao nije da raspravljamo o atomskoj fizici i oružjima. Nas zanimaju te proklete male bombe, koje su u rukama Aranea bande. Kako da ih otmemo, a da ne dođe do katastrofe - izloži specijalni agent FBI, a ujedno član Aranea bande Vahan Tengi.

Lun nije bio daleko od pomisli da će Aranea koristi Tengijem da uceni kralja ponoći. Zato upita:

- Recite mi, zašto ste pristali da dođete ovamo? S kakvom namerom?

- Jedino sam ja imao priliku da pokušam da dođem do vaš...

- Ali, zašto ste došli? - ponovi Lun.

- Da vam kažem da dignete ruke od svega. Molim vaš da prestanete da gonite Kinga Gorbija, ako ne želite da izazovete katastrofu - odgovori Tengi i oštro pogleda Luna

- A ako neću?

- Onda zlo trijumfuje!

- Ja nisam kriv što ste dopustili da se stvori podzemlje koje postaje atomska sila - osmehnu se Lun.

- Ne verujem da ćete postupiti tako da izazovete taj nečuveni zločin - odlučno reče Tengi. - Ostavite vlasti ovog kontinenta da se kuvaju u svom sosu. Možda će se izlaz naći. To je u interesu svih.

- I u interesu Aranea bande - primeti Lun.

- Na žalost, tako je - potvrdi Tengi.

Džejn je slušala razgovor ne skrivajući uzbuđenje i zabrinutost

- Zar nema izlaza? - upita ona sada.

- Nema - odgovori Tengi.

Lun je ćutao razmišljajući. Ni Tengi i Džejn nisu govorili. A onda Tengi nastavi da govori:

- King Gorbi zna da je Rik Radoun u vašim rukama i veruje da ste ga „iscedili“, svestan vaših mogućnosti. On je naredio da objavimo onaj broj telefona i povežemo se s vama

- Dakle. Gorbi je otvorio karte, jer ima sve adute - zaključujući Lun.

- Baš tako stoje stvari - odgovori Tengi.

Džejn se umeša.

- A šta vi lično mislite gospodine Tengi? Treba li da se odrekneмо svakog pokušaja da će ta banda uništi?

I Tengi je počutao. a onda reče:

- I vi ste na tankoj paukovoј niti. Biće sreća za vaš ako se spasete da vaš Pauk ne uhvati mnogo čvršće u svoje mreže. Aranea može da aktivira jednu bombu, pa onda da uceni i vas, da vaš prisili na saradnju.

- Pretpostavimo da upotrebe sve tri bombe. Posle toga sve snage jurnuće na njih, jer četvrtu i petu nisu načinili, a atomski fizičar Reјdel je umro od one ružne bolesti - reče Lun.

- Ne verujem da ćete vi to dopustiti - smrkнуto odgovori Tengi

- Dakle, vi ili ste klonuli duhom, ili stvarno radite za Araneu - reče Džejn Vittington.

- Moja sklonost da radim kao specijalni agent FBI otkriva ponešto o meni. No, neću da vaš lažem. Igram na blef, ali imam dve dobre karte. Ako pobedi Aranea, biću njen veliki i zaslužni član. A ako pobede policija i vlasti, biću nagrađen kao požrtvovani, hrabri i veliki agent

policije... - pričao je Tengi kao da ima potrebu da se ispovedi.

- Volela bih da nije tako. pa verujem da u vama ima više dobrog nego zlog - reče Džejn.

- Ja ga razumem - reče Lun. - On je ovlašćen da goni bandu na taj način što će se uvući u njene redove. To mu je uspelo. Za slučaj da Pauci pobede, on ostaje s njima do trenutka kada mu nešto drugo bude više odgovaralo.

- Ali zašto je onda spasao tebe? - upita Džejn.

- Njegova pomoć zločincima u jednom trenutku je postala preterana. Sprečavajući da banda uhvati tebe. Sama i Hača i spasavajući mene, stvorio je ravnotežu, kao igrač na žici. Sada ne samo što je siguran, već je povratio i duševnu ravnotežu. To je vrsta samoodbrane. Zar nije tako, gospodine Tengi? - upita Lun.

- Mislim da ste gotovo u pravu - odgovori Tengi.

- Možemo li smatrati da smo rekli sve što je važno? - upita Lun.

- Niste obećali da ćete izaći iz „igre“ - odgovori Tengi.

- Nisam i ne mogu da obećam - odgovori Lun.

- Onda moram da vam kažem ono što još treba da znate. Ako nastavite napade na Aranea organizaciju, svim snagama FBI, lokalnih policija, tajnih službi, carinskih i pomorskih službi najpreči posao biće da vaš onemoguće... - reče Tengi.

- Mislim da se već trude - prekide ga Lun.

- Nisam rekao sve - nastavi Tengi. - Vi znate da podzemlje i policija uvek imaju načina da stupe u međusobnu vezu.

- Znam - reče Lun. - Siguran sam i u to da sada mnoštvo zločinaca počinje da traži.

- I na kraju još ovo: King Gorbi je odlučio i već izdao naredbu da prva atomska bomba eksplodira čim bude napadnut i jedan od šest preživelih vođa Aranea. To će biti opomena i vama - zaključio Tengi.

- Spadate li i vi u tu grupu? - osmehnu se Lun.

- Ne... još ne - nasmeja se Tengi. - Tek na sledećem skupu vođa biću proglašen jednim od jednakih među najstarijima.

- Nešto ću vam ipak obećati - reče Lun. - Ja neću biti taj koji će izazvati eksploziju atomske bombe u rukama zločinaca.

- Ali Gorbi smatra napadom na pojedine svoje ljude i to ako ugrozite, na primer, skrovište u Zabranjenoj dolini, ili kliniku doktora Vordena - dodade Tengi.

- Neće biti napada, sem ako budem siguran da bomba ne može eksplodirati - odgovori Lun.

- Znam da držite datu reč. To ipak znači da odustajete od napada? - primeti Tengi.

- Moje obećanje da neću izazvati Gorbija da poćini taj strašni zloćin možete i tako da razumete. No, ja ne odustajem od borbe - odgovori Lun.

- Nisam siguran da vaš razumem. Plašim se da, makar u samoodbrani, ne ubijete nekoga od tih ljudi. Uzmimo da se srećnete sa Mićom Hokšom. On će napasti. A i svaki drugi, osim mene. Možda ćete u nekom trenutku ipak zaboraviti pretnju bombom - glasno je razmišljao Tengi.

Toga trenutka upade Samjuel Makferson glasno psujući:

- Taj sin šugave lisice, milion mu nedužnih utopljenika... Taj ljigavi morski krastavac!

- Šta se dogodilo. Same? - upita Lun.

Mornar mu dade znak da priđe, pa kad to Lun učini. tiho mu šapnu:

- Rik Radoun je sasvim potonuo.

- Kako i gde je potonuo? - upita Lun i malo se izmaće da bolje vidi Makfersona.

- Poludeo ćovek! Samo se ljulja i blesavo gleda. S vremena na vreme ponavlja: „Ja nisam lizao džem, kunem se mama!“ Bojim se da simulira...

- Ne, nije reč o simuliranju - tiho reče Lun. - On je bio suviše čvrste psihe. To su oni što se slome, umesto da popuste. Mora da smo upotrebili jake doze droge svesti...

- Znači gotovo. što mu ludih momaka! On će tako celog veka blesavo da gleda i da se ponaša?

Lun samo klimnu glavom. a onda odluči:

- Idi i spremi ga da napusti skrovište. Odvešće ga Vahan Tengi.

- Zar ćemo pustiti tog drskog momka? Pa on će se uvaliti u nevolju! - reče Makferson.

- Dok smo razgovarali, izgledalo Je da mu ništa ne veruješ i da ga ne podnosiš - reče Lun.

- To je drugo... Ne bih želeo da morski psi progutaju tu zlatastu ribu - odgovori mornar.

Lun odmahnu rukom i ostavi ga, a onda ispriča Džejn i Tengiju šta se dogodilo. Konačno zaključi:

- Vi i taj nesrećnik naći ćete se još danas daleko odavde i slobodni.

- Šta ću ja s njim?

- Predaj ga Kingu Gorbiju, da mu makar tako malo zagorčam život - reče Lun.

- Neće se on mnogo ožalostiti. Ukloniće ludaka i nastaviti svoje zločine - smrknuto odgovori Tengi.

*

Još je bio dan kad se Vahan Tengi probudio. Pored njega pod niskim granama šiblja spavao je Bik Radoun. Tengi izađe na travnjak i osmotri okolinu. Odmah prepoznađe brežuljke i jezero Central parka On se vrati ka Radounu i zateče ga budnog.

- Otkuda ti ovde. Tengi? - upita Radoun ne ustajući.

- I ja sam bio u Lunovom skrovištu - odgovori Tengi. - Preneli su nas njegovi ljudi ovamo uspavane. Sećaš li se šta se događalo s tobom dok si bio tamo?

- Sećam se svega. Lun je pitao i ja sam mu odgovarao na mnoga pitanja...

- Jesi li mu govorio istinu?

- Jesam.

- A šta ćemo sada?

- Ne znam.

- Znaš li gde smo?

- Ne znam - odgovori Radoun.

Tengi počuta neko vreme. Čutao je i Radoun i baš kad je Tengij hteo da ga povede, poludeli zločinac počeo da se njiše i nekim molećivim glasom govori:

- Nisam ja mama.. Nisam to učinio... Ja i ne mogu da dohvatim tegle...

Tengija podiđe jeza. Pomisli da su sitni prestupi iz detinjstva pritiskali dušu ovoga čoveka. Možda je to bio početak njegove mržnje prema ljudima i njegove želje da vlada i da im se sveti.

- Hajdemo ka parkingu - pozva ga Tengij.

Radoun ustade i bez reči pođe za njim. Probe radi Tengij ga zaustavi kod jednog drveta i naredi mu da stane. Radoun stade. Uslediše naredbe da se okrene, čučne, ustane, ubere grančicu, pokuša uspon uz glatko stablo jednog platana i dođe nazad. Radoun je bez čuđenja i bez protivljenja izvršavao svaki Tengijev zahtev.

Povesti Radouna do hotela i smestiti ga u krevet nije predstavljalo nikakvu smetnju. Onda Tengij zatraži vezu sa tajnim senatorovim telefonom na ranču kod Harisburga i nakon kratkog vremena čuo je glas Kinga Gorbija

- Hoću da izvestim o svom razgovoru s protivnikom - reče Tengij pošto kaza svoje ime.

- Dođi ovamo da mi ispričaš sve po redu - reče Gorbi

- Ovde je i gospodin Rik Radoun. Oni su mi ga predali, no on je u naročitom stanju... - dodade Gorbi.

On ispriča šta se događalo s jednim od najvažnijih ljudi Aranea bande. Nije skrivao ništa već na kraju upita šta da radi s tim čovekom.

- Pošto imaš sve mogućnosti, odmah ga helikopterom prenesi do aerodroma, a onda avionom do Čarlstona. Posle, kako vidiš da je najlakše, prevezi ga i predaj u ruke dr Vordenu - naredi Gorbi. - Odmah zatim otputuj u Harisburg. Razgovaraćemo sutra o svemu.

- Biće izvršeno! - po vojnički odgovori Tengi.

Odmah zatim on pozva broj njujorškog Federalnog istražnog biroa.

*

- Sada mi sve to izgleda bezizlazno - reče Ro Hač kad se mala Lunova družina opet nade na okupu.

- Milion mu megatona, čovek ne može da odalami nekoga po vilici, a da to ne izazove atomsku eksploziju - reče Makferson.

- Ja ne vidim kako da nastavimo obračun s bandom. Ako ne mogu da im se odupru policija i sve snage moćne države, šta onda mi da kažemo? - reče Džejn.

- Terorizam je čudna pojava. On privremeno može da parališe malom ucenom jednu veliku silu. Ali od ucena nema trajne koristi - reče Lun.

- Onda ni teror teroru ne može da koristi - odgovori Hač.

- To što mi činimo nije teror nad zločincima i teroristima. To je otpor. A odreći se otpora i odbrane pravde značilo bi propast civilizacije - reče Lun.

- Čim počne filozofiranje. mene spopadne muka. kao da sam dobio morsku bolest. milion mu bura i uragana! - uzviknu Makferson.

- Nikada nismo bili pred ovakvom dilemom - reče Ro.

- Ne poričem da je rizik veliki. ali ja ću ostati da pratim šta se događa - reče Lun. - Vi se vratite u London. jer zaista nema potrebe da ostanete. I ja ću ubrzo napustiti ovo skrovište. ako ocenim da će ucenjivači aktivirati bombu ovde u Bronksu. Sada znaju da smo tu negde.

- Ja ostajem s tobom - reče Džejn.

- Protivim se takvom razmišljanju. Ako zločincima uspeva da nas spreče u fizičkom obračunu, ne prihvatam da klonemo duhom. Mi smo nedeljivi. naročito kada je u pitanju velika opasnost - reče Ro Hač.

- Ti, Ro, govoriš kao da si mi rođeni sin. Slažem se s tobom. Goni gusare. Punom parom! - razmaha se Makferson svojim ručerdama.

Morali su da se nasmeju i pored sve ozbiljnosti situacije.

- Postoji jedan plan o kome sam razmišljao - nastavi Lun. - I sve više mi se čini da je to jedini izlaz.

- Reci, momče! Radoznao sam kao majmunče - uzviknu Makferson. - Još ako malo razmrdamo pesnice...

- Koltovi i pesnice dolaze na kraju - reče Lun. - Sada za nas rade snage nauke, veština i pamet

- Tu sam malo slabiji, naročito kad se radi o nauci - požali se Makferson.

Tada Lun poče da izlaže svoj plan.

XI

Tek u sredu pred ponoć Lun je mogao da kaže da je učinjeno što se moglo. Mnoštvo teškoća je trebalo prebroditi. Njujork je bio preplavljen hiljadama ljudi koji su maštati o tome da uhvate Luna i zasluže ogromne nagrade i velika priznanja. Bronks je vrveo od gangstera, policajaca i „lovaca na glave“ svake vrste. Trebalo je provući se kroz mnoštvo opasnosti.

Sve to umorilo je Luna toliko da je jedva čekao da se spusti na ležaj i okrepi snom, ali morao je da sačeka da mu Džejn, Makferson i Hač kažu jesu li oni izvršili sve pripreme.

Prva stiže Džejn i izvesti da je preslušala sve trake koje su snimale emitovanje mikro-otpremnika smeštenog u talismanu oko vrata Celestine Os.

- To je neverovatna žena. Nije ni primetila da su agenti FBI i policije dolazili da je ispituju. Umesto da se zabrine, ona se zavodnički ponašala prema svakome od njih - ispriča Džejn. - Posle se čuje da su, tobože po senatorovom nalogu, došli ljudi da provere je li njen stan u redu i treba li šta menjati kako bi oni mogli da obezbeđuju svoga šefa...

Džejn pokaza beleške o tome i Lun zaključio.

- Mislim da se stvari razvijaju kako nem odgovara.

- Taj deo Sedme avenije i Četrnaeste ulice vrveće od senatorovih revolveraša i policije - zabrinuto reče Džejn.

- Moraćemo da se umešamo među njih - osmehnu se Lun.

Makferson i Ro Hač javiše da su uspeli da nađu pogodna mesta i da se parkiraju tamo gde kola mogu da stoje, a da nikome ne budu sumnjiva. Ro Hač je već imao iznajmljen stan prekoputa apartmana Celestine Os u Sedmoj aveniji.

- Za tri dana uradili smo koliko bi drugih deset ljudi. Utrošili smo skoro sav novac ostavljen ranije u ovdašnjim bankama, ali nas čekaju kupljeni automobili, iznajmljeni i plaćeni helikopteri, avion sa već prijavljenim pravicima letenja. Sve je spremno. Nadajmo se uspehu - reče Lun. - A sada, svi na spavanje.

Makferson i Hač nisu čekali da im se kaže dva puta i odoše u svoj deo skloništa. Lun povede Džejn.

- Plašim se da nećemo lako zaspati - reče Lun kad se nadoše u odeljku uređenom za spavanje.

- Već sam to slutila - nasmeja se Džejn.

Zagrljaji oteraše umor i prenapregnutost nerava. Oni ubrzo zaboraviše da je to noć uoči sudbonosnih događaja. Ljubav je snažila njihova tela i duše.

Pred stan Celestine Os Lun je stigao odmah posle senatora Gorbija. Već u holu zgrade njega, Makfersona i Haća okružili su naoružani momci.

- Ne zadržavajte nas, ako nećete da se ohlade ova divna jela - reče Lun i podiže poklopac s velike posude s električnim grejačima

Miris jela probijao se i iz ostalih posuda restoranskih kolica, koje su doneli Makferson i Hać.

Lun pokaza restoranske naloge, zlatom štampani jelovnik i svoja ovlašćenja. Bili su to trenuci najvećeg rizika, ali Lun nije bio zabrinut, jer sve je bilo uređeno i sa Hotelom „Arlington“ u Dvadeset petoj ulici. Jedan od senatorovih ljudi pogleda isprave ova dva čoveka i pozva restoran hotela. Odgovoriše da su to njihovi najbolji kelneri i kuvar.

- Bićete zadovoljni. Hotel „Arlington“ se ponosi mnogobrojnim priznanjima i zahvalnicama dobijenim za ono što su postigla baš ta tri čoveka - hvalio se hotelski službenik, ne znajući da članovi hotelskog osoblja o kojima govori sada spavaju u kamionskom furgonu hotelskog dvorišta.

Lun je za ovu priliku pripremio maske za sebe i svoje ljude. Najgore je bilo to što su dva od ta tri momka bili celavi. Lun i Ro Hać morali su da obriju temena tako da specijalni premaz kože sakrije neosunčanost njihovih čela. Makferson je morao da znatno poveća obim svog struka. Trebalo je izraditi specijalne gumene uloške, koji behu ispunjeni snažnim uspavljajućim gasom. Ulošci su bili tako lepljeni da pretres ne može da ih otkrije, pa čak i ako se dogodi da neko natera mornara da se sasvim svuče. Zbog svega toga Makferson se znojio i sočno psovao što njemu uvek zapadne neka teška maska.

Lun je izgledao znatno stariji. Kesice pod očima i bore oko njih činili su da njegova muška lepota bude neupadljiva.

Za svaki slučaj revolveraši opipaše svu trojicu da ne nose kakvo oružje. Konačno ih ispratiše do kuhinje Celestine Os.

*

Trpezarija Celestine Os bila je diskretno osvetljena i samo je što blistao od dobro usmerenog svetla i od kristalnih čaša poređanih po svim pravilima modernog posluživanja Mirisno cveće ulepšavalo je ionako lep sto.

Već na početku Celestina je zaljubljeno gledala svog gosta tražeći da joj ispriča šta je radio kog dana od prošle sedmice, kada su se upoznali.

- Život jednog državnika nije baš mnogo zabavan - govorio je senator. - Ima toliko briga da čovek jedva čeka da ih zaboravi s lepom ženom.

- Onda mora da si često s nekom lepoticom? - nasmeši se vragolasto Celestina.

- Kad volim, onda za mene postoji samo jedna - reče senator Gorbi.

- Hoćemo li onda da govorimo o budućnosti? - upita lepotica.

- To je ono o čemu vredi govoriti - složi se gost. - Pričaj mi o čemu maštaš, draga.

- Bojim se da priznam sve grehe koje počinim u mašti - smejala se ona. - No. mogu li da dam znak za večeru?

Gost izjavi da je gotovo uvek spreman da jede, ali da jedan državnik mora da vodi računa i o svom izgledu.

- Vi ćete biti najlepší predsednik Sjedinjenih Država! - uzviknu Celestina Os.

Ona tada zvonom dade znak da je vreme za posluživanje. Služili su Lun i Hač obučeni u naročite, zlatom izvezene uniforme hotelskog osoblja. Zauzeti međusobnim razgovorom gost i domaćica nisu obraćali pažnju na spretnost ova dva čoveka. Lun je kao mađioničar premeštao i punio čaše, menjao tanjire, sklanjao nepotrebne predmete i ostatke jela i zauzimao

stav mirno povlačeći se dva koraka nazad kad je to bilo potrebno.

- Večera je zaista ukusna - primeti senator i okrenu se Lunu. - Zar svi gosti vašeg hotela ovako jedu?

- Ovakva večera se posebno kuva. Svaki delic hrane je izabran, jer sada je obavezno upotrebiti samo ono što nije zaprašeno pesticidima i drugim sredstvima - odgovori Lun.

Pri tome je mislio o onim hemijskim preparatima, koje je s mnogo truda i pažnje tako brižljivo odmeravao za svako jelo. Već je znao da će za pola sata King Gorbi biti poslušan kao dobar vojnik.

Prolazili su dugi minuti. Konačno je prošlo i onih pola sata.

- Kad zaželiš, možemo da pređemo u salon, ili moju sobu. Možda ovo drugo? - smejala se domaćica

- Kako ti kažeš. draga - poslušno reče senator.

Malo kasnije bilo je neprijatno slušati sve ono što je emitovao otpremnik u talismanu. Pošto je i Celestina Os bila pod uticajem tricijanoaminopropena i ona je bila poslušna do krajnjih granica. No, i jednom i drugom je nedostajalo ljubavničke agresivnosti. Hač se smejaio stalnom izmenjivanju pristanaka rečima „kako ti kažeš“.

- Bar nas neće gristi savest da smo postupali kao podvodači i zloupotrebili „čestitost“ gospođe Os - šalio se Hač.

No, uskoro glasovi utihnuše. Tada Lun krenu ka spavaćoj sobi domaćice. U hodniku su sedela dva revolveraša senatora Gorbija i obojica ustadoše da preseku put tobožnjem kelneru.

- Gospodo - zauze Lun servilnu pozu. - Doneto je dovoljno hrane, pa bismo mogli da poslužimo i vas. O piću da i ne govorim.

- Ništa! - uzviknu jedan od dva čuvara i oštrim pokretom ruke dade znak Lunu da se vrati ka kuhinji.

No, tek što su njih dvojica seli, uhvati ih san i oni se osloniše na stočić postavljen uza zid između njihovih stolica. Lun beše ostavio oblačić gasa, pa sada bezbedno prođe pored goropadnih čuvara. Kalauzom otključa vrata spavaće sobe i uđe brzim, vičnim pokretima odabra mesta za davanje injekcija i ubrizga Gorbiju preparate koji su nedostajali za potpuno ovladavanje voljom senatora Gorbija.

Kad su pred ponoć Gorbi i domaćica izašli iz spavaće sobe, njihovi stražari bili su budni. Lun, Makferson i Hač se postrojiše u holu i senator im klimanjem glave odade priznanje.

- King, dragi, možeš li sutra da primiš ovog čoveka u audijenciju? - upita domaćica, jer beše zapamtila šta je tobožnji dr Mansel tražio da ona uradi.

Beše zapamtila i novo lažno Lunovo ime, pa ga predstavi kao kelnera Tomija Filmora.

- Neka dođe sutra... to je već danas... pre podne u moj stan, jer posle podne imam važne poslove - prihvati Gorbi. - Ti imaš adresu, pa mu je daj, a možeš i ti da dođeš, ako želiš da ručaš kod mene.

- Doći ću - prihvati Celestina Os.

Uskoro Lun. Makferson i Hač mirno napustiše kuću čudne žene i odoše da oslobode ljude čije maske su nosili. I to je zahtevalo vremena, jer ih je trebalo naterati da zaborave šta im se dogodilo. Lunu to nije bilo teško da ostvari.

*

Desilo se da su na obezbeđenju senatora dežurni bili isti revolveraši koji su ga sreli prošle večeri.

- Javljam se po senatorovom naređenju - reče Lun i licu dade izraz kelnerske dostojanstvenosti, koja je ujedno i znak spremnosti da se izvrši nečija želja.

Senatorova kuća se nalazila na kraju ostrva, uz sam Fort Trion park. Bio je to onaj mali deo Menhetna, gde

dvospratne i trospratne kuće još nisu bili potisnuli oblakoderi. Visoka kapija i metalna ograda oko celog vrta behu natkriljene krošnjama drveća. Idući između dva stražara Lun pogleda desno i levo od betonske staze. Primetio je promenjenu boju trave u jednom pravilnom krugu. Odmah mu je bilo jasno da postoje nagazni oscilatori, koji uključuju alarmni sistem u slučaju da neko nezvan pokuša da se provuče do kuće

Ponovile su se provere očekuje li senator nekoga. Pošto proveriš da nema oružja, ili sumnjivih predmeta kod sebe, stražari ga predadoše unutrašnjem čuvaru, a ovaj ga odvede do vrata senatorovog kabineta. Lun uđe i za sobom zatvori vrata pa stade mirno i upita:

- Dozvoljavate li, gospodine senatore?

- Dozvoljavam - odgovori Gorbi.

Lun priđe do najbliže fotelje i sede, a onda sugestivno poče da preklinje sagovornika da ga oslobodi služenja drugima i da ga uzme u svoju službu.

- Želim da budem stalno s vama i da postanem vaš odani sluga i čuvar - zaključí Lun.

- Kad već to želite, neka bude - prihvati senator bez dvoumljenja.

Bilo je jasno da je taj čovek postao podložan zahtevima i predlozima svoje okoline. To je moglo da izraste u teškoću koja bi brzo izazvala sumnje svih koji rade s njim. Zato Lun odmah odluči da poveća svoj uticaj. makar i uz povećani rizik

- Očekujem i to da se dogovorite sa mnom o svakom svom poslu, ili nečijem zahtevu, odnosno predlogu - reče Lun. - To će vaš sačuvati od svake pogreške.

- Kad vi tako kažete... - bezvoljno reče Gorbi.

- A sada pozovite svog čoveka i naredite da nas niko ne ometa neko vreme - zahtevao je Lun.

Senator posluša bez razmišljanja. Kad se pozvani senatorov telohranitelj udalji da obezbedi nesmetani razgovor svoga gospodara s gostom. Lun nastavi:

- Vreme je da vam odam svoju najveću tajnu. Ja nisam običan kelner, već glavni rezident udružene i nezavisne svetske obaveštajne službe .

- Oh.. Zar tako?! - prvi put pokaza znake vrlo malo povećane živosti i radoznalosti.

- Ali to znate samo vi i niko više ne sme da bude upućen u tu tajnu. Ja sam ovde zato da vam ponudim da se najveća obaveštajna služba sveta priključi Aranea organizaciji. Mi o vama znamo gotovo sve. Procenili smo da ćemo udruženi sa vama mnogo brže zavladati svetom - ispriča Lun već dobro smišljenu bajku.

- Pa onda nam se priključite - složi se senator.

Lun se naježi od pomisli da ovom čoveku već možda preti skora smrt. Moglo je da se dogodi da ostale vođe bande još istog dana otkriju da King Gorbi brzo tone u ludilo. Droga svesti imala je tu manu da ostavlja posledice. Drugim preparatima produžavalo se njeno dejstvo, ali ono se završavalo ludilom.

- Priključenje treba da se ubrza, pa imamo mnogo posla Zato odložite sastanak sa svojim ljudima zakazan za posle podne najmanje za pet dana Možete li to da uradite? - upita Lun.

- Mogu... Imam i opravdanje, jer Radoun je pod strašnim dejstvom Lunovih otrova. Potrebno je nekoliko dana da vidimo hoće li uspeti da se povрати. Jedan čovek mi je rekao da se još ne zna..

- Koji čovek?

- Izvesni Vahan Tengi...

- Zar on? Pa to je specijalni agent FBI! - tobože smrknuto reče Lun.

- Jeste... Ali on je pre svega naš. Primićemo ga u vodstvo organizacije - odgovori Gorbi nesposoban da misli o čuvanju tajni ili da nešto sumnja i da razmišlja

- Zabranjujem da on sazna išta o meni sem da sam član vaše lične pratnje! - oštrim glasom reče Lun.

- Dobro... A šta da uradim s njim?

- Pošaljite ga da pazi na Radouna. Zahtevajte da ne napušta dr Vordena dok ne bude siguran je li sve preduzeto.

- Učiniću tako...

Lun pogleda na sat i proceni da će uskoro doći i Celestina Os. Vreme je bilo dragoceno i on reče:

- Treba mi glavni dokaz da ste prihvatili naš predlog. Kažite mi gde su atomske bombe spremljene za aktiviranje.

- Odgovor je složen, ali ja uvek nosim mikro-snimak dokumenata i nacрта. Potražiću čitač mikrofilmova - poslušno odgovori senator, pa otvori dobro prikriven sef i izvadi ne baš moderan uređaj za projektovanje mikro-filmova.

- Zar nije opasno nositi sa sobom mikro-filmove? Moglo bi se desiti da ih se neko domogne, ili da ih izgubite - primeti Lun.

- Na sve mogućnosti sam mislio. Samo ja znam kako se čitaju ovi mikro-filmovi, jer vezani su za pamćenje, a ne za nešto drugo. Zatim, filmovi su deponovani na više mesta - odgovori Gorbi.

Za sat vremena Lun je razotkrio tajnu strašne pretnje. Pokazalo se da je prva bomba postavljena u Vašingtonu na Pensilvanija aveniji, koja spaja Kapitol i Belu kuću. Eksplozija bi zahvatila okolne palate saveznih ministarstava i oko Bele kuće i oko Kapitola

Druga bomba smeštena je u Njujorku. tačnije u najprometnijem delu Menhetna. u Pedesetoj ulici. Prvi dah eksplozije odjednom bi slistio najveći skup zgrada džinova, od Muzeja moderne umetnosti i Rokfelerovog centra do Empajer stejt bildinga i palate Ujedinjenih nacija. Možda bi panika u mnogomilionskom gradu izazvala toliko štete i žrtava koliko i sama eksplozija

Pokazujući planove mesta na kojima su bombe skrivene senator Gorbi je govorio:

- Niko i ne sluti da samo dva elektronska mozga čuvaju zazidane atomske bombe. Sistem je vrlo jednostavan. Bombe se aktiviraju svaka svojim sistemom, koji su slični. Mehanizam mogu da pokrenu samo zajednički svi članovi rukovodstva Aranea bande, kad u nizu emituju svoje šifre. One se slože u signal pokretanja uređaja za aktiviranje...

Lun je morao da postavlja pitanja, razgleda skice i beleži. Saznao je da se bombe aktiviraju i ako nijedan član rukovodstva nije slobodan, pa niko ne preduzme određene radnje odgađanja paklenog trenutka. Svaka tri dana elektronski mozak sam izdaje nalog, ako ne dobije telefonsku ili radio-odgodu. Do eksplozije bi došlo i ako bi svi članovi rukovodstva slučajno stradali u kakvoj nesreći. Samo Gorbi je mogao da izazove eksploziju nezavisno od ostalih.

- Može li da se otkloni svaka mogućnost da neko aktivira bombe i za slučaj da vi nestanete? - upita Lun.

- Moj advokat ima obavezu da, čim se sazna za moju smrt, ako dođe iznenada, obavesti sve imenovane članove vodstva i da im preda šifrovanu poruku, koja sadrži tajnu postupka - odgovori senator.

On ispriča da su izvesni ljudi plaćeni da prate događaje. Njihova je obaveza da postupe tačno po pisanim uputstvima. Oni su uvežbani. Ceo sistem održavanja mobilnosti bombi za ucenu bio je vrlo skup, iako prilično jednostavan. No, postojao je rizik da nesrećno sabrane slučajnosti izazovu katastrofu, kao što je, uostalom, moguće da druge nesrećne okolnosti i greške izazovu svetski atomski rat

- Dovoljno je što ste uverili vrhove državne vlasti da svakog trenutka može da bude izazvana eksplozija. Sada isključite ceo sistem tako da do eksplozije ne može doći - naredi Lun.

- To nije teško. Učiniću to vrlo brzo - odgovori senator Gorbi.

Lun je jedva skrivao uzbuđenje, koje je izazvalo drhtavicu. Bio je to momenat kada običnim razgovorom treba rešiti sudbinu miliona ugroženih ljudi.

Trebalo je imati čelične nerve da se sačuva prisebnost. Senator pozva svoj radio-centar u Harisburgu i izdiktira signale i vreme emitovanja radio-poruka. Upozori da treba proveriti odgovor iz Vašingtona i Njujorka. On zatim objasni Lunu da kompjuteri uključuju uz bombu skrivene radio-uređaje, koji automatski potvrđuju da su primili zapovest

- Dakle, opasnost je otklonjena. Otkazite sada i popodnevni susret, pa primite gospodu Celestinu Os - zaključiti Lun.

Zločinčev pogled malo živnu i on ustade. Uze kartončić sličan kreditnim karticama, pa ga prvo utisnu u perforator na stolu, a zatim ga pruži Lunu.

- To je propusnica k meni za svaki sat u toku dana - reče on kao da je to običan postupak.

No, Lun je bio uznemiren tom senatorovom inicijativom. To je značilo da je njegova psiha tako skrojena da ne podnosi dugo odsustvo lične želje za aktivnošću.

- Može li brzo da se uspostavi stanje gotovosti bombi za aktiviranje? - upita on ustajući.

- Može, ali prvo treba otići i ponovo ih uključiti, a zatim programirati elektronske mozgove. To mogu samo ja da učinim - odgovori senator.

- A šta je sa trećom bombom? - upita Lun.

- Ona je izgrađena i smeštena u silosu Zabranjene doline iza Oters Pijka. Očekuje se kompletiranje elektronskih uređaja i odluka gde da se bomba smesti.

- Koliko su velike i teške vaše bombe? - upita Lun na kraju.

- Rejdel mi je rekao da je on sam može preneti u povećem koferu. Dvanaest kilograma plutonijuma, dva i po grama kalifornijuma kao upaljač i mehanizmi za

spajanje mikro-masa, sve skupa oko trideset kilograma - odgovori senator s jedva приметnim nestrpljenjem u glasu.

- Ne zaboravite da otkazete popodnevni susret - opomenu ga Lun.

- Budite svedok da sam uradio sve da budem slobodan zbog dolaska gospode Os - osmehnu se senator.

- Biću - prihvati Lun i krenu.

XII

- Uspeo sam da završim tu prokletu opremu - reče Lun ulazeći u odeljak s prislušnim uređajima - Sreća je što sam brzo nabavio sav materijal. Sada je sedam uveče, a za nekoliko sati nestaće pretnja od eksplozija atomskih bombi.

- Ne znam ko je imao gori posao - osmehnu se Džejn Vitington. - Plašeći se da nešto ne propustim, morala sam da slušam i odvratne banalnosti. Ipak, sigurna sam da se Gorbi od ručka nije odvajao od gospode Os. Ona i ne sluti da doprinosi spasavanju svoga grada.

- Ostaje da obavestimo policiju u Vašingtonu gde je tamošnja ucenjivačka atomska bomba - reče Lun.

- Zašto to već nisi učinio? - upita Džejn.

- Obična opreznost. Možda su tamo na poslu i neki prepametni tipovi, koji bi smesta obavestili javnost. Da su u Vašngtonu saznali gde je tamošnja bomba, možda bi Gorbijevi ljudi pohitali da premeste drugu bombu, ili čak da je aktiviraju - objasni Lun.

Njih dvoje su razgovarali kao da se radi o najobičnijim stvarima. Osećali su značaj trenutka, ali su svoje učešće u spasavanju Vašingtona i Njujorka smatrali svojom obavezom, s obzirom da su se našli u spletu neobičnih događaja, a i mnogih slučajnosti.

Lun je već bio odlučio da se za uklanjanje vašingtonske bombe posluži nekom od običnih policijskih

stanica, a ne Federalnim istražnim biroom, jer bi oni hteli da proveravaju i da se obezbede od svega, Federalna policija, vrhovne vlasti u Vašingtonu i svi oni koji su znali za pretnju Pauka bili su uplašeni, pa čak i paralisani.

To nije bilo nimalo čudno, jer umrli naučnik zločinac Karl Rejdel Gorbiju je spremio dokaze o tome da niko ne može sprečiti super zločin Aranea bande. Pretnja je bila potpuno realna i strah je nadvladao. Pauci su gospodarili situacijom, jer niko nije otkrio da je King Gorbi ipak samo čovek sa ljudskim slabostima. Lun je pretpostavio da kod njega, kao kod većine muškaraca, postoji slabost prema lepim ženama. Poznata je francuska izreka: Ako istraga nema pravi motiv zločina, neka „potraži ženu“. Istina je da je žena mnogo puta bila i dobro oružje protiv zločina. Koliko je odmetnika i zločinaca svih vrsta u istoriji uhvaćeno uz pomoć žena, ili uopšte zbog žena Lun je slučajno upoznao ženu spremnu da brzo zavede velikog zločinca. I ne znajući to odigrala je ulogu one fatalne žene koja će ga gurnuti u propast.

Razmišljajući o svemu tome Lun je odlučio da za otkrivanje i odnošenje zločinačke bombe iskoristi neupućene policajce, koji zato nisu bili ni opterećeni strahom od katastrofe. On podiže telefonsku slušalicu svog telefona tajno prikopčanog na liniju jedne javne govornice. Okrenu broj policijske stanice u Džordžtaunu. stambenoj četvrti Vašingtona. Javi mu se neki narednik Polard.

- Želim da razgovaram sa dežurnim u stanici - reče Lun. - Radi se o vrlo važnom saopštenju koje će sprečiti veliki zločin.

- Ja sam zadužen da primim sva takva saopštenja - reče narednik.

- Ipak bih voleo da to bude najstariji dežurni u stanici - reče Lun.

- Pokušaću da vaš zadovoljim - reče narednik.

Malo kasnije Lun je razgovarao sa poručnikom Markom Hanterom.

- Želim da dam veoma važno saopštenje - počeo Lun. - Zato bi bilo dobro ako možete i da snimate svaku moju reč.

- Mogu. Evo odmah ću da ukopčam uređaj za snimanje - odgovori poručnik kao da je očekivao takav zahtev.

- Onda, slušajte, gospodine poručniče - nastavi Lun. - Vama je pripala dužnost da zaplenite skrivenu atomsku bombu koja bi mogla da bude aktivirana radi ucene cele države...

- Mislim da se vi šaljite... Ima takvih šaljivčina - reče poručnik.

- Bilo bi lepo da sam šaljivčina, ali nisam. Zovem se Donald Sikert...

- Ako je to istina... - zausti poručnik.

- I to može da bude šala, ali nije - nastavi Lun. - Vaš sam odabrao za ovaj poduhvat jer niste opterećeni strahom, za razliku od nekih vrlo odgovornih ljudi. Držite u najvećoj tajnosti ovo moje saopštenje da ne biste izazvali nečuvenu paniku, pa time ubrzali veliki zločin.

- Naravno, gospodine! - prihvati poručnik. - Gde je ta bomba?

- Prvo moram da napomenem da ljudi koji će ići da uklone bombu, moraju imati zaštitna odela zbog mogućih zračenja. To treba da budu stručnjaci i hrabri ljudi - reče Lun.

- Obezbedićemo da sve bude tako Imamo već uputstvo od koga da tražimo pomoć ako se radi o atomskim teretima - reče dežurni poručnik policije. - Ali, gde je bomba, gospodine?

Lun objasni kako da se u dvanaestospratnoj zgradi na Pensilvanija aveniji pronađe biro izvesnog advokata Hestingsa, na čijim vratima piše da je odsutan zbog bolesti. Tamo je između dve sobe načinjen dvostruki zid.

Odeljak je obložen olovom i zaštitnim sredstvima. Tamo su smešteni bomba, elektronski uređaji i radio-primopredajnici. Antene su neprimetno izvedene na fasadu pa je zid zagipsan i pokriven novim tapetima. Ni najbolji policijski veštaci za pretrese ne bi otkrili skrovište na petom spratu zgrade.

- Pozvaću vaš sutra da saznam je li sve prošlo kako treba - zaključio Lun. - Recite mi kada ćete biti na dužnosti?

- Ako je istina ovo što ste mi rekli, dežurni ovde biće ovlašćen da vaš obavesti. No, trudiću se da to budem ja - odgovorio poručnik.

*

Tu u Pedesetoj ulici, između Katedrale Sent Patrik i Čanel vrtova, nalazi se skoro neprimetna osamnaestospratna zgrada, neugledna u poređenju sa okolnim oblakoderima. Veći deo zgrade zauzimali su biroi raznih manjih agencija građevinskih i projektantskih firmi i sličnih zakupaca. Zgrada je bila vlasništvo starog i poznatog rentijera Bakorna, odnosno te porodice, jer devedesetogodišnjak Arčibald Bakom se verovatno više nije ni sećao tog dela svog bogatstva.

Na trećem spratu zgrade bio je trosobni apartman. Nekada je služio advokatu samcu, čiji biro je bio u njegovoj neposrednoj blizini. Kako se advokat odselio, taj mali apartman izdavan je za visoku kiriju, a često je mesecima čekao prazan. Tako se Aranea bandi ukazala prilika da iznajmi prostor u „srcu“ Menhetna, nadomak hotela „Valdorf Astorija“ Union karbajd bildinga, RCA Bildinga, gradskog radija, Muzeja modernih umetnosti i mnoštva širom sveta čuvenih zgrada.

- Gorbi je sumanuto genijalan - reče Lun dok su Makferson i Ro Hač, obučeni u uniforme Kompanije za deratizaciju, spremali teške torbe s opremom. - Izabrao je zaista neobično mesto.

- Šteta što taj pacov nije u zgradi, pa da ga ja ulovim i spljeskam. Proglasili bi me najboljim, milion mu... Kakav milion!... Milijardu mu njujorških pacova!... Ja i deratizacija... što lepo ne kažu uništavanje miševa?! - gundao je Makferson.

Na ulazu u zgradu oni pokazaše nalog kompanije da se očisti apartman na trećem spratu.

- Zar u ovo doba? - upita vratar.

- Mi svoj posao obavljamo isključivo noću, kad se ne primećuje naše prisustvo. Tako ne ometamo rad drugih ljudi - mirno odgovori Ro Hač.

Njih trojica popeše se na treći sprat. Lun kalauzom otvori vrata. Vrataru su rekli da im je ključ predao naručilac čišćenja. Unesoše opremu i zatvoriše vrata za sobom.

- Uh! - huknu stari mornar. - Nekad sam mislio da ću potonuti zajedno s brodom, pa ću u večnom miru ostati večni mornar. Ovako... Atomi... Milijarde atoma!... Pufl!... Ko će skupiti milijardu mojih atoma da ih spusti u more?

Lun mu dade znak da obuče zaštitnu odeću, a sam je već navlačio teški kombinezon.

- Pravi Marsovac - smejao se Ro Hač prihvatajući teške čizme i zaštitno odelo.

- Kako ću ja da odalamim to čudovište u ovim rukavicama? - glasno se pitao Makferson.

Lun se nije osvrtao, već u najbliži utikač priključi bušilicu i počeo da probija zid. Vrio brzo je procenio gde je zid tako urađen da se otvori prolaz veličine vrata. Hač mu dade znak da će on nastaviti, a Lun se prihvati gajgerovog brojača snage radijacije. Davao je znak da nema opasnosti.

U tom trenutku iza njihovih leđa se začuše uzvici:

- Ruke uvis! Ne mičite se!

Napadnuti pokušao da vide ko je iza njih, ali jedan od dvojice napadača uzviknu:

- Ne okreći se! Ruke na zid!

- Tobožnji lovci na pacove probijaju zid - reče drugi glas. - Maks, pozovi stanicu i javi. Ja ću ih držati na nišanu.

- Znao sam da će mi preresti lov na pacove. Bar da sam obukao i ono treće odelo - žalio se Makferson.

Policajac nekako meko naredi da ćuti, a onda se začu Lunov glas ispod kapuljače:

- Ćuti! Ne diši!

Makferson i Hač zaustaviše disanje, jer to je bio znak da će se Lun poslužiti uspavljajućim gasom.

- Mnogo вреди oprezan vratar. On je posumnjao u ove momke i obavestio nas na vreme - reče jedan policajac.

- Ovaj telefon je isključen - reče drugi. - Moraćemo zvati vrataru. Trebalo je da ga dovedemo ovamo... Hej!.. Šta?...

Začuse se dva tupa udarca o pod i zveknu ispušteno oružje. Gas je već delovao. Lun skide kapuljaču i reče Ro Haču:

- Skini zaštitno odelo i obuci uniformu tog višeg policajca pa siđi i sredi vrataru. Ostani dole na straži i drži uključen primopredajnik da nas čuješ i da mi čujemo tebe.

Odmah zatim Lun ubrizga policajcima snažno sredstvo za uspavljivanje, pa dade znak Makfersonu da ih odvuče što dalje pustim hodnikom. Bušeći dalje prolaz u odeljak tako vešto zazidan za skrivanje zločinačke bombe, Lun se smešio sam za sebe. Mislio je o tome da se našao u položaju kradljivca smrti. Veliki podvig spasavanja grada morao je da izvede tajno, obijački.

Ušao je oprezno, iako je od Gorbija saznao da ne postoji nikakva zamka. niti automatsko izazivanje eksplozije u slučaju da neko nepozvan prodre ovamo. Pauci su bili sigurni u sebe i svoje planove, pa nisu ni slutili da se može dogoditi nešto slično ovome što se sada događa.

Odvajanje oba kaveza plutonijuma išlo je brzo. Koferi za njihovo pakovanje bili su ostavljeni u uglu. Lun spakova i elektronski mozak, odnosno računar, jer vredeo je čitavo bogatstvo. Isto to učini sa radio-uređajima.

Makferson se beše vratio pa prihvati računar i radio-uređaje, a Lun ponese dva kofera s kavezima u kojima je bio smešten plutonijum.

Gajgerov brojač zapucketa u dodiru s koferima, pa je Lun morao primopredajnikom da obavesti Hača:

- Pošto si bez zaštitne odeće, moraćeš da putuješ sam.
- Uzeću policijska kola. Vrtar spava i sve je mirno.
- Ti brzo nalaziš izlaz - zaključi Lun. - Udalji se kad Sam i ja naiđemo.

Nije prošlo ni sat vremena od trenutka kad su ušli u apartman, a već su ga napuštali s plenom. Utovariše teret u furgon kratkog, ali jakog kamioneta, na kome su još bila vlažna slova naziva Kompanije za uništavanje glodara, insekata i sličnih napasti.

Čim su stigli u sklonište i uvezli kamionet u podzemnu garažu. Lun i Hač donesoše još materijala da iznutra oblože furgon. Prekriše delove bombe i spremiše se za tuširanje, jer je rad pod teškom odećom isterao iz njih potoke znoja.

Džejn se radovala njihovom uspehu i obećavala „atomska“ veselje te noći.

- Da ne gubimo u vremenu, javi policiji da smo odneli atomsku bombu i da zadrže u najstrožoj tajnosti sve što se toga tiče. Ja ću posle toga uputiti poruku Federalnom istražnom birou da učine sve da se otme i treća bomba i zapleni plutonijum spremljen za četvrtu i petu - reče Lun vezujući zaštitnu odeću u jedan čaršav da bi je mogao odneti izvan skrovišta i zakopati.

Noć je odmicala. Izgledalo je da će biti mirna, ali u Lunovom skrovištu radilo se kao u nekom ratnom štabu. Dok su se u Ričmondu spremali policijski i vojni odredi

za napad na Zabranjenu dolinu iza Oter pijka, iz Čarlstona su već leteli helikopteri s komandosima za napad i specijalistima za pretragu Klinike dr Vordena.

*

Blizila se ponoć i Vahan Tengi je već bio u krevetu gostinske sobe u Klinici dr Vordena. Tada ga trže signal za uzbunu. On se brzo obuće i istrča u hodnik pa se uputi prema apartmanu dr Vordena

Dva naoružana momka u bolničkim uniformama čuvara stajala su pred otvorenim vratima apartmana

- Šta se događa? - upita ih Tengi, koga su čuvari već znali kao čoveka kome je dozvoljeno da se kreće po klinici.

- Napad! Helikopteri se spuštaju! - odgovori jedan od ona dva momka

- Hoćemo li dati otpor? - upita Tengi.

Čuvari slegoše ramenima, a jedan pokaza rukom ka unutrašnjosti apartmana što je moglo da znači samo to da odgovor potraži tamo. Tengi utrča u apartman i zateče dr Vordena kako razgovara telefonom.

- Važno je da dobijem vezu... U ovakvim prilikama to ne može da važi... Vi ćete odgovarati glavom... Vi morate, čoveče!... Hoću vezu sa senatorom po svaku cenu. Kazao sam šifru koja mi daje pravo... - čas podižući glas do svađalačkog tona, a čas ga spuštajući do preklinjanja i molbe, govorio je dr Vorden.

Onda tresnu slušalicom i okrenu se ka tek pridošlom Vahanu Tengiju.

- Stigao si... No, uzalud. Ne mogu da dobijem vezu sa Gorbijem - reče hirurg zverajući oko sebe kao da će ga odnekud zgrabiti nečije ruke.

- Zar nećemo dati otpor? - upita Tengi.

- Još koji trenutak i uključicu uređaje s gasom za uspavljivanje. Dao sam signal. No, ti još ne znaš kako se ostvaruje naša pretnja... Kad uđu svi napadači, gas će ih

uspavati. Moji čuvari skriveni napolju tek tada će dobiti znak da pucaju... Tada treba da vidimo da li da bežimo... Moj helikopter je vraćen u hangar na krovu - govorio je dr Vorden uzbuđenim glasom, ali to je činio kao da raspravlja sa samim sobom.

U tom trenutku zazvoni telefon i dr Vorden prihvati slušalicu u nadi da se javlja senator Gorbi, ali tada kao da splasnu. Pruži slušalicu Tengiju i reče:

- Tebe traže... šta da radimo?... Zaboga, šta da radimo?... Sve se ruši!

Tengi se javi i izraz neverice mu se ukaza na licu.

- Kako ste uspeali da dobijete vezu? - upita on osvrnuvši se da vidi šta je s dr Vordenom.

Hirurg je bio seo na fotelju i pokrio dlanovima lice.

- Ovde je napad, gospodine... To nije smelo da se dogodi! - reče Tengij.

S druge strane je bio Lun i on mu sada odgovori:

- Pokušajte da onemogućite dr Vordena da izvrši nove zločine.

- A bombe? -upita Tengij sleđenim, gorkim glasom

- One su već otete bandi, koja sada više nema šansi. Ovo javljam zato da vaš spasem. Vratite se svojim dužnostima, jer Aranea nema više svoj „atomske kišobran“. Ovo sam smatrao svojim dugom prema vama - zaključio Lun i veza se prekide.

Toga trenutka dr Vorden ustade bleđ u licu, ali kose vlažne od znoja svuda po čelu i oko lica.

- To ću ja da učinim! Priključiću otrovni gas! Neka svi umru!

Dva stražara upadoše u apartman i zatvoriše vrata.

- Dolaze! Komandosi dolaze s oružjem u rukama! - javi paničnim glasom jedan od njih.

Tengi izvuče pištolj i naredi:

- Bacite oružje i dignite ruke!

Čuvari poslušашe, ali dr Vorden i sam poteže oružje. Tengij je morao da puca i dr Vorden posrnu ispustivši

svoj pozlaćeni pištolj s drškom ukrašenom biserima i sedefom.

- Ne!... To ne sme biti!.. Hoću da uključim otrovni gas... Sklopka je u mom birou, u sefu - govorio je ranjeni zločinac kao da se nada da će Tengji uraditi ono što je on hteo. - Zašto sam se samo vratio danas ovamo?... Nije trebalo... Riku Radounu nema pomoći...

Tengji je motrio na dva čuvara, iako su bili bez oružja, sve dok se ne otvoriše vrata i ne upadoše komandos. Tengji podiže ruke i viknu:

- Ne pucajte! Ja sam iz tajne policije!

- Prvo lisice, a onda razgovori - odgovori jedan komandos.

Lisice staviše i ranjenom hirurgu pa tek onda pozvaše da se donesu bolnička nosila.

- Nosite me u operacionu salu. Moj asistent mora da me operiše. Jako krvarim - govorio je sada dr Vorden.

- A mene vodite kod svog starešine - zahtevao je Tengji.

- Važno je da što pre budem u stanju da vam pomazem.

- Zašto ne učutiš i ne pustiš da radimo svoj posao?! - uzviknu jedan narednik i grubo ga gurnu ka izlazu.

Prošlo je više od dva sata dok se Tengji nije našao pred majorom komandoske jedinice. Tek tada je započelo proveravanje njegovih tvrdnji.

*

Lupanje na vratima spavaće sobe Kinga Gorbija se ponovilo i senator ustade. Ogrnuo je kućni ogrtač i otvorio vrata.

- Zašto lupate? - upita on smireno.

- Kuća je opkoljena! - uzbuđeno izjavi njegov telohranitelj. - Policijska kola su na svim prilazima vrtu. Inspektor Barland je pred ulazom. Zahteva da vi izađete.

- Onda ću da izađem - pristade Gorbi.

On siđe u hol i otvori širom vrata pa pusti inspektora Federalne policije Bena Barlanda, koji mu pokaza rešenje o ukidanju senatorskog imuniteta. Za inspektorom ude tuce policajaca Kao da ga se sve to ne tiče, Gorbi reče:

- Vraćam se u svoju spavaću sobu. Tamo je ostala jedna dama, koja će biti zabrinuta.

- Samo vi idite pred narednikom, a ja ću pogledati tu damu - s cinizmom odgovori inspektor Ben Barland i u znak prezrenja prema senatoru poče da puni svoju tanku, dugu lulu. Sve na njemu bilo je dugo, i lice, i telo, i prsti na rukama. Bio je kao silom istegnut, ali na njemu je bilo i nešto vrlo lepo. Bile su to velike, plave oči. On se pope na sprat i uđe u Gorbijevu spavaću sobu. Na širokom, ovalnom ležaju, na koji bi mogao da sleti omanji helikopter, ležala je privlačna Celestina Os. Ona je radoznalo gledala inspektora.

- Ko ste vi? Imate lepe oči... A gde je senator? - poče ona veselo.

- Zovem se Ben Barland, a inspektor sam Federalne policije. Vaš senator neće skoro doći, jer je uhapšen - odgovori policajac.

- Vi se šalite. Jednog senatora niko ne hapsi - smejala se gospođa Os. - Onda bi mogli da uhapsite i mene, iako sam građanka prvog reda...

- Priznajem da jeste - osmehnu se inspektor. - Verujem da ćete dobiti i odlikovanje za usluge državi. Bar tako je meni rečeno..

- I šta vam je još rečeno? - upita žena i nasloni se na jastuk otkrivajući dobar deo svojih oblina.

- Imate poruku od izvesnog doktora Mansela, odnosno Tomija Filmora. Poručuje da ste sve učinili kako valja. On vam se divi i obećava nagradu - odgovori inspektor.

- Oh!.. Tako sam nestrpljiva... Ali još je rano da ustanem, šta da radim? - smešeći se upita lakomislena Celestina Os.

- Nastavite da spavate. Ja ću narediti da vam niko ne smeta...

- Zar ni vi, inspektore?!

- Ovoga puta sam zaista sprečen - nasmeja se inspektor odlazeći. - Jednom ću iskoristiti svoju šansu, ako je imam kod vas.

- Ali niste pitali ni za adresu ni za broj telefona - primeti Celestina.

- Već ih imam - odgovori Barland.

On požuri u senatorovu radnu sobu i poče da mu postavlja pitanja, koja je telefonskim putem predložio Donald Sikert Poslušno, kao da je sasvim svestan svoje obaveze da govori samo istinu. King Gorbi je odgovarao.

- Gde se sada nalazi Mič Hokšo, zvani Nož? - pitao je inspektor Barland.

- Stanuje u hotelu „Arlington“ kod Medison skver parka. Upisan je pod imenom Ćil Velš - odgovori Gorbi.

- A Milard Eperson?

- On se vratio u Zabranjenu dolinu, ali doći će ovamo na sastanak - odgovori Gorbi još uvek ne shvatajući da više neće biti sastanaka vođa Aranea bande.

Putujući agent bande Hal Birli, koji je organizovao mnoge grupe zločinaca podređene vođama, već je bio mrtav. Umro je od neizlečive bolesti fizičar Karl Rejder. Poludeo je Rik Rodoun, genijalni zločinac i stručnjak za bezbednost Aranea bande i njenih paukovih mreža. Monstruozni hirurg dr Artur Vorden borio se sa smrću s izgledima da ozdravi, a onda umre na električnoj stolici. King Gorbi bio je u rukama policije, a bilo je pitanje časa kada će umreti, ili izaći pred lice pravde Milard Eperson i Mič Hokšo, mnogostruki plaćeni ubica.

King Gorbi se nije usprotivio ni kada su mu oko ruku škljocnule lisice. Samo je zbunjeno upitao.

- Jesam li uhapšen?

Iz policijskog automobila, kojim se bio dovezao inspektor Ben Barland javljeno je gde se nalazi ubica

Hokšo. Sada je Barland doveo uhapšenog senatora i javio šta se događa. Saopštili su mu da je u hotelu uhapšen Hokšo, a da je napad na Zabranjenu dolinu prošao samo sa kratkim puškaranjem, u kome je poginuo Milard Eperson, tobožnji umetnik s pravom krvlju na rukama.

- Ponavlja se naređenje da se sve što je u vezi sa ovim događajima drži u najvećoj tajnosti - reče na kraju inspektorov sagovornik radio-vezom.

- Mislim da ovde nema onih koji bi brbljali - odgovori smrknuto inspektor Barland. - Ipak, mnogo je toga što bi moglo da se otkrije...

- Samo nikakva službena saopštenja. Demantovaćemo svaku vest o događajima - govorio je glas iz radio-zvučnika, ali Barland isključujući prijem.

*

- Gospodo! - počeo državni tužilac Ned Ejnsvort. - Počinjemo savetovanje tajne državne komisije, u koju su imenovani svi prisutni, izuzev gospodina Vahana Tengija...

Pored tužioca na skupu u zgradi Ministarstva pravde u Vašingtonu, koje se nalazilo u Kapitolu, nalazilo se još osam predstavnika vladinih službi i deveti specijalni agent Federalne policije Vahan Tengi. Tih deset ljudi sačinjavali su telo, koje je trebalo da odluči o događajima oko uništenja Aranea bande.

- Pre početka razgovora svaki od nas, uključujući i gospodina Tengija, potpisaće svečanu izjavu da će sve što ovde bude čuo zauvek zadržati u neprikosnovenoj tajnosti. Da li svi prihvatate taj uslov za rad u visokoj vladinoj komisiji? - svečanim glasom izgovori gospodin državni tužilac.

Svi podigoše ruke u znak da prihvataju uslov. Sam državni tužilac podeli listove izjava i prisutni potpisaše.

- A sada će gospodin Vahan Tengi, imajući u vidu da će se svaka njegova reč odmeravati, dati svoju izjavu o

događajima Prećutkivanje činjenica i bilo koja obmana mogu ga koštati života, jer kao specijalni agent FBI može biti tajno osuđen na kaznu smrti - reče tužilac

- Govoriću istinu - počeo Vahan Tengi. - Neistina može da mi se potkrade samo ako sam i sam u zabludi oko nečega. No, smatram da su sve stvari sada jasne...

Uvodni deo Tengijevego izlaganja bio je vrlo dug, ali pažnja prisutnih nije popuštala. No, svi su živnuli kad je Tengi rekao:

- Presudni trenutak došao je onog časa kad se gospodin Donald Sikert, poznat i pod nadimkom Lun, kralj ponoći, odlučio da goni i uništi bandu. On je to i postigao!

- Koliko znam, vi ste bili već vrlo dugo angažovani da uhvatite tog čoveka, a sada saznajemo da je on u ovim događajima bio na našoj strani - primeti jedan od članova komisije. - Umesto da ga uhvatite, vi ste mu pomogli...

- Takve su bile prilike. Bio sam ovlašćen da sam procenjujem trenutne okolnosti i da donosim odluke - odgovori Tengi. - Ja ne bežim od istine i odgovornosti. Možda bih sada bio u redovima Aranea bande, da se nije pojavio taj slavni naučnik avanturista.

- Ali on sada ima u rukama jednu od pet izrađenih bombi terorista - primeti neko od članova komisije.

- To je činjenica - utvrdi državni tužilac. - Lun je sada postao opasniji.

- Već je postavio zahtev da se javno obustavi potera za njim i njegovim prijateljima - reče Tengi. - Ja smatram da to treba da se učini. Lun je zaslužan za otklanjanje velike opasnosti. To će ostati istina i ako se sve obavije mnogostrukim velovima tajne. Najmanje što možemo da učinimo, kao ljudi koji mu duguju i ličnu zahvalnost, jeste da povučemo ucene i optužbe protivu njega.

- Još neprihvatljiviji je njegov zahtev da mu se nadoknade štete u novcu i materijalu koje je pretrpeo za

време obračuna sa Aranea bandom - primeti neko.

- Nadoknada treba da se izvrši iz zaplenjenog bogatstva Aranea - upade državni tužilac. - S obzirom da Lun drži u rukama onu jednu bombu...

- Zar ne bismo mogli da iskoristimo predaju novca i da ga?... - zausti neko.

- A zamislite samo da on objavi sve što se dogodilo, pa uz to kaže da jedna bomba nije nađena i da se nalazi u Njujorku... - primeti Vahan Tengi.

- To bi izazvalo paniku. To ne smemo dozvoliti! - uzviknu državni tužilac.

Prepirka potraja čitav sat. Konačno zaključiše da se Lunu isplati odšteta kako je tražio, jer samo zaplenjeni plutonijum i novac u skrovištima Aranea bande вреди deset puta više. Praktično ostvarenje isplate prepuštalo se Vahanu Tengiju.

- Dakle, to su naši predlozi. O svemu treba da odluči vlada, ali verujemo da će biti usvojeno naše mišljenje - reče tužilac. - Takođe smatram da smo prihvatili izveštaj gospodina Tengija. - On je delovao u smislu ovlašćenja tajnog agenta. Da li bi on ostao u Aranea bandi, u slučaju da ona nije uništena, ne treba raspravljati, jer to ne možemo da utvrdimo.

- To ni ja sam ne mogu da utvrdim - tobože u šali reče Vahan Tengi.

Svi se kiselo osmehnuše.

- Nismo još ništa rekli o predlogu Donalda Sikerta da se odlikuje izvesna gospođa Celestina Os - primeti Tengi.

- Proglašavam ovu komisiju nenadležnom - nasmeja se državni tužilac. - No neće biti čudno ako dama dobije neki orden.

H. Ensavor ROĐEN DA UBIJA

Džim Devenport je bio visok, stasit mladić, kratko podšišane plave kose, duguljastog lica i malo upalih očiju. Da nije nosio uniformu, ni po čemu se ne bi razlikovao od stotina i hiljada mladića istih godina.

Džim Devenport je bio policajac.

Večeri kad je sve počelo, Džim Devenport je prvi iskočio iz policijskog automobila i jurnuo u usku ulicu. Neposredno pre toga prestao je da pada sneg i bilo mu je lako da prati tragove čoveka koji je bežao.

Džim Devenport je dobro poznao tu gradsku četvrt i znao je da se ulica završava ćorsokakom sa tri metra visokom zidanom ogradom.

Begunac je bio u klopci.

- Predaj se! - uzviknuo je. - Podigni ruke i izlazi! Ne možeš pobeći!

Umesto odgovora čulo se samo zviždanje vetra koji je naleteo u slepu ulicu i nešto što je moglo da liči na zadihano disanje progonjenog čoveka

Devenport je znao da za njim ide i narednik Rik Braun. koji je takođe bio naoružan. Čovek koga su progonili, neposredno pre toga je razbio izlog prodavnice alkoholnih pića i pokušao da pobegne, ponevši sa sobom dve boce viskija. Sad više nije imao nikakve šanse da pobegne. Na svežem snegu ostavio je jasne tragove a pred njim je bio zid koji nikako nije mogao preskočiti.

Iznad uličice, kao neka iznenadno upaljena svetiljka, pojavio se iza oblaka pun mesec i osvetlio sve svojom hladnom, plavičastom svetlošću. U istom trenutku Džim Devenport ugleda begunca.

Na mesečini se presijavao glatki čelik revolvera.

- Stoj! Baci oružje!

Begunac je i dalje podizao ruku.

Džim Devenport nanišani i poče da puca. Već prvim metkom je pogodio čoveka koji se odmah srušio, ali nastavi da pritiska obarač sve dok ga zgranuti narednik Rik Braun nije odgurnuo.

- Jesi li lud, Džime? Do đavola, šta si uradio!?

*

Džim Devenport nije sačekao rezultat istrage. Četrdeset i osam časova posle tog događaja podneo je neopozivu ostavku i sa devojkom koja se zvala Marta Ingiberger, sa kojom je krajem tog meseca nameravao da se oženi, otputovao je iz grada.

Tek posle dva dana vožnje, koju su proveli uglavnom u ćutanju, smogao je snage da joj sve ispriča, mada mu je Marta bila vrlo bliska.

- Bio je to neki bednik, Marta. Skitnica koja nije mogla bez alkohola - počeo je. - Kad sam ga spazio, osvetljenog samo slabom mesečinom, učinilo mi se da u ruci drži revolver i da ga upravo podiže i nišani u mene. U stvari, on je podizao bocu viskija da otpije nekoliko gutljaja da bi se zagrejao.

- Zašto nisi prestao da pucaš posle prvog ispaljenog metka? Nije bio teško ranjen i verovatno bi preživeo. Ovako si ga ubio.

- Ne znam - progundao je. - Čini mi se kao da nisam mogao. Posle prvog pucnja sam shvatio da sam pogrešio, ali sam bio toliko ljut, prvo na sebe, a zatim i na ceo svet, da sam nastavio da pucam.

Rukom koja nije drhtala pripalio je cigaretu.

- Da nije bio u pitanju lopov, čovek sa dna, sigurno bih bio izveden pred redovan sud.

Marta je bila mirna devojka koja nije mnogo tražila od onoga koga je volela. Bila je visoka i vitka, imala je crnu dugačku kosu i osmeh koji je kod ljudi stvarao želju da zbog nje večno pate. Taj osmeh i zlatasta svetlost koja je poigravala u dnu njenih zelenoplavih očiju, govorili su

onima koji su za nju bili zainteresovani da Marta Ingberger nije tako mirna i ćutljiva kako to na prvi pogled izgleda.

Sedela je pored verenika i pokušavala da ga ohrabri

- Džime, on bi u svakom slučaju uskoro umro. Da ga niste pronašli, zaspao bi u toj ulici i smrztio se. Ujutru bi ga našli mrtvog i ukoćenog od hladnoće. Temperature su ovih noći daleko ispod nule.

- Ali, ja sam ispalio tri metka da bih bio siguran da neću promašiti. Siromašak je ukrao dve boce lošeg viskija, a ja sam ga zbog toga ubio.

- Bila je greška Mislio si da je izvadio oružje i da hoće da puca na tebe.

- To sam mislio pre nego što sam prvi put pucao. Kasnije nisam mislio ništa. Samo sam želeo da ga ubijem. Jednostavno sam nastavio da pucam.

- Možda bi ipak bilo bolje da si sačekao kraj službene istrage?

- Nisam lud. Postojale su realne šanse da me proglase krivim, a tada bi se morao umešati i redovni sud. Ne ide mi se u zatvor. Marta. Ubeđen sam da je ovo najbolje rešenje i za tebe i za mene.

Malo je otvorio prozor da bi ušao svež vazduh i nastavio je da puši. Hladan vetar mu je mrsio plavu kosu. Džim Devenport je bio lep mladić kome je do tada u životu sve išlo kako je želeo. Zbog toga je sada i bio zbunjen i nije znao šta da počne.

- Mislim da nisam rođen za pajkana - rekao je nakon kraćeg ćutanja. - Bila je greška što sam i pokušavao to da postanem.

Tiho se nasmejala.

- A zašto si stvoren. Džime? Pokušavao si razne poslove, ali ti se nijedan nije svideo. Napuštao si ih posle kraćeg ili dužeg vremena šta ćeš sad da radiš? Da juriš putevima. kao sada? Da bežiš, mada te još niko ne progoni?

- Naći ćemo neki gradić u kome ćemo se zaustaviti. Potražiću nov posao i odmah ćemo se venčati. Videćeš.

- Šta još dobro znaš da radiš, osim da brzo voziš. Džime?

Malo je počutao pre nego što je odgovorio.

- Znam da ubijam! - najzad je rekao. - Znam da pucam u ljude.

Ona ga je začuđeno gledala. ali je on znao da je nije slagao. Rekao joj je istinu.

*

Grad se zvao Montana Krik. Svuda su se videle trošne kuće. koje su stajale na obali jezera. i loši putevi, koji su vodili prema modernim autostradama sa petljama, podvožnjacima i nadvožnjacima. Iako je bila zima, mesto je ipak živopisno delovalo i imalo je specifičnu atmosferu, Džimu Devenportu se svidelo na prvi pogled i odlučio je da tu ostanu.

- Gradić ne izgleda loše - rekao je Marti, kad su se zaustavili na benzinskoj pumpi. - Da pokušamo ovde draga?

Slegla je ramenima

- Meni je svejedno. Pogledaj, jezero je sasvim zaleđeno.

- Nisam te ovamo doveo na kupanje - odbrusio joj je.

Nakon kraćeg razgovora odlučili su da ostanu i pokušaju.

Džim je u najbližem hotelu iznajmio dve spojene sobe, pošto je Marta odbijala da do venčanja stanuju u zajedničkom stanu. Tu su prespavali, a odmah ujutro je pošao da traži neki posao, jer je njihova zajednička ušteđevina bila skromna.

Treći čovek kome se obratio za obaveštenje sumnjičavo je odmahnuo glavom.

- Ovo je letnje turističko mesto. Zimi ovde niko ne unajmljuje radnu snagu jer ni sam ne zna šta da radi.

Zašto ne pokušate kod šerifa. Priča se da mu je potreban pomoćnik.

Džim nije bio oduševljen. Razgovarao je sa šefovima još nekoliko prodavnica, ali svi su ga odbili sa obrazloženjem da sada nije sezona i da je prodaja slaba. Na kraju je, iako teška srca, ipak odšetao do šerifove kancelarije.

Šerif se zvao Feliks Storm. Bio je visok i snažan i imao je dobroćudno lice. Više je ličio na lokalnog političara, što je u stvari i bio, nego na šerifa.

- Tačno je da mi treba čovek - rekao je. sedajući za pisači što pretrpan papirima. Zimi uvek primim u službu još jednog čoveka.

- Za kakve poslove?

- Ovo mesto je puno veoma vrednih i luksuznih vikend kuća, kuća za odmor u kojima vlasnici provode samo deo letnjeg godišnjeg odmora, a van sezone su uglavnom prazne. Zbog toga uzimam zimskog čuvara da obilazi te kućice i da pripazi na njih. Vlasnici u njima ostavljaju stvari od vrednosti i očekuju od nas da im ih sačuvamo.

- Mesto je. znači, upražnjeno?

- Do prošle nedelje smo imali čoveka, ali ga sada nemamo - kratko odgovori šerif.

- Da li ste zainteresovani?

- Hm. hm... pa...

- Da li ste već radili za policiju?

- Više od dve godine, dole, na jugu.

- Jeste li oženjeni?

- Nameravam da se oženim čim nađem posao.

- Ja vam ga nudim Ako se dobro pokažete, zadržao bih vaš i preko leta i povišio vam platu.

- Šta bi mi bio posao?

- To što sam rekao. Morali biste svakog sata službenim vozilom da obiđete vikendice pored jezera i da obratite pažnju da ih neko ne obija.

- Ima li dosta takvih slučajeva?
- Pa... dešava se.
- Da li bih morao da nosim oružje?
- Razume se.

Džim na brzinu razmisli. Novac mu je bio neophodan. i to je presudilo.

Pružio je ruku.

- U redu, šerife. Vaš sam čovek. Kad stupam na posao?

- Sutra.

Rukovali su se.

- Ako ste spremni. možete početi još večeras - seti se šerif. Treba da potpišete neke formulare, da mi date sve svoje podatke i slično. Zatim ću vam dati revolver i ključeve od službenog automobila. Predveče možete krenuti u prvi obilazak.

Džim je nerado uzeo revolver. Hladan metal u ruci podsetio ga je na događaj sa pijancem koga je ubio.

Kad se nešto kasnije vratio u hotel i ispričao Marti kakav je posao našao. sela je na ivicu kreveta i dugo ga ispitivački posmatrala.

- Džime, od onog događaja nije prošlo još ni nedelju dana. Zar si u stanju da ponovo držiš revolver u ruci i pucaš u ljude?

- Marta, neću ga ni vaditi iz futrole. Neće biti potrebe. Ovo je sasvim bezazlen posao.

- A ako budeš naišao upravo u trenutku kad huligani obijaju vikendicu? Šta ćeš onda?

- Marta. zaboga. pa moram nešto da radim.

- Ne moraš da ubijaš ljude.

- Ko govori o ubijanju? - To mi ne pada na pamet, u krajnjem slučaju mogu da pucam u vazduh, da bih ih poplašio. Sa novcem koji zaradim moći ćemo da se venčamo.

- Svakako. I ja sam našla posao.

- Gde?

- Kao prodavačica u robnoj kući.

Prišao je prozoru. izvadio revolver i nanišanio u brežuljak na kome je mestimično još bilo snega.

- Prihvatio sam posao. Marta - rekao je ne okrećući se. - Smatrao sam da nećeš imati ništa protiv.

- Uvek sam se slagala i sada se slažem sa tobom, Džime. Ali, ti si prošle nedelje ubio čoveka i ja ne želim da se to ponovi. Razumeš li me?

- Naravno.

Prišao je krevetu i poljubio je.

Napolju je ponovo počeo da pada sneg.

*

Te večeri šerif mu je pokazao put oko jezera. Zaustavljali su se pred praznim kućama za odmor i šerif ga je obučavao kako da prepozna moguće tragove. provale.

Veće je bilo mirno. a na zamrznutoj površini jezera video se mesečev odsjaj. Džim je i dalje bio u svom odelu i jedino su značka i revolver pokazivali da pripada snagama gradske policije.

Odmah je osetio da će zavoleti ovaj posao i pored toga što se činio tako običnim. pa je pažljivo slušao šerifa.

- Svakog sata treba da obiđete jezero. Džime. Za to će vam biti potrebno najviše dvadeset minuta, ako se ne budete zaustavljali. Napominjem vam da to ne treba da budu obilasci uvek u isto vreme. Niko ne sme da predvidi kad ćete i kojim putem proći. Menjajte vreme i ponekad obiđite i lokale pored puta. Mnogi prestupnici, pogotovo mlađi, prvo se tamo naližu alkoholom da se ohrabre, pa onda kreću u provale.

Neko vreme su se čuteći vozili.

Džim Devenport prvi prekide tišinu.

- Šerife, nešto bih vam rekao.

- Slušam vaš.

- Svakako ćete to doznati, ako budete tražili obaveštenja o meni. Dok sam radio za policiju, ubio sam čoveka. Bio je to neki bednik koji je opljačkao prodavnicu alkoholnih pića. Vidljivost je bila slaba, učinilo mi se da u ruci drži revolver i da nišani u mene, pucao sam i ubio ga. To mi je teško palo i zbog toga sam napustio službu. Mnogi su pričali o tom događaju, čuli su se razni komentari, nisam to više mogao da izdržim i otišao sam.

Šerif pripali cigaretu.

- U redu, verujem vam. Neću tražiti informacije o vama. To se svakom moglo desiti. Zadovoljiću se onim što ste mi rekli. Ovde verovatno nikad nećete doći u situaciju da koristite oružje. Ovde su najopasniji maloletnici kad se napiju. A za njih vam neće biti potreban revolver.

- Znam to, šerife.

- Onda smo se dogovorili. Odvezite me sad u moju kancelariju, a zatim se vratite ovamo i sami nastavite obilazak. Neka vam je sa srećom.

- Hvala, šerife.

Jedan sat kasnije, Džim Devenport je započeo prvi obilazak oko jezera. Pažljivo je posmatrao raštrkane letnjikovce ali ništa sumnjivo nije primetio. U jednom trenutku je zaustavio vozilo da bi osmotrio četiri prilike koje su se kretale po ledu, ali je ubrzo ustanovio da nema razloga za zabrinutost. Bila su to samo deca koja su se klizala po staklastoj površini jezera.

Posle toga je zaustavio automobil na parkiralištu obližnjeg lokala, gde je već bilo dosta vozila. Čak i spolja se čula bučna muzika koja je najavljivala veselo raspoloženje uoči vikenda. Malo se kolebao, a zatim je ušao, ostavivši na odelu policijsku značku.

Lokal je bio zadimljen i svi stolovi su bili zauzeti. Pred šankom je takođe bilo dosta muškaraca, ali je bilo očigledno da ovde nema tipova na kakve mu je šerif rekao da treba da obrati pažnju. Sve su to bili uobičajeni

gosti. Ljubavni parovi, mladi ljudi željni provoda, sredovečni alkoholičari i radnici koji su svratili na pivo pre spavanja.

Malo je razgovarao sa vlasnikom lokala, a zatim izašao. Unutra nije bilo posla za njega. Odbio je neizbežnu ponudu da nešto popije, jer je još imao dosta da radi, a već je bilo i prilično kasno.

Dok je ulazio u automobil, čuo je kako ga neko zove i zastao.

- Hej! Hej vi. tamo! Stanite za trenutak.

- Zašto?

Nepoznati je bio visok i mršav. Imao je oko trideset godina. Polako je sišao niz stepenice i prišao mu.

- Hteo sam samo da vaš pogledam iz blizine.

- Zašto? - po drugi put ponovi Džim Devenport.

- Zato što sam do prošle nedelje ja bio na poslu koji sad vi radite.

- Ah. tako! - promrmlja Devenport, koji se našao u neprilici i nije znao šta da kaže.

- Zar vam šerif o tome ništa nije rekao?

- Nije.

- On me je otpustio.

- Žao mi je.

- Ne treba da vam bude žao. Kad ga sretnete, pitajte ga zašto je to učinio. Smejaćete se. Pitajte ga zašto je otpustio Klifa Andersona.

Počeo je glasno da se smeje i, još uvek se smejući, okrenuo mu leđa i vratio se u lokal.

Džim Devenport sleže ramenima i uđe u automobil. Nije ga se ticalo ni ko je Klif Anderson ni zašto je ogorčen na šerifa, ni zašto je otpušten. Mislio je o Marti i o venčanju a Klif Anderson ga nije interesovao.

Ulazeći u hotel pope se u njenu sobu da je vidi, ali je ona još spavala. Polako je seo na ivicu kreveta, očekujući da se probudi. Posle kraćeg vremena otvorila je oči i primetila ga.

- Oh, to si ti. Džime. Učinilo mi se da je neko ušao.
- Ja sam, Marta.
- Kako je bilo prve noći na novom poslu?
- Nije loše. Još uvek mislim da će mi se taj posao dopasti. Ustani i dođi da zajedno pogledamo izlazak sunca.

- Treba da idem na posao.
- Posao?
- Zar se ne sećaš da sam ti rekla da sam našla posao kao prodavačica u robnoj kući?
- Ah, da. Ali ako oboje budemo radili, i to u različitim smenama, nikad nećemo moći da se vidimo.
- Džime, potreban nam je novac. A postoje i subote i nedelje. Ako oboje ne budemo zarađivali, nećemo imati ni za pansion u ovom hotelu.

Približio joj se i zagrlio je.

- Zar o tome ne možemo razgovarati kasnije? - rekao je.

Odjednom je pomislio kako već danima nije čuo njen smeh i zbog toga je postao sumoran. Martin smeh ga je uvek smirivao i osvežavao, činio ga srećnijim. Jedva je čekao da ga ponovo čuje.

Sledeća noć protekla je kao i prva. Patrolirao je putem oko jezera i ulazio u prepune noćne lokale na obali. Ponovo je primetio Klifa Andersona kako ga posmatra kroz zavesu duvanskog dima u onom istom lokalnu. Ovog puta ga nije pozivao i ništa mu nije govorio.

Sledećeg dana Džim Devenport je odlučio da sa šerifom razgovara o tome.

- U petak uveče sam sreo nekog Klifa Andersona - počeo je.

Šerif ga iznenađeno pogleda, a zatim obori pogled.

- Da li vam je dosađivao?

- Nije. Samo mi je preporučio da vaš upitam zašto ste ga otpustili.

Šerif podiže glavu.

- Želite li to da doznate?

- Nisam ljubopitljiv. To me ne interesuje.

- U pravu ste, Džime. To uopšte nije važno. U svakom slučaju, ako vam bude pravio nepravilike, obavestite me.

Džim Devenport oseti neko uzbuđenje.

- Zašto bi Klif Anderson meni pravio nepravilike. Pa ja ga ne poznajem. Pre nego što sam došao ovamo, nisam ni znao da on postoji.

- On je čudan čovek. Džime. Stoji ono što sam već rekao. Ako bude dosadivao, recite meni.

Sledeće noći, u ponedeljak, Džim Devenport je imao slobodan dan. Da bi proslavio novo zaposlenje, odlučio je da Martu odvede u bioskop. Oduševljeno je pristala. Prikazivao se neki ljubavni film, a njih dvoje su sedeli pripijeni jedno u drugo, kao dvoje mladih ljubavnika.

U utorak uveče, nekoliko minuta posle ponoći, Džim Devenport je ostavio službeni automobil na parkiralištu noćnog lokala, a zatim ušao u restoran. Džuboks je svirao, a lokal je bio gotovo prazan. Vlasnik ga ponudi pićem i on prihvati. Nalaktio se na šank i polako pio. Prijalo mu je, jer se i u zagrejanom automobilu osećala vlaga i hladnoća.

- Dobro veće! – reče neko pored njega.

Pre nego što se okrenuo znao je da je to ponovo Klif Anderson.

- Ja sam Džim Devenport - rekao je, trudeći se da to ne zvuči neljubazno.

- Lepo ime. Vi moje već znate.

Zatim se glasno nasmejao.

- Imate lepu ženu. Sinoć sam vaš oboje video u bioskopu. Sedeli ste kao zaljubljeni par.

- Da, zaista - progundā Džim Devenport.

Nije znao šta da kaže. Nagonski je ustuknuo korak dalje od njega. Nije mu se sviđao taj čovek. Sve je na njemu delovalo ljigavo i lažno. Čak i pritvoran osmeh.

Klif Anderson se i dalje smejao.

- Da li vam je šerif rekao zašto me je otpustio iz službe?

- Gospodin Storm? Ne, nije. Iskreno rečeno, nisam ga ni pitao.

- Nećete da se mešate u tuđe stvari, zar ne?

- Tačno.

- Tako je i bolje. Treba ceniti svoj posao, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog zarade. Haa-ha!

Okrenuo mu je leđa i otišao.

- Do viđenja, gospodine Devenport. Srećan posao!

Džim Devenport je takođe izašao. Mirisalo je na sneg. Te večeri nije bilo mesečine. Ispred njega, na putu, neko vreme su se videla zadnja crvena svetla Andersonovog automobila, a zatim su i ona iščezla. Devenport je pokušao da ga prati, ali nije znao u kom pravcu da krene. Verovatno je Anderson krenuo u neku od uskih poprečnih uličica - zaključio je.

Preostali deo nedelje protekao je mirno.

Tek sledećeg petka Džim Devenport je ponovo osetio nemir. Uvek mu je bilo teško da spava danju i često bi se posle četiri ili pet časova spavanja budio oko podne.

Tog jutra odlučio je da potraži Martu na njenom radnom mestu da bi je odveo na ručak. Čim je došao u robnu kuću, primetio je da priča i smeje se sa nekim čovekom. Odmah je prepoznao Klifa Andersona. Pričali su kao stari prijatelji.

Sačekao je da se Anderson udalji, a onda joj je prišao.

- Ko ti je bio taj prijatelj? - upitao je, trudeći se da mu glas zvuči nezainteresovano.

Pogledala ga je.

- Koji prijatelj?

- Prošao sam ovuda pre nekoliko minuta i video sam te kako časkaš sa nekim čovekom. Učinilo mi se da se odranije dobro poznajete.

- Oh, ne znam ko je on, Džime. Često dolazi, rekla bih da ima dosta slobodnog vremena. Uvek kupi neku

sitnicu.

Devenport nije insistirao. Ali, tokom tog vikenda je bio začuđen jer Marta nijednom nije pominjala neophodnost brzog venčanja, što je do tada redovno činila. Sad više nije ni spominjala venčanje, kao da je ta tema više ne interesuje.

I ni jedan jedini put je nije čuo da se smeje.

Činilo mu se da to već nešto znači.

U ponedeljak je Džim Devenport ponovo imao slobodan dan. Šerif ga je pozvao da zajedno sa Martom dođe kod njega na večeru. Bilo je to ljubazno od njega i Marta je odmah pristala. Upoznali su se sa šerifovom suprugom, lepom plavušom tridesetih godina koja ih je primila srdačno i kao prava domaćica, sa umešnošću žene koja zna da uredi sopstveni život

Posle večere, ostavljajući žene da razgovaraju o ženskim stvarima, Džim Devenport je sišao sa šerifom u suteran, gde je bila mala radionica.

- To je odlično mesto za opuštanje, a može se i nešto korisno napraviti ili popraviti - reče šerif, dohvativši električnu testeru koju je, sa srećnim izrazom na licu, neko vreme držao u rukama - Voleo bih kad bih ovde mogao da provodim malo više vremena.

- Vaš posao je takav da oduzima mnogo vremena. zar ne. šerife?

- Da, u pravu ste. No. sad ste vi tu i mnogo mi pomažete. Zaista.

- Hvala - reče Džim Devenport.

Pripalio je cigaretu i naslonio se na tezgu za rad.

- Šerife, hteo bih nešto da vaš upitam. Pre neki dan se nisam usudio.

Feliks Storm se okrenu i pogleda ga.

- Samo pitajte. Džime. šta vaš interesuje?

- Zašto ste otpustili Klifa Andersona?

- Zašto vaš to zanima?

- Ponovo me je sreo i rekao mi da vaš to pitam.

- Dosađuje vam?
- Pa. ne bih rekao.
- Da li stvarno želite da saznate zašto sam ga otpustio?

- To je obična radoznalost. Ništa više.

Šerif spusti testeru na tezgju.

- Dobro. Najzad, ne znam zašto vam to ne bih rekao. Klif Anderson se pokazao kao vrlo loš radnik. To je osnovni i jedini razlog.

- Šta je radio?

- Bio je uobičajio da automobil smesti negde u žbunje, iza nekog od noćnih lokala pored jezera. Odveo bi neku devojkju u jedan od praznih letnjikovaca i tamo bi sa njom provodio ostatak noći. Umesto da čuva kuće, on je vodio ljubav sa ženama sumnjivog morala. Građani su to primetili i stvar je došla i do mene.

- Pozvali ste ga na razgovor?

- Naravno, ali on je bio drzak i smejaio mi se u lice. To više nisam mogao da tolerišem. Nije pazio na vikendice, posao je sasvim zapostavio, a kuće koje je trebalo da čuva koristio je za lično uživanje.

- On je veliki ženskaroš šerife, zar ne?

- To ste dobro rekli, Džime. Većito trči za ženama i moglo bi se reći da ima i dosta uspeha. Retko koja uspe da ga odbije, uglavnom sve popuste, pre ili kasnije. Pored toga, on je alkoholičar i kao radnik ne vredi ništa. Pogrešio sam što sam ga uopšte i primio u službu.

Vratili su se gore. kod žena i te večeri više nije bilo razgovora o Klifu Andersonu i njegovim ljubavnim poduhvatima. Iduće noći Džim Devenport ga je ponovo primetio u istom noćnom lokalu.

Izašao je i seo na svoj automobil, a zatim se odvezao malo niže i ugasio svetla i motor. Odlučio je da sačeka Klifa Andersona i da pokuša da ga prati.

Dogodilo se ono što je predvideo. Anderson je ušao u jednu od sporednih uličica koje su vodile prema

kućicama na obali jezera.

Zaustavio je automobil i popužio jednu cigaretu, razmišljajući šta da učini. Dužnost mu je bila da sprečava ulazak ljudi u vikendice. Međutim, plašio se da će mu Anderson pružiti otpor. Nije ličio na čoveka koji će odmah poslušati naređenje. Osećao je da mu se Anderson neće lako pokoriti, a nije želeo da ponovo vadi revolver iz futrole, jer se plašio da kad počne da puca neće moći da se zaustavi.

Na kraju je odlučio da će biti bolje ako te noći ništa ne učini.

Sledećeg dana šerif mu je pružio list hartije.

- Šta je to, šerife?

- Napravio sam nov spisak vlasnika letnjikovca. Sve vam je tu: imena vlasnika, njihove adrese, ako nešto treba da im javite, kao i njihovi brojevi telefona. Ovde su i imena i adrese lokala u kojima treba da se zaustavite svake noći. Napisao sam i brojeve telefona tih lokala

- Šta će mi to?

- Imate mladu i lepu ženu. Možda će vaš nekad tražiti usred noći. Može ostaviti poruku nekom od tih vlasnika tako da joj se vi javite kad dođete. Da li još stanujete u hotelu?

- Da, šerife. Odlučili smo da tamo ostanemo još izvesno vreme. Sad je mrtva sezona i cene soba i pansiona su dosta niske.

- U redu. u redu. A šta je sa Andersonom. Da li vam ta protuva još dosađuje?

- Ne, šerife.

- Jeste li ga ponovo videli?

- Jesam, prošle noći.

- Niste razgovarali.

- Nismo. Samo me je gledao.

Šerif klimnu glavom. Devenport mu nije ništa rekao o tome kako je pratio Andersona i kako mu se učinilo da je

parkirao posle ponoći svoje vozilo pred jednom od dve luksuzne vikendice na samoj obali jezera

- U redu, Džime. Vidim da si ozbiljno shvatio svoj posao i da ga dobro obavljaš. To me raduje. Već razmišljam o tome da ti povisim platu.

Tako je razgovor i završen.

Iste večeri, dok se Džim spremao da pođe na svoj noćni posao. Marta mu se učinila još ravnodušnijom nego obično. Čak i u njenim poljupcima bilo je nečeg bezvoljnog. Kad joj je dao list sa brojevima telefona lokala u kojima može da ga potraži, strpala ga je u torbicu i ne pogledavši ga, kao da je bila sigurna da joj nikad neće biti potreban.

- Šta ti je, Marta? - nije izdržao da je ne upita. - Da li je sa tobom sve u redu?

- Naravno da jeste.

- Deluješ nezainteresovano i umorno.

- Oh, nije ni čudo. U robnoj kući sam imala naporan dan. Četvrtkom je uvek najgore. Tada svi ljudi navale da kupuju za predstojeći vikend.

Neko vreme je ćutao.

- Dolazi li ti još onaj prijatelj?

Začudo ga je pogledala.

- Koji prijatelj. Džime? Znaš da u ovom gradu nemam prijatelja.

- Onaj s kojim sam te nedavno video da razgovaraš i smeješ se.

Oborila je pogled.

- Rekla sam ti da često navraća šta sam ja tu kriva? Svako može da uđe u robnu kuću.

Prišao joj je i pokušao da je zagrlji ali se onda okrenula

- Marta šta se to događa sa nama? Nismo onakvi kakvi smo nekad bili.

- Ne znam. Džime. Zaista ne znam. Mene optužuješ, a ti si se promenio.

- Ja?

- Da, ti. Otkako si ubio čoveka ti si kao stranac. Mislila sam da zaista žališ što se to dogodilo, a ti si ponovo odabrao posao za koji ti je neophodno oružje.

- Nisam ga čak ni izvadio iz futrole.

- JOŠ NISI, Džime. Još nisi!

- Šta time hoćeš da kažeš?

- Ti voliš da pucaš u ljude, Džime. To je tvoje prokletstvo. A kad počneš, ne možeš da se zaustaviš.

- I sama znaš da su to obične gluposti. Ono je bio samo jedan prokleti nesrećan slučaj.

Ćutala je.

- No, no, žao mi je što ti sve to tako primaš k srcu. Doviđenja do sutra rano - rekao je i ovlaš je poljubio u obraz.

Izašao je, svestan oružja čiju je težinu osećao u futrolu na butini. Znao je da stvarno može da dođe dan kad će morati da bira između tog oružja i Marte. Nadao se da će tada umeti da odabere ono pravo.

Noć je bila hladna i opet je mirisalo na sneg. Vozio je brže nego obično i za obilazak oko jezera bilo mu je dovoljno svega petnaest minuta. Jedva je pogledao prepuna parkirališta ispred lokala pored jezera. Rasprava sa Martom uzбудila ga je više nego što je to sam sebi želeo da prizna.

U toku poslednjeg kruga pokušao je da vidi automobil Klifa Andersona. ali nije uspeo. Pretpostavljao je da je ponovo sakriven iza neke kućice.

I nehotično je opet pomislio na Martu.

Oko ponoći, kad je mesec, probijajući se kroz oblake, obasjao zamrznuto jezero, Džim je iskoristio vreme između dva obilaska i vratio se u grad. Imao je dosta vremena i svratio je u hotel, da obiđe Martu. Tu ga je dočekalo neprijatno iznenađenje. Njena soba bila je prazna, a krevet nije bio razmešten. Činilo se kao da tu niko ne živi.

Osećao je neprijatno hladno uzbuđenje.

Vratio se na jezero i ponovo potražio oko kućica ne bi li ugledao Andersonov automobil. Interesovalo ga je i da li ima svetlosti u nekoj od one dve vikendice na samoj obali u koje je Anderson zalazio.

Obe kućice su bile mračne i puste.

Andersonov automobil nije video.

U lokalima nije bilo nikog od poznatih.

Prihvatio je čašu koju mu je napunio vlasnik lokala i ispio je, stojeći kraj šanka. Osećao je kako mu oštro piće klizi niz grlo i prijatno greje stomak.

Obuzeo ga je bes kad je neki mladić hteo svojoj prijateljici da poruči piće. Izbacio ga je iz lokala pod izgovorom da nije punoletan.

Prvi put je postupio na taj način.

Nešto kasnije, oko dva časa posle ponoći, video je kako je Andersonov automobil prošao u punoj brzini. Na sedištu pored vozača primetio je neku ženu. ali nije imao vremena da joj vidi lice jer je bila noć, a i automobil se brzo udaljio.

Krv mu je pojurila u glavu.

- Ako je to Marta, ubiću je! - glasno je prošaputao.

- Gde si bila noćas? - upitao ju je ujutro, trudeći se da mu glas bude što prirodniji. - Bio sam ovde oko ponoći pošto sam morao nešto da uzmem. Soba je bila prazna, a krevet nerazmešten.

Krila je pogled.

- Bila sam u bioskopu.

- Sama? Ne sećam se da si ikad toliko volela da ideš u bioskop da bi to radila sama i to u ponoć.

Nervozno je pripalila cigaretu. i dalje izbegavajući da ga pogleda.

- Ne mogu više svaku noć da provodim sama, Džime. Možeš li to da shvatiš?

Klimnuo je glavom.

- Naravno da mogu. Marta. Odlično te shvatam.

Pri kraju popodneva, dok je rani zimski mrak već prekrivao grad i jezero, Džim Devenport je rano napustio hotel da bi još jednom obišao one dve kućice za koje je znao da ih koristi Klif Andersen. Ostavio je svoje vozilo na mestu gde je i Anderson ostavljao svoje i uputio se prema najbližem letnjikovcu. Sve je izgledalo normalno. nije bilo nikakvih tragova nasilne provale.

Tada se približio drugoj kućici, koja je bila sa druge strane puta. Tamo, licem prema jezeru, otkrio je poluotvoren prozor kroz koji se, nakon kraćeg oklevanja provukao i ušao u kuću.

Letnjikovac je bio namešten kao mali dvorac, a velike bele navlake su prekrivale sav nameštaj, da bi ga zaštitile od prašine. Devenport još nikad nije video tako raskošno uređenu kuću. ali on nije došao da bi se divio nameštaju i tepisima.

Najzad, u jednoj od soba našao je ono što je tražio. Oni koji su tu bili potrudili su se da isprazne dosta flaša, ali ne i da za sobom nameste krevet.

Devenport je pregledao pepeljaru i ispitao opuške. Prepoznao je cigarete koje je pušila njegova Marta. No. to još uvek nije bio dovoljan dokaz.

Zatim je na tepihu primetio izgužvan list papira. Neko se njime poslužio da bi obrisao ruž sa usana. Dok mu je srce ludački udaralo, podigao ga je i razvio. Da, bilo je upravo onako kako je strahovao da će biti. List koji je držao u ruci bio je isti onaj koji je dao Marti, sa brojevima telefona na koje ga u toku noći može potražiti.

- Vrlo dobro, Marta - zadovoljno je progundao. - Sad je bar sve jasno. Sad te imam u ruci.

Ostavljajući sobu u stanju u kome ju je našao, izašao je kroz prozor. Pretpostavljao je da će se ljubavnici vratiti u svoje gnezdo, čim su za sobom ostavili takav nered. Možda još ove noći. A Anderson sigurno neće dovesti drugu ženu u sobu punu tragova koje je ostavila

prethodna. Znači dovešće ponovo istu, a to će opet biti njegova Marta.

Zaustavio se u lokalu i, pre nego što će krenuti u ponovni obilazak, popio je jedan za drugim dva čista viskija. Idući oko jezera, potražio je Andersonov automobil, ali ga nije video. U ponoć, vrativši se iz obilaska, stupio je u razgovor sa vlasnikom lokala.

- Da li ste noćas videli Klifa Andersona?

- Jesam. Svratio je na brzinu, samo da kupi cigarete i pivo. Mislim da je sa njim u automobilu bila i neka žena.

- Hvala.

Džim Devenport se zatvorio u telefonsku kabinu i pozvao svoj hotel. Telefonista mu je odgovorio da Marta nije u sobi. Napustio je lokal, ponovo seo u automobil i odvezao se do kućice. Nije video svetlost, ali je na uobičajenom mestu primetio Andersonov automobil. Znači, bili su tu!

Zaustavio je svoj automobil nešto niže na putu i ostao je u njemu toliko koliko mu je bilo potrebno da popuši cigaretu.

Zatim je izvadio revolver i pregledao šaržer pa se vratio u isti lokal i popio još dva čista viskija.

Kad se vratio do letnjikovca, video je da je Andersonov automobil još uvek na istom mestu. Obišao je oko kuće i polako gurnuo prozor. Dok se penjao uz stepenice čuo je šaputanje i prigušen ženski smeh.

Još jednom je uzeo revolver.

Posle prvog puta, sad je to bilo lako.

Vrata od sobe bila su otvorena. Pričekao je nekoliko sekundi da bi se privikao na mrak. Par u sobi ga još nije čuo.

- Andersone - pozvao ga je poluglasno.

Čuvši svoje ime, zavodnik je skočio iz kreveta i prostački opsovao.

Džim Devenport je prvi put pucao čim ga je čuo. Žena je glasno kriknula, a on je ponovo pucao. Pritisnuo je

obarač, ali ovog puta nije bilo narednika Rika Brauna da ga odgurne i oduzme mu revolver. Mogao je na miru da ispali svih šest metaka u nage prilike na krevetu.

Kad u revolveru više nije bilo metaka. odbacio ga je. Upalio je šibicu i prišao krevetu. Klif Anderson ležao je ispred, u lokvi sopstvene krvi.

Telo žene bilo je prekriveno i Džim Devenport pažljivo povuče tanku tkaninu da bi joj video lice.

Presekao se.

To nije bila njegova Marta. nego gospođa Storm, šerifova žena. Ovog puta je znao da će biti progonjen. Da mu neće biti oprošteno.

Znao je da nema ostanka i da nema ništa od ženidbe i mirnog života.

Sad je trebalo bežati, bez zaustavljanja bežati, otići što brže i što dalje.

Znao je da je ubica.

KRAJ